AYTUNÇ ALTINDAL

PAPA

16. BENEDIKT

AVRUPA BİRLİĞİ ve TÜRKİYE

1H
Birharf

ÖNSÖZ

1941 yılında Almanya'nın Bavyera eyaletindeki şirin Traunstein kasabasında yaşayan sofu Katolik Ratzinger Ailesi'nin küçük oğlu Joseph Alois Ratzinger Almanya'nın Führer'i Adolf Hitler için kurulmuş olan **"Hitler Gençlik Örgütüne"** üye oldu. İki yıl sonra 1943'te Hitlerci Alman Ordusu'na katıldı. Genç Ratzinger 16 yaşındaydı. Sofu bir Katolikti ve amacı ilahiyat fakültesini bitirmek ve dinadamı olmaktı. Oysa katıldığı gençlik örgütü Katolik Dini'ni tarihten silmek isteyen bir kuruluştu!!!

Genç Ratzinger büyüdü, iyi bir eğitim aldı ve 2005 yılında 16. Benedikt adıyla Papa seçildi. Papa seçilmesinden sonra bazı art niyetliler (!) Papa'nm Nazi geçmişini gündeme getirdiler. Bunun üzerine Papa şu açıklamayı yaptı:

"Ben Nazileri sevdiğim için değil mecbur olduğum için Hitler'in örgütüne katıldım, elimden gelseydi Nazi olmazdım. 1943'de Hitler'e muhalefet etmek imkansızdı. Hiç kimse ona karşı çıkmaya cesaret edemezdi."

Bu sözlerdeki gerçeklik payı tartışmalıdır. Çünkü 1941'de olsun 1943'de olsun Hitler'e ve Naziler'e karşı çıkan, muhalefet eden Katolik ve Protestan binlerce kişi vardı. Hatta bunlardan bazıları Ratzingerler'in Traunstein'daki evlerinin kapı komşusu idi. Okuyalım o dönemde Ratzinger'in kapı komşusu olan **Elizabeth Lohner**'in, Ratzinger'in Papa seçilmesinden sonra yaptığı bu açıklamaya verdiği yanıtı:

"1943'de Traunstein'da Hitler'e muhalefet etmek tabiidir ki mümkündü. 1943 yılında biz Ratzingerler'le komşuyduk ve benim kayınbiraderim Hitler'e muhalefetten ve Orduya katılmak istememesinden dolayı ünlü Dachau esir kampına atılmıştı."

Dahası, Ratzingerler'in evinin yüz metre kadar ilerisinde oturan bir aile ise 1943 yılında Traunstein'de Naziler'e ve Hitler'e karşı "Yeraltı" örgütlenmesini yöneten Hans Braxenthaler"i gizliyordu! Diğer bir anlatımla Papa'nın dediği gibi Almanya'da hiç kimse Hitler'e muhalefete cesaret edememiş değildi. Tam tersine küçük Katolik kasabası Traunstein da BİLE MUHALEFET VARDI VE RATZİNGER DE BUNU BİLİYORDU BABASI DA BİLİYORDU ÇÜNKÜ BABASI BÖLGENİN KIDEMLİ POLİS MEMURU İDİ!

2. Dünya Savaşı sırasında doğrudur, Naziler çok baskı uygulamışlardı. Yüzbinlerce Alman ve iddialara göre altı milyon Yahudi öldürülmüştü. 1939-45 yılları arasında hangi Alman'a sorarsanız hiçbiri Toplama Kampları'nm varlığını, Soykırım'ı ve Alman Sosyalist, Komünist, Protestan ve Katolik kişilere yapılan işkenceleri duymamıştı! Tüm Almanlar ağız birliği içinde, "Olanlardan bizim haberimiz yok!" diyorlardı. Savaş bitti bu kez de bir zamanlar en azgın ve azılı Nazi olanlar, "Bizim suçumuz yok. Hitler'e muhalefet imkansızdı biz de onun için MECBUREN NAZİ OLDUK!" demeye başladılar.

Papa da Alman olduğu için her halde aynı BAHANE'nin ardına sığınmayı uygun görmüştür. Eğer gerçekten de Hitler'e bağlılık duymuyor idiyse o zaman da onun örgütüne katılırken gerçek duygularını gizlemiş ve göğsüne Hitler'in resmini rozet olarak takmıştı. Bu davranış da her halde bir dinadamına yakışmazdı. Çünkü şu bir gerçektir ki Katolik dininin savunulması için canlarını vermiş binlerce belki de onbinlerce **"İnançlı Katolik"** vardır. Onlar böylesi bir Hypocracy (ikiyüzlülüğe)'ye tenezzül etmeden ölüme yürümüşlerdi...

Nedir ki Hitlerci **"Zihniyet"** ile bugünkü Papa'nın geçmişteki uygulamaları arasında çok ilginç paralellikler vardır. Hitler döneminde binlerce kitap yakılmış, yazarları tutuklanmış veya öldürülmüştü. Hitler döneminin en belirgin özelliği **"Duygu ve Düşüncelere Hoşgörü"** tanınmamasıydı. Resmi görüşe aykırı olan her kitap, her yazı, her söz ve her eleştiri şiddetle red edilir ve cezalandırılırdı. 16. Benedikt de ilginçtir aynı yöntemi izlemiştir. Vatikan'ın resmi görüşlerine karşı olduğunu düşündüğü her söze, her eleştiriye ve yazıya karşı çıkmış ve birçok ünlü ve değerli Katolik İlahiyatçıyı CEZALANDIRMIŞTIR. (Ayrıntılar kitapta).

Yine ilginçtir ki gençlik döneminde **"Liberal Teoloji"**nin savunucusu olan Ratzinger 1968'den sonra tam bir **"Despot"** kesilmiştir. Bu da her halde onun, tıpkı Hitler Gençlik Örgütü'ne girerken gerçek duygularını ve inançlarını gizlemesi gibi bir durumdur. Çünkü 1968'e kadar Vatikan'ın **"Liberal"** ilahiyatı benimsemesi gerektiğini savunmuş ve bu mücadeleyi veren ilahiyatçılarla içli dışlı olmuş ama sonra başta öğret-

meni Prof. Hans Küng olmak üzere tümünü Vatikan'dan ve Kilise'den uzaklaştırmıştır! Bu konuda da samimi davranmadığı açık bir gerçektir. Rastlantı bu ya, işte bu davranış tarzı da Hitler'den kalmadır. Çünkü Hitler de 1918-1919 döneminde görüşlerine inanmadığı kişilerin arasına katılarak onları izleyen bir **"Lupus=Muhbir"** kişi idi...

1945 yılında savaş bitti ve genç Ratzinger hani şu hiç kimsenin Hitler'e muhalefet etmeye cesaret edemediği Traunstein'deki evine döndü. Buradaki Amerikalı İşgal gücüne kendi isteğiyle giderek teslim oldu. Kısa bir süre Traunstein'daki Toplama Kampında tutuklu kaldı ve sonra diğer tutuklulara gösterilmeyen bir **"Hoşgörü"** nedense ona gösterildi ve serbest bırakıldı, ve yüksek öğrenime başlayabilmesi için kendisine imkanlar sağlandı. Rastlantı bu ya, Traunstein'ı işgal eden Amerikalı Birliğin Komutanı yaşamak için kendisine Ratzingerler'in evini seçmişti ve ABD'li Teğmen ilerde Papa seçilecek olan genç Ratzinger'in odasında kalıyordu... Yine tarihin garip bir cilvesi olsa gerek 1945'de genç Ratzinger'in kısa süre kaldığı Traunstein'daki Toplama Kampı'nda 1918-19 döneminde Hitler de Lupus olarak görev yapmış ve istihbarat toplamıştı...

Yeni Papa'nın bizi ilgilendiren tarafı Türkiye'ye bakışı ve uluslar arası siyasette oynayacağı roldür. Uluslar arası planda 2004 yılında ABD'de yapılan seçimlerde Bush'a rakip olan Yahudi asıllı Katolik John Kerry'nin seçimi kaybetmesinde birinci dereceden rol almıştır. John Kerry'nin ABD'li Katolikler'den oy almasını engelleyen kişi Ratzinger olmuştu ve on-

lara Bush'u desteklemeleri gerektiğini söylemişti. Papa'nın Türkiye'ye bakışı kendinden önceki II. Jean Paul gibi çok negatiftir. Ancak İslam alemiyle ve Arap dünyasıyla arası iyidir. Özellikle İran, Mısır ve Yemen gibi ülkelerle ilişkilerini geliştirecek ama Türkler'e karşı taşıdığı nefreti üzerinden atamayacaktır. Papa'yı kızdıran husus Türkler'in **"Laikliği"** benimsemiş olmaları ve Hıristiyanlığın kurulduğu Anadolu'ya egemen olmalarıdır. (Ayrıntılar kitapta.)

Yeni Papa'nın 2006'da Türkiye'ye yapacağı ziyaret bize yeni yükler ve tazminatlar getirecektir. Bu nedenle nasıl bir Papa ile uğraşacağımızın bilinmesi için bu kitabı yazdım. Özellikle **"Diyalogcu Müslümanlar"** bu uyarıları dikkate alırlarsa iyi olur. Bana **"Hayırlısı Olsun"** demek düşüyor!

Aytunç Altındal
11 Aralık 2005
İspilandit

"St Benedict was sagely
ignorant and wisely
uneducated."

Pope Gregory The Great
(590 – 604)

"Aziz Benedikt bilge ama
cahil akıllı ama eğitimsizdi."

Papa Büyük Gregory
(590 – 604)

I.I. Avrupa'nın Patronu: Aziz Benedikt

1964 yılında Avrupalı devletler bir yandan Sovyetler Birliği'nin dünya siyaset arenasındaki hızla artmakta olan etkinliği ile baş etmeye çalışırken diğer yandan da bugünkü Avrupa Birliği'ne gidecek olan dolambaçlı yolun temel taşlarını döşemekle meşguldüler. Sovyet Komünizmini "Tehdit" olarak algılayanlar sadece "Seküler ve Deist"[1] Avrupalı devlet ve siyaset adamları değildi, işadamları, sanayiciler, bankacılar ve bunların başka meslek dallarındaki dostları ve "Masonik Biraderleri" ile başta Katolik aleminin merkezi olan Vatikan ve diğer "Aykırı" kiliseler de - -örneğin Protestan, Luteran, Calvinist, Anglikan, Ortodoks- - "Ekümenizm"[2] adını verdikler bir "Siyasal Strateji" yi oluşturabilmeye çalışıyorlardı. Papa 23. John [3] tarafından başlatılan 2. Vatikan Konsili, Ekümenizm stratejisiyle hem tüm kiliselerin kendi aralarındaki dinsel ayrılık noktalarını mahfuz tutup Tanrı'nın Biricik Oğlu İsa Mesih'i ve Hıristiyanlaştırma Misyonunu yüceltmeyi hem de Ateist Komünizm'e karşı mücadele gerekçesiyle "Dinlerarası Diyalog"[4] kisvesi altında oluşturduğu bir girişimle Müslüman, Yahudi, Budist, Şintoist vd. inanç sistemlerini de Vatikan'ın yönlendiriciliği altına almayı planlamıştı.

İşte bu çalkantılı dönemde Vatikan'ın başı ve Tanrı' nın oğlu İsa Mesih'in Havarileri'nden Aziz Paul ve Aziz Peter'in "Vekili ve hizmetkarı" Papa 6. Paul, bugünkü Avrupa Birliği'nin kurucusu ilk sekiz ülkenin en üst düzey yöneticileriyle anlaşarak Av-

rupa'daki Hıristiyanlığın korunması ve bu Yahudi-Hıristiyan Uygarlığının **"Selameti/Salvation"** için bu birliğe bir **"Koruyucu Aziz"** (Patron Saint) atanması gerektiğine karar verdi ve Aziz Benedikt diye bilinen kişiyi tüm Avrupa'nın ve Hıristiyan Uygarlığının **"Ruhani Koruyucusu"** ilan etti.

Katoliklerin dünyaca ünlü, büyük, zengin ve güçlü üç tarikatından tartışmasız birincisi sayılan Benediktinler'in - -diğerleri Dominikenler ve Fransiskanlar- - kurucusu olan Aziz Benedikt, günümüzde de Avrupa Birliği'nin **"Koruyucusu"** konumundadır. Diğer bir anlatımla tamamen **"Seküler** ve **Deist"** Dünyagörüşleriyle (Weltanschaaung) Gnostik Hıristiyanlığı da bağrında taşıyan uluslar arası bir örgütlenmenin **"Ruhani"** bir koruyucusu vardır ve bu koruyucu da Katolik Kilisesi tarafından seçilmiş ve atanmıştır!!! Bu koruyucunun yaşamını ve eserlerini **"Dialoglar"** (2. kitap) adıyla kitaplaştıran **"Büyük/Yüce"** unvanına sahip Aziz (St) Gregory'nin (I. Gregory adıyla papalık yaptı sonra Aziz ilan edildi) **"bilge ama cahil akıllı ama eğitimsiz"** diye tanımladığı bu kişi kimdi ve neler yapmıştı? İlkin bu azizin yaşamını ve eserlerini sonra da kötü şöhretli **"Engizisyonun"** baş yönlendiricileri arasında yer alan Benediktin Tarikatı'nın nasıl bir örgütlenme olduğunu tanıyalım. Bu giriş önemlidir çünkü günümüzün Vatikanı'nın patronu da bir Benedikt'tir ve kendisi 16. Benedikt adını almıştır. Aziz Benedikt Papa 6. Paul ve Vatikan ile Avrupa Birliği'nin o dönemdeki en üst yöneticileri tarafından gelip geçmiş 260 Papa arasından rastgele veya kura çekilerek Avrupa'nın koruyucu azizi ilan edilmemişti; adamların bir bildikleri vardı herhalde --tıpkı Kardinal Ratzinger'in 2005'de Papa seçilince o kadar papa adı dururken aralarından bunu kendisine seçtiği gibi...

Orta İtalya'daki tutucu Umbria ilinin Nursia kasabasında İ.S. 480 yılında dünyaya gelen Benedikt (bir anlamda mübarek

kişi demektir kelime anlamıyla) yirmili yaşlarındayken din eğitimi görmesi için ailesi tarafından Roma'ya gönderilmişti. Nedir ki Benedikt Roma'da karşılaştığı dinadamlarından hoşlanmamış ve kısa bir süre eğitim gördükten sonra okulu terk ederek Affile bölgesine gitmiş ve burada Roma'daki Kilise'nin baskı ve zorlamalarından bağımsızca kendi aralarında küçük bir cemaat oluşturmuş olan genç dinadamlarının arasına katılmıştı. Benedikt bu cemaatle de anlaşamamış ve aralarında kısa bir süre kaldıktan sonra Subioco taraflarındaki bir mağaraya çekilerek burada kendi başına tam bir **"Zühd"** (Hermit) hayatı yaşamaya başlamıştır. (NOT: Bu mağara günümüzde Sacro Speco diye bilinir ve Katolikler için kutsal hac yerlerinden biridir.)

Benedikt'in bu mağaradaki hayatı bir süre sonra başka genç dinadamlarını da etkilemiş ve onlar da Benedikt'in yanma sığınmaya başlamışlardır. Birkaç yıl içinde küçük bir cemaat oluşturan Benedikt bu yeni cemaatiyle **"Laura"** denilen 12 tane küçük manastır inşa etmiştir. Burada yaklaşık 24 yıl geçiren Benedikt artık iyice büyümüş olan cemaatinden bazı keşişleri yanına alarak İ.S. 530'da daha geniş ve merkezi bir bölge olan Montecassino'ya yerleşmiş ve burada Napoli yolu üzerinde bilinen ve çok ünlü olan bir manastır yaptırarak ölünceye kadar burada yaşamıştır. İ.S. 550'de (bazı kilise tarihçilerine göre 547'de) ölen Nursia'lı Benedikt'in günümüz Hıristiyan Avrupası'nın kurucusu olduğu ortak kabul görmüş olan bir gerçektir.

Aziz Benedikt yaptığı gezilerde üstün yetenekli bir konuşmacı ve ikna yeteneği yüksek bir kişi olarak kendisine seçkin bir yer ve ün edinmişti. Benedikt iyi bir hatip, yazar ve dinadamı olmasına rağmen gerçekte Papazlık (Priesthood) eğitimini resmen tamamlayabilmiş biri değildi. Diğer bir deyişle resmen Papaz (Priest) değil fakat yardımcı/asistant Papaz sayılan **Deacon**'du. Bu nedenle görüşleri sağlığında kilise tarafından ele

alınmamıştı. Ne var ki Benedikt'in etkisi o denli büyük olmuştu ki Kilise bir süre sonra herkesten fazla ona sahip çıkmayı kendi siyasetine ve yayılmacılık emellerine uygun görmüştü. Benedikt papalardan bile daha etkili olduğu halde Kilise hiyerarşisinin içinden gelmediği için Papa yapılmamıştı. Ancak birçok papadan bile daha cesur davranmış ve İtalya'ya saldıran Gotlar'ın Montecassino'daki manastırına yaptıkları hücumda direnerek ölmüştü.(5)

Benedikt çok iyi bir seküler eğitim almış olmasına rağmen bunları dinsel sistematiği ile bütünleştirebilmiş ender kişilerden biriydi. Bu da kendisine birçok dinadamını düşman etmeye yetmişti. Montecassino'ya gidişi kendisine yönelik bu tür tehditler nedeniyle olmuştur.(6) Benedikt kendisini çekemeyen Papazların iftira ve yalanlarına karşı ömrü boyunca mücadele etmiştir. Kilise tarihçisi Fransız yazarlara göre ölümünden sonra kemikleri Fleury'ye götürülerek burada gömülmüştür (703 yılında). Ancak 2. Dünya Savaşı sırasında Montecassino'daki Benedikt'in manastırının bazı duvarları yıkılmış ve bunların altından birkaç iskelet çıkmıştır. Günümüzde bu iskeletlerden birinin Benedikt'e ait olduğu diğerlerinin ise onun en yakını olan keşişlere ait oldukları öne sürülmüştür.(7) Aziz Benedikt'in sembolleri karga ve ilk satırı okunabilen bir kitaptır. Bir de elinde Papalar tarafından taşman asa vardır. Her yıl Onbir Temmuz günü Aziz Benedikt'e adanmıştır ve tüm kiliselerde özel ayinler düzenlenir. Aziz Benedikt'in tasvirlerinde ve heykellerinde elinde tuttuğu kitabın ilk satırının ilk sözcüğü **"Ausculta"**dır ve bu bir emir kipidir: "Dinleyiniz" anlamına gelen bu sözcük Aziz Benedikt'in kendisini unutulmaz yapan ünlü **"Nizamnamesinin"** ilk sözcüğüdür.

Aziz Benedikt'in Nizamnamesi (The Rule of St Benedictus) gerçekte onun kendi tilmizleri/öğrencileri olan keşişler için ha-

zırladığı bir yönetmeliktir. Sözün burasında kısaca Papaz ile Keşiş arasındaki farklara değinmek gerekiyor. Papazlar sınırları kilise tarafından çizilmiş bir eğitimden geçerler ve yaşamlarını kiliselerde sürdürürlerken keşişler eğitimlerini çok ağır şartlarda ve dış dünyayla çok az ilişki kurarak tamamlarlar. Geçmişte keşişler doğrudan doğruya halkın kendilerine verdikleri zekatlar ve sadakalarla (Alm denilir) sürdürürler ve çok yoksul bir hayat sürerlerdi. Keşişler, Papazlar gibi konforlu sayılan kiliselerde değil soğuk, kasvetli manastırlarda **"Çile"** çekerek (tıpkı İsa Mesih'in işkence çekmesi gibi) yaşarlardı. Tarih boyunca Kiliseler ile Manastırlar arasında bazen su üstüne çıkan bazen alttan alta sürdürülen ve **"Kim daha doğru Hıristiyan"** rekabeti varolmuştur.

Aziz Benedikt ünlü Nizamnamesini, **"Regula Magistri"** diye bilinen ve Katolik Kilisesi tarafından sakıncalı bulunarak gizlenmiş olan bir metinden yararlanarak hazırlamıştı. W.H.C. Frend'in de belirttiği gibi bu çok esrarengiz bir metindi ve muhtemelen bir İtalyan tarafından hazırlanmıştı ama yazarı veya yazarları belli değildi.[8] Kilise eğitimi almamış ve kilise arşivlerinden yararlanamamış olan Benedikt'in bu gizli metni nereden ele geçirdiği bir sır olarak kalmıştır. Şurası kesindir ki Benedikt'in ünlü Nizamnamesi bu esrarengiz metinin **"Seküler Dünyaya"** uyarlanmış şekli gibidir. Zaten Aziz Benedikt'in görüşü de **"Tanrıya hizmet ederek Seküler hayatı düzenlemek"** şeklinde formüle edilmiştir. Şimdi bu metini ezberleyerek manastır yaşamına başlayan bir Benediktin keşişinin bir günlük yaşamını izleyelim.

Aziz Benedikt'in Nizamnamesine göre her keşiş gece yarısından sonra saat ikide kalkmak zorundaydı. İlk duada **"Vigil"** denilen ilahiler okunurdu. Bundan sonra aralıksız yedi saat Hıristiyan öğretisine şekil veren kurallar ve yönetmelikler incele-

nirdi. Bundan sonra bir saatlik bir **"Tefekkür"** (Meditation) yapılır sonra **"Lauds"** diye bilinen dualar ve ilahiler okunurdu. Sabah dokuz buçuktan öğleden sonra dörde kadar manastıra ait tarlalarda ve bahçelerde çalışmak zorunluluğu vardı. Saat dört buçukta **"Vespers"** diye bilinen dualar okunur ve tek öğünden oluşan yemek yenirdi. Benedikt'in keşişleri domuz da dahil hiçbir şekilde et yemezlerdi. Akşamüstü saat altıda **"Copline"** denilen dualar ve ilahiler okunur sonra da istirahate çekilinirdi. Bir Benediktin keşişinin günü gece yarısından sonra ikide başlar ve böylece biterdi. Benediktinler için **"Boş zaman"** diye bir kavram yoktu ve **"Otiositas"** diye adlandırılmış olan **"Boşa zaman harcama"** en büyük suçlardan biriydi.(9)

Aziz Benedikt'in 73 maddeden oluşan Nizamnamesi gerçekte çok sert ve ağır bir disiplini öngörmüyordu. Onunkinden daha ağır ve meşakkatli olan ve başka din adamları tarafından yazılmış yönetmelikler de vardı. Bunlardan en az Benedikt'inki kadar etkili olan bir Nizamname de yine Benediktin yönetmeliğinden yola çıkılarak yazılmış olan Columbanus yönetmeliğiydi. İrlanda asıllı Columbanus (543 – 615) tarafından yazılmış olan bu metin Benedikt'inkinden daha ağır ve deyim yerindeyse insafsızdı. Aziz Columbanus da tıpkı Aziz Benedikt gibi hem sivil hem de dinsel yetkililerin şimşeklerini üzerine çekmiş ve Roma tarafından sürgüne gönderilerek Kuzey İtalya'da yaşamaya mahkum edilmişti. İlginç olan husus, Aziz Columbanus'un kendi yönetmeliğinde Katolik Kilisesi'nin tamamen karşı olduğu Keltik ritualleri çağrıştıran uygulamalara yer vermiş olmasıydı. Şu kesinlikle söylenebilir ki işte bu iki aziz tarafından hazırlanmış olan yönetmelikler Kuzey ve Güney Avrupa'nın manastırlarının şekillenişinde en etkili unsurlar olmuşlardır. Fransız soylularıyla ters düşen Columbanus sürgüne gönderildiği Bobbio'da ölmüş fakat öğrencileri onu tüm Avrupa'ya ta-

nıtmayı başarmışlardır. Günümüzde her 23 Kasım günü kiliselerde onun adına ayinler yapılmaktadır.

Aziz Benedikt'in kendisi Papa yapılmamıştı ama onun ölümünden yaklaşık yirmibeş yıl sonra Benedikt adını alan ilk Papa Roma'daki tahta oturmuştu. I. Benedikt, daha sonra Büyük Gregory olarak tanınacak olan I. Gregory'i kendisine yardımcı olarak seçti ve 3 yıl süren kısa papalık görevini İ.S. 579'da halefi 2. Pelegius'a devretti. I. Benedikt, o yıllarda Avar Türkleri'nin sıkıştırmasıyla ve daha sonra da onların askeri desteğiyle Roma'ya saldıran Alman Lombardlarla baş edebilmek için Papa yapılmıştı. Ama ömrü vefa etmedi. Buna rağmen I. Benedikt Türkler'in adını ve Lombard tehdidini kullanarak özellikle de Doğu Roma İmparatorluğu'nun başkenti İstanbul'daki kiliseden yardım istedi. Bu papadan sonra seçilen 2. Pelegius, Gregory'yi İstanbul'a elçi olarak gönderdi ve Patrik Johan'dan yardım istedi. İşte bunu fırsat bilen Patrik de kendisinin Papa'dan daha güçlü olduğunu kanıtlamak için kendisine yeni bir unvan tahsis etti. Tartışmaları günümüzde de süren **"Ekümenik"** sıfatı işte bu çalkantılı dönemde Roma'nın içine sürüklendiği Türkik (Avar) ve Lombard tehdidi sırasında ortaya çıktı. Nedir ki Papalar bu unvanı tanımadılar; İstanbul'daki imparator da kabullenmedi.

Aziz Benedikt'in Nizamnamesi ölümünden tam bir yüzyıl sonra Fransa'nın Merovenj Kralları'nm başkenti **"Autun"** (Aytun) kentinde toplanan Gallik Kiliseler Synodu'nda tüm manastırlarda uygulanması gereken yönetmelik olarak kabul edildi. Benedikt'in yönetmeliğinin 58/17. ve 4/78. sayılı kuralları Benedikt'in keşişlerinin yerleştirildikleri yerlerde ölünceye kadar kalmalarını ve hangi koşul altında olursa olsun yer değiştirmemelerini öngörmüştü. Böylelikle belirli bölgelerde istikrar sağlanmış oldu ve durmaksızın yer değiştiren keşişlerin başlattıkları tartışmalar da sona erdirilebildi.

Aziz Benedikt'in ölümünden tam iki yüzyıl sonra dünyaya gelen Anianeli Benedikt ise Almanya'nın Aachen kentinde İ.S. 817 yılında toplanan Synod'a (Din şurası) başkanlık ederek Aziz Benedikt'in Nizamnamesinin tüm Avrupa'da kabulünü sağladı. Fransa'nın en esrarengiz bölgesi Languedoc'da doğup eğitilmiş olan Anianeli Benedikt İsa'nın Mecdelli Meryem'den doğduğu öne sürülen Sarah adlı kızının adına kurulmuş olan bu Merovenj Hanedanı'nm üyeleri tarafından eğitilmişti.[10] Languedoc Tapmak Şövalyeleri'nin gizli yurdudur.

Şimdi kısaca **"Engizisyon"** meselesine biraz bakalım.

Vatikan Papaların kuşkusuz en karanlık yüzü **"Engizisyon = Soruşturma"** mahkemeleriyle 13. y.y. da başlamıştır. Bu mahkemeler daha sonra Protestanlığın yaygınlaşmasıyla 16. y.y. m ikinci yarısında yeniden işletilmiştir. Günümüzde de varlığını değişik bir adla sürdürmektedir.

Ortaçağ Avrupası'nda toplumsal yaşama damgasını vuran olay, Şeytan ve Şeytan-korkusudur dense yeridir. Feodal üretim tarzının içine-kapalı ve kuşkulu yeterliliği, yüzyıllar süren "Barbar Akmları"nm yarattığı tedirgin ortam, amacı görünürde **"kutsal Hıristiyan dinini kafirlere kabul ettirmek**, vaat edilmiş **toprakları** yeniden **ele geçirip İsa'nın yeryüzündeki krallığını kurmak"** gerçekte ise zengin Doğu (İslam) ülkelerini yağmalamak olan Haçlı Seferleri'nin getirdiği yıkıma eklenen salgın hastalıklar ve kıtlık, otarşik Avrupa köyünün Kutsal Dine ve onun sarsılmaz kalesi Katolik Kilise'ye olan güvenini sarsmıştı. Ürettiğinin büyük kısmı küçük bir dinsel-seküler yönetici azınlık tarafından zorla elinden alman köylü, ardarda uğradığı felaketler karşısında, yaşamını sürdürebilmek için eskiden beri bildiği ve güvendiği **"Kurtarıcılar"**a yeniden başvurmak zorunda kalacaktı. **"Kurtarıcı"** (Hz. İsa) yerini Hıristiyanlık-öncesi döne-

min insancıl pagan-ilahlarma bıraktı. Kaldı ki, yüksek teolojik bilgilerle donanmış dini-bütün Kilise adamlarının tüm zorlamalarına karşın, cahil[11] köylü yığınları, eski ilahlarından hiçbir zaman tümüyle vazgeçmiş değildi. Yağmur yağdırmak veya bir hastayı iyileştirmek için Kilise'de Kutsal Bakire'ye mum yakmak yetmiyorsa, o zaman ilkçağların anatanrıça kültünün doğrudan mirasçısı Diana'ya yakarılacaktı. Bu, doğaldı; en azından halk inanı açısından. VII. Yüzyılda, Aziz Quen **Vie de St. Eloi**'da halkın kehanetlere, ilahlara büyük önem verdiğini, anatanrıçalar adına açık-hava şölenleri düzenlediğini, çeşitli tılsımlar takındığını yazar.[12]

Oysa Kilise bunu hiç de doğal karşılayacağa, Hıristiyan dininin temel almakla onca övündüğü "**hoşgörü**"yü tebası altındaki bu insanlara göstereceğe benzemiyordu. Kaldı ki, serfliğe dayalı bir üretim tarzının ideolojisi olarak "**ruhu kurtaracak ve arındıracak**" bu kutsal dinin, ten'e ilişkin konulardaki başarısızlığı (Haçlı Seferleri'nin bozgunla sonuçlanması, Avrupa'da hüküm süren kıtlık, salgın hastalıklar ve nihayet, Bizans'ın Müslüman-Türkler tarafından fethedilişi) üzerinde dikkatin yoğunlaşmasını önlemek, tüm bu felaketlerden sorumlu bir "**günah-tekesi**" bulup temize çıkmak, bunun yanı sıra, kutsal dine yitirdiği itibarı iade etmek gerekiyordu. "**Günah tekesi**", IX. yüzyılda bulundu. 813'de toplanan Tours Konseyi şu kararnameyi yayınlıyordu: "**Papazlar, mümin halkları büyü sanatlarının, büyülü sözlerin hiçbir hastalığı iyileştiremeyeceği, hasta, topal veya ölmek üzere olan hayvanları iyi edemeyeceği, merhem ve bitki tanelerinin insanlara hiçbir yarar sağlayamayacağı, tüm bu şeylerin kadim düşmanının tuzaklarından ibaret olduğu ve bu kalleş düşmanın insanlığı daima aldatmak istediği* konusunda uyarmalıdır.**" [13]

---

* 'Kadim düşman', pagan ilahıdır!

Bu uyarı, Avrupa'da yüzyıllar boyu genç-yaşlı, kadın-erkek milyonlarca insanın hayatına malolacak gerçek bir "**sürek-avı**"nın başlamasının ilk işareti olmuş, bundan sonra birbirinin peşisıra gelen kararname ve fermanlarla bu "**uygarlık kalesi**" bir baştan bir başa, "**günahkar beden ve ruhları arındıracak**" alevlerin yükseldiği bir cehenneme dönüşmüştür.

"**Büyücü**"nün ilk izlerine, insanoğlunun yaşamını toplayıcılık ve avcılıkla sürdürmeye çalıştığı zorlu çağlarda rastlanır. Üst paleolitik'e tarihlenen mağara duvarlarında, av betimleyen sahnelerde hayvan kılığında, insanlar da göze çarpar. İlk insanların doğayı algılayışında, doğal olayları "**taklid**" yoluyla onlar üzerinde **denetim** sağlanabileceği inancı hakimdi. İlkin tüm topluluğun katıldığı bu denetim çabası, daha sonraları, belki de uzmanlık biçimlerinin ilki olan "**uzman-büyücü**"nün tekeline girdi. Daha sonraların sınıflı toplumlarında ise, egemen (-leşen) zümre, **büyü**'yü ve **büyücü**'yü denetimi altına almaya özel bir dikkat gösterdi. Geleceğini yıldızların büyüsünde arayan, müneccimbaşı'nın dediklerinden çıkmayan kral, denetimi dışına çıkabilecek "**büyücü**"ye karşı acımasızdı:

"**(Kol. VII, 47) İster bir kadın, ister bir erkek olsun, büyü yaparsa (büyü) ellerinde yakalanırsa, itham ve ispat edilirse, büyü yapanı öldüreceklerdir...**"[14].

Buna karşın "**büyü ve sihir**"e inanç, insanlığın anısında canlılığını ve geçerliliğini uzun süre korumuş, gerek ekinin bereketini, gerek soyun sağlığını ve devamını sağlamak ve korumak, gerekse kişisel talihsizlikleri defetmek için gizli-açık, sık sık başvurulan bir yöntem olarak kalmıştır.

İşte ortaçağ papazının, ardından da seküler yöneticilerinin acımasızca izlediği, cevabı önceden belirli düzmece sorularla

türlü işkencelere uğratıp sonra da diri diri yaktığı kadın ve erkekler ilkin bu halk-inanışının mirasçılarıydı denebilir. Aralarında köy köy dolaşıp kuşaktan kuşağa devraldıkları reçeteleri hastalara uygulayanlar, şifalı bitkileri yetiştirip bunlardan türlü devalar yapanlardan, doğum yapan kadınlara yardımcı olan ebelerin yanısıra, tütsülerle, muskalarla talihi bağlananların düğümünü çözenler, kem gözü defedenler, gaipten haber verenler, halk arasında korkuyla karışık saygı gören, kimi zaman acınılıp kimi zaman lanetlenen bilgeler, meczuplar, garipler vardı. Ne yoktu? Birçok engizisyon tutanağını inceleyen günümüz Batı'lı bilimadam ve kadınlarının vardığı ortak sonuç, Kilise'nin iddia ettiği üzere **"Kutsal Hıristiyan dini ve Kilise'yi yıkmaya yeminli, ruhunu şeytana satmış, yıkıcı ve gizli bir büyücü örgütü (ya da tarikatı)"**nın mevcut olmadığıdır.

Burada bir parantez açıp "büyücü" (özellikle de **"büyücü-kadın"**) ile hekimlik arasındaki ilişkiye yakından bakmak gerektiği düşüncesindeyiz.

Katolik Kilisesi uzun süre dua ve şeytan kovma (exorcisme) yöntemlerini tek geçerli tedavi yöntemi kabul etmiş, hastalığı günahkâr bedene gönderilen bir ceza olarak meşrulaştırmıştır. Kimi tarikatlar Yunan/Roma ve İslam'dan devralınan tedavi yöntemlerini uygularken, Kilise 1139 ve 1215 tarihlerinde toplanan iki Konsey ile din adamlarının tıpla uğraşmalarını yasaklamaktaydı.

Öte yandan, halk da kendi sağlığını koruma gayretindeydi:

"Tüm bir gündelik pratik anne ve büyükanne tarafından yürütülmekteydi: kuşaktan kuşağa aktarılan reçetelerle uy-

gun tedavilerin hazırlanması, hastalıkların teşhisi, izlenecek tedavi ve seçilecek yöntemin kararlaştırılması..."[15].

Kadınların tıpla ilişkisi konusunda araştırma yapmış iki A.B.D.'li bilim kadını, Barbara Ehrenreich ile Deidre English, ortaçağın hekim-kadınlarınm, Kilise'nin doğun sancısını Havva'nın ilk günahı için ödedikleri bir kefaret saydıkları sıralarda, günümüzde türevleri halen sancıyı hafifletmede kullanılan ergot'a düşük tehlikesini önlemek için rahmin kasılmasını kontrol eden bela-dona'ya başvurduklarını, günümüzde kalp hastalarına verilen digitalis'i bir İngiliz büyücü'nün keşfettiğini yazarlar.[16]

Alman mistiği Azize Hildergarde de Bingen, 1098'de bir manastır kurmuş, burada bir yandan pratik hekimlik çalışmalarını yürütürken, diğer yandan biri şifalı bitkiler üzerine, çok sayıda tıp kitabı yazmıştı.[17]

Kadınlar 1200 civarında kurulan ve seküler bir tedrisata sahip ilk tıp okulu Salerno'ya kabul edilmişler, bazıları burada öğretim üyesi dahi olabilmiştir. Bunlardan biri, Trotula' nın kadın hastalıkları konusunda bir risalesi de vardır. Ayrıca, Kilise mensuplarının tıpla uğraşmasını yasaklayan konsey kararları üzerine cerrahların kurduğu seküler Saint-Côme Koleji, bir süre sonra ebeleri bünyesinde toplamıştır.[18] Buna karşın, daha sonra Kilise'ye bağlı olarak kurulan tıp okullarına kadınların girmesi yasaklanmış, bu yolla tıbba ilişkin teorik çalışmalar egemen sınıf erkeklerinin tekeline bırakılırken, alt-yapı kadınları pratisyen hekimlik ve cerrahlık faaliyetlerini, yasaklamalarına karşın sürdürmüşlerdir.

Yol bir kez açıldıktan sonra, Avrupa'nın bu 'içe-dönük haçlı seferi'nin bir krallıktan diğerine, büyük bir hızla sirayet ettiğini görüyoruz. XIV. yüzyıl başlarında papazların büyücülerle savaşı hız kazanmış, **"Büyücüyü yaşatmayacaksın!"** Kilisenin kralara kesin buyruğu olmuştu. Papalar da bu terörü sürdürmek için ellerinden geleni ardlarına koymuyorlardı. XXII. Jean: **"Acıyla öğreniyoruz ki,"** diye yazmaktaydı, **"yalnızca ismen hıristiyan olan pek çok insan, ölümle uğraşıp, cehennemle pazarlığa girişmiş. Şeytana kurbanlar adıyor, ona tapıyor, yüzükler, aynalar, şişeler ve benzeri eşyalar imal edip içine büyüyle cinleri hapsediyor, onlara sorular sorup cevaplar alıyorlar, sapkın isteklerini gerçekleştirmek için onlardan yardım istiyorlar, en iğrenç amaçlar uğruna Şeytan'ın kölesi oluyorlar. Ne acı! Bu salgın (...) İsa'nın sürüsünü her gün daha fazla tehdit ediyor."** (Süper illius specula fermanı, 1326.)[19].

VIII. Innocent ise, fermanında **"Son zamanlarda"** demekteydi, "acıyla öğrendiğimize göre, yukarı Almanya'nın bazı kesimlerinde ve Mayence, Köln, Trèves, Salzburg ve Bremen eyalet, şehir, toprak ve piskoposluk bölgelerinde her iki cinsten pek çok kişi, selameti unutup katolik inançtan saparak, ifritle işbirliğine girmişler; ayinlerle, büyülerle, okuyup-üflemelerle ve diğer batıl yollarla, sihirbazlıkla, ifratlarla, suç ve kabahatlerle kadınların çocuk doğurması, sürüler ve tarlaların ürünleri, bağların üzümleri, ağaçların meyveleri, erkekler, kadınlar, büyük ve küçük baş sürüler, cins cins hayvanlar, bağlar, çimenlikler, meyve bahçeleri, otlaklar, buğdaylar ve toprağın diğer

ürünleri çürüyor ve ölüyor; erkekler, kadınlar yük hayvanları, sığırlar, küçükbaş hayvanlar dış ve iç hastalık ve işkencelerle kıvranıyor; kocalar karılarına, karılar kocalarına evlilik vazifelerini yerine getiremiyorlar. Bu kimseler, kutsal vaftizle kazandıkları imanı, küfürlerle inkar ediyorlar..." (Summis desiderantes affectibus, 1484)[20]

Papaların çağrıları ruhbanların hemen her kesiminde yankısını buldu. Alexandre Borgia Dominiken Angelo de Verone'a Lombardiya'yı "şeytanca ayin ve batıl inançlara sapmış, zehir ve çeşitli uygulamalarıyla mel'unca suçlar işleyen, insanları, hayvanları, ürünleri mahveden dehşet verici kötülükleri yaygınlaştıran" şahısları yok etme emrini verdi. (1494)[21]

Öte yandan, XI. Gregoire'm emriyle Paris engizisyonu çoktan büyücü takibatına başlamıştı bile. (Kur.: 1374).

Büyünün ne olduğu, büyücünün nasıl teşhis edilip hangi usullerle sorgulanacağı, nasıl yargılanacağı, hangi cezaların verilmesi gerektiği, kısası, büyücü'nün "hukuki kimliği" başlangıçta her krallık, dükalık veya piskoposluk bölgesinde mahkemelerce tespit edilirken, bu konuda standart bir uygulama gereksinimi de kendini dayatmaktaydı. Ortaçağ yargıcının 'el kitabı,' bir süre sonra iki dominiken rahip tarafından kaleme alındı: Heinrich Kramer ve Jacob Sprenger'in **Malleus maleficarum**'u (Büyücünün Çekici) (1486-87)* **grotesque** edebiyatın bir 'başyapıt'ı olmanın yanı sıra, Hıristiyan Batı'nın baskı ve terör tarihine bir armağanıdır.

Malleus, büyücülük **suç**'unu tanımlamış** dava usullerini belirleyerek Avrupa'nın her yanında yargılamalara bir örneklik kazandırmıştır. Büyücü, bundan sonra "**Şeytan**'la bir anlaşma

(* Yani matbaanın bulunuşundan 36-37 yıl sonra!)

(** Ya da Michéle Ouerd'nin haklı deyişiyle "yaratmış"tır.)

imzalayarak vücudunun herhangi bir yerinde O'nun (vaftiz işaretlerini/erdemlerini silen) işaretiyle damgalanmış" olmasıyla tanımlanır olmuştur. Malleus'dan kaynaklanan tüm bir şeytan edebiyatı[22] bu 'suç'un daha ayrıntılı dökümlerini getirmişlerdir. Örneğin 1608'de Milano'da basımı yapılan Compendium maleficarum'da Guaccius "büyücü"nün cürümlerini şöyle sıralar:

- Şeytan'la bir anlaşma imzalayarak, onun hükmüne girer.
- Katolik imanı aşağılar, İsa ve Meryem'den vazgeçer, ibadetten kaçınır.
- Müstehcen törenlerle Şeytan'a tapınır.
- Diğer insanları sabbat'a* götürmek için uğraşır.
- Yeniden vaftiz edilerek, (hıristiyan) adını grotesk bir adla değiştirir.
- Şeytan'a bağlılık gösterisi olarak ona elbisesinden bir parça verir. Şeytan da bunu saklar.
- Şeytan'ın çizdiği büyülü bir çember içinde, ona bağlılığını tekrarlar.
- Şeytan'dan adını İsa'nın kitabından silip, kendi kara kaplı kitabına yazmasını ister.
- Şeytan'a kurban ve sunular adar.
- Şeytan'ın işaretini taşır. vd. [23]

Böylesi ağır günahlarla lekelenmiş bir beden için ise tek kurtuluş (!) yakılmak olacaktır. Nicolas Eymeric Directorum Inquisitorium'da (1478-79) "...Bir rafızî yakıldığında," demektedir, "bu yalnızca onu iyiliği (!) için değil, aynı zamanda Katolik halkın da iyiliği ve ruhsal selameti içindir; kamu yararı, tövbesiz öldürülerek lanetlenen o insanın çıkarından daha üstündür." [24]

(* Sabbat, büyücülerin katıldığı ve çeşitli sapık (perverse) ibadetlerle Şeytan'a tapındıkları varsayılan ayinlere verilen addır.)

XIV. yüzyıl sonlarına doğru Kilise'nin otoritesine karşı savaş açarak iktidar üzerindeki payını arttıran krallıklar da ele geçirdiği yetkileri büyücülerin acımasız takibinde kullanmazlık etmediler.

1282'de **"Ruhbanlar Şeytan'a ilişkin konularda tek yargıçtır,"** kararını alan Paris Parlamentosu, 1390'da ise **"Büyücülük sanıklarının sorgu, teşhis ve yargılaması seküler yargıçların yetkisi dahilindedir,"**[25] hükmünü veriyordu. Papaz, yargıç makamını sivil hakime terketmişti ama, sanık sandalyesinde oturan değişmemişti. Halk tabipleri, falcılar, meczuplar, isterikler, çingeneler, çobanlar, cellatlar, deliler, sakatlar, düşük yapan kadınlar hatta... dans eden genç kızlar (dans etmek, Şeytan'a bağlılığın bir göstergesiydi o çağlarda)[26] birbiri ardısıra bu sandalyede yerlerini aldılar. Hatta Fransızların bugün ulusal kahraman kabul ettikleri Jeanne d'Arc da büyücülük iddiasıyla yargılandı ve yakıldı. Protestan-Katolik rekabetinin bir konusu da **"kimin daha çok büyücü yaktığı"** idi. Öte yandan, köylü isyanları da yükselen alevlere 'yakıt' sağlıyordu. Luther'e göre **"hiçbir şey bir ayaklanmadan daha zehirli, daha zararlı daha şeytanca olamaz"**dı. Yakılan büyücünün haddi, hesabı yoktu. Yargıç Nicolas Rémy 10 yıl içinde (1581-1591) 900 kişinin idam kararını imzalayarak, sanırız kendi dalında uğursuz bir rekor kırmıştı! Köylüler bildikleri büyücüleri ihbara zorlanıyor, kiliselere bu amaçla şikayet kutuları yerleştiriliyordu. XVI. yüzyılda Alman engizisyonu kilise kapılarına astırdığı şu ilanla **"muhbir** vatandaşlara" seslenmekteydi.

"Kutsal Merci'yi temsil eden hıristiyan halkın bize beslediği canlı sevgiden destek bulan katolik imanın birliği ve saflığını muhafaza etmek, onu her türlü rafızî hastalıktan korumak isteyen bizler (...) kutsal iman adına, ve aforoz müeyyidesiyle, rafızî ya

da büyücü olduğu bilinen veya öğrenilen, böyle olduğundan şüphelenilen (...) kimselerin 12 günlük süre içinde tarafımıza bildirilmesini emrediyoruz. Eğer bu süre içinde (böyle kimseleri tanıyanlar) bu emirlere uymazlarsa, aforoz edileceklerini ve başka cezalara çarptırılacaklarını bilsinler. Her muhbirin ise aksine, tüm günahları altı aylık bir süre için bağışlanacak ve kendisi bizim himayemize girecektir."[27]

Büyücülüğün ilk eldeki belirtileri, şöyle sıralanabilirdi:

1. Birden zengin olma: Bu, olsa olsa Şeytan'ın yardımıyla olabilmekteydi.

2. Dinine aşırı düşkünlük: **"Karşı konulmaz bir güç, büyücüleri kiliseye iter."** (Nicolas Rémy)

3. Sık sık konut değiştirme: 'büyücü'ler yalnızlığı arayan insanlardı.

4. Yaşlılık, delilik, hastalık: Böylece toplum bunların bakımını üstlenme 'külfeti' nden **"kurtarılmış"** olmaktaydı.

Engizisyonun ihbara tanıdığı prim ve **"cennette bir mekan"** vaadi, halkı da harekete geçirmişti. Kişisel düşmanlıklar, miras ve arazi kavgaları, çekemezlik anonim ihbarların sayısını arttırmaktaydı. Kimse kendini ihbardan koruyamıyordu, papazlar, soylular hatta bizzat yargıçlar bile. Ne var ki, üst-sınıf mensuplarının kendilerini savunacak nüfuzlu avukatları, lehlerine tanıklık yapacak pozisyon sahibi dostları, mahkeme heyetinde arka çıkacak tanışları ya da en azından beraati sağlayacak kadar paraları vardı. Şu halde, esas kurbanlar yine yoksul ve savunmasız altyapı insanları olmaktaydı.

"Yaygın söylenti" bir şahsın büyücü olduğuna dair önemli bir belirti sayılmaktaydı. Gaule belirtileri şöyle sınıflar (**Select Cases of Conscience Touching Witches and Witchcraft**, Londra, 1646):

1. Kesin-olmayan deliller (gözde sakatlık, gözyaşı dökemeyiş)
2. Muhtemel deliller (bir büyücünün soyundan olma, kötü şöhret, çok şiddetli kuşku, vücut işaretleri)
3. Kesin deliller (kutsal'a küfür, dış dünyaya karşı kötülük, suçortağı arama, gece toplantılarına katılma, Adalet'e yanlış bilgi verme) [28]

İhbar kampanyasıyla birlikte, tanıkların kişiliği de önem kazanır. Herşeyin 'adilce' olabilmesi için, yasalarda tanıkların güvenilirliklerinin de tespit edilmesi gerekmektedir. Kimdir 'güvenilir' tanıklar?

Yaşı 12'den büyük kız ve kadınlar, her yaştan erkekler, ve yaşları ne olursa olsun, **"büyücü"**lerin çocukları, güvenilir addedilmektedir. Yani bir ebeveynin akla hayale gelmedik işkencelere uğratılıp, sonunda yakılması için, kendisi de sorguya çekilen 7-8 yaşlarında bir çocuğun, **"Evet, annem (ya da babam) bir kere Sabbat'a katılmıştı"** demesi yeterlidir. Öte yandan, **'büyücü avcılığı'** da iyiden iyiye bir **'meslek'** haline gelmişti. Büyücüyü bir bakışta teşhis 'doğa üstü yeteneğine sahip' bir sürü asalak, geçim masraflarını büyücülerinden kurtulmak isteyen kentin belediyesine yükleyip, kolay bir yaşam sürmekteydiler. İngiliz **Witchfinder general** (genel büyücü avcısı) Matthew Hopkins, 1644-46 yılları arasında böylece 200 kişiyi teşhis etmiş ve odunlara göndermişti.

Böylelikle **"teşhis edilen"** bir büyücü, artık her an **"gelmelerini"** bekleyebilir. Genellikle sabaha karşı **"gelirler"**. Merhem, kokulu yağ, muska, tılsım, heykelcik, takı vb. bulmak için evinin altını üstüne getirirler. Sonra da "suç aletleri"yle birlikte büyücüyü **"götürürler"**. İlk sorgulamasında çırılçıplak soyup belirli bir duayı okumasını isterler. Duayı sonlandıramazsa, hakkındaki kuşkular güçlenecektir. Bundan sonra üç-dört gün, katıksız dar, karanlık bir hücreye kapatılır. Bundan sonra testler başlar. Örneğin sanık tartılır. Şeytan'ın çömezini hafiflettiğine inanılmaktadır.* Ardından kadim Ön Asya yasalarında da rastlanan ırmak testine gelir sıra. Büyücü, ırmağa atılır. Ancak, eski Ön Asya inanışının tersine, boğulursa ne yazık: masum olduğu anlaşılacak ve sanık aklanacaktır. Ancak ya yüzerse... Westphalie savcılarının sorusunu filozof Guillaume Scribonus **De Sagarum natura et potesta** (1588)'da yanıtlar: su yüzünde kalmak, ruhanî ve uçucu bir töze bağlıdır. Bu tözü büyücüye ustası Şeytan'dan başka kim sağlayabilir ki? (29)

Bundan sonra vücudundaki tüm tüyler tıraş edilerek şeytanın vaftiz işaretini silen izleri (**punctum diabolicum, spatula, stigma, sigillum diaboli**) aranır. Şeytan bu işaretleri çömezini öperek veya ısırarak meydana getirmiştir ve vücudun en gizli yerlerindedir bunlar: üreme organlarının içi, göz kapaklarının içi, makat, ağız, burun delikleri vb. Ayrıca vücudun çeşitli yerlerindeki leke, kabartı ve şişlikler de şeytanın yardımcısının vücuduna konuşmasını önlemek için yerleştirdiği tılsımlardır.

(* Bu, Hint kökenli bir inancın tersyüz edilmiş şeklidir. Hint mistikleri, vücutları havada yükselecek kadar 'hafiftirler'.)

Bunların tespiti için vücudun çeşitli yerlerine iğneler batırılır, vücutta duyarsız bölgeler bulunursa bunlar da şeytanla işbirliğinin kanıtlarıdır. "**Adil**" olunmalıdır; tüm bunlar doktor raporuyla tespit edilir...

Gözyaşı dökememek ve Şeytan'la suç ortaklığının önemli bir delili sayılmaktaydı. Büyücü ağlayıp bağırma taklidi yapabilir, gözlerini tükürükle ıslatabilir, ancak asla tövbe ve arınma işareti olan gözyaşlarını dökemezdi.* Ayrıca Şeytan güzel vaadlerle, tehditlerle işkence sırasında ortağının yerini almayı vaadederek, sol ayağının küçük parmağını kesip kanını emerek, tılsımlar yaparak, ya da **sabbat**'da vaftiz edilmemiş bebek ciğeri yedirerek, sorgulama sırasında sanığın dilinin tutulmasını sağlayabilirdi. Bu nedenle, dil tutulması (veya dilsizlik) Şeytan'a tilmizlik edenleri ortaya çıkarmak için şaşmaz bir kanıt sayılmaktaydı.

Sanığın gözaltında tutulma süresi keyfiydi ve bazen birkaç yılı bulabilirdi. Sorgulama dışında "**büyücü**" karanlık ve dar bir hücrede tutulur şeytanın gelip kendisini kaçırmaması ya da onunla hücrede çiftleşmemesi için genellikle devamlı gözetlenirdi. Kimi zaman ise hücresine 'casus' sızdırılarak suçunu itiraf etmesi sağlanmaya çalışılırdı. Hücrede zehirli böcek ve farelerin bulunması yararlıydı; bu yolla büyücünün zehri de kokuşabilirdi. Bu dar ve karanlık deliklerde dirençlerini yitirip intihar etmeyi başarabilenler ise, tabii, bunu Şeytan'ın yardımıyla gerçekleştirebilirlerdi ancak.

Belediye Başkanı Jean Junius'un Temmuz 1628'de kızı Veronica'ya yazdığı mektubu birlikte okuyalım:

(* * Bu konudaki teamüller çeşitlidir. Bazı yargıçlara göre büyücü, üç damla kadar gözyaşı dökebilirlerdi!)

"Bin kez iyi akşamlar, sevgili kızım Veronica. Hapse masum olarak girdim, masum iken işkenceler çektim ve masum ölüyorum. Çünkü bu eve giren herkes, zorunlu olarak büyücü oluyor; Tanrı'nın kendisinden esirgediği bir şeyleri uydurup itiraf edene dek işkence ediliyor (...) Tanrı'yı hiçbir zaman inkar etmedim; bunu yapmayı hiçbir zaman istemem (...) Cellat geldi, iki elimi bağladı, parmaklarımı kelepçeledi; tırnaklarım kan içinde kaldı; yazımdan da gördüğün gibi, ellerimi hâlâ kullanamıyorum. (...) Sonra ellerimi arkamdan bağlayıp iplerle havaya kaldırdılar. Gök başıma yıkılıyor sandım, sekiz kez kaldırıp sekiz kez yere attılar. Dehşetli bir acı duyuyordum. Önceden soydukları için bu sırada çırılçıplaktım. (...) Cellat beni hapise götürürken dedi ki, size yalvarırım bayım, Tanrı aşkına, doğru-yanlış birşeyler itiraf edin. Birşeyler uydurun, çünkü bundan sonra uğrayacağınız işkencelere nasıl olsa dayanamayacaksınız. Dayansanız bile, yine kurtulamazsınız. Çünkü büyücü olduğunuzu kabul edene dek işkenceler birbirini kovalayacaktır." (30)

Junius bunun üzerine ayrıntılı bir sabbat öyküsü uydurmuş, kendine bir sürü suçortağı bulmuş, işlediği çok sayıda suçu **"itiraf"** etmiş ve sonunda tabii, yakılmıştı... Hakkında hiçbir delil bulunamayanlar ve konuşmamaya direnenler ise, ömür boyu evlerinden çıkmamaya mahkûm edilebilirlerdi!

"**Büyücü**" gerçekte sorgulama aşamasında yaratılırdı. Bunu 1652'de Cenevre'de yargılanan Michée Chauderon (50 yaşlarında) adlı kadının, 4 Mart-6 Nisan tarihleri arasında yapılan sorgulamasının tutanaklarından izleyelim. Sorgulama basit bir soruyla açılıyor (4 Mart):

- Soruldu: "Neden hapistedir?"
- Cevap: "Adalete boyun eğmek için."

6 Mart'ta aynı soruya:

- "Elizabeth Royaume'un kızına zarar vermekle suçlandığım için." cevabı alınır.

- Soruldu: "Pernette'in şeytan tarafından zaptedildiğini biliyor mu?"

- Cevap: "Böyle söylendiğini duydu; ancak bunda hiçbir dahli yok."

10 Mart 1652. Chauderon'u muayene eden doktorların raporu: u:

"(Sanık) üzerinde (iğne batırılınca) kanayan ve acı veren izlerin yanında, sağ memesinin üç parmak altında mercimek büyüklüğünde bir şiş bulunup, buraya parmak uzunluğunda bir iğne sonuna kadar batırıldığı halde, (sanık) hiçbir acı duymamıştır. (...) Bütün bunlar bizi, bu işaretin olağanüstü ve şüpheli olduğu yargısına vardırtmıştır."

Hekimlerin raporuna bir de Pernette Royaume'un, Michée'nin kendisini zapteden cinlerin efendisi olduğu ifadesi eklenir. Michée 12 Mart'ta tanıklarla yüzleştirilir. Mahkeme "şeytan işaretlerini teşhiste uzman" iki kişinin daha çağrılmasını karara bağlar. Bu arada 20 Mart'ta Michée'ye (belediye başkanı Junius'a uygulandığını yukarıda gördüğümüz) ip işkencesi uygulanır. Ancak Michée hala itiraf'a yanaşmamaktadır.

Bu arada çağırılan iki cerrah ve bir tabipten oluşan uzman heyeti de sanığı muayene etmiş ve dudaklarında ve makatında, "hiçbir hastalık ya da doğal nedene bağlanamayacak, Şeytan tarafından yapılmış" işaretler bulmuşlardır!

30 Mart oturumu bu işaretlere hasredilmiştir. Michée ilkin Şeytan'ın kendine göründüğünü, onu işaretlediğini, canını acıttığını reddeder. Ancak bağlanıp tabureye oturtulunca, fazla dayanamaz:

- "Bir yıl kadar önce (Cenevre yakınlarındaki) kardeşler ormanına gittiğini, dönüşünde biraz kızgın olduğunu, önünden

bir gölgenin geçtiğini, onu görünce "Tanrı benimle olsun" dediğini ve eğer işaretlenmişse onu işaretleyenin bu gölge olabileceğini" söyler.

- Soruldu: "O gölgeye ne dedi?" Cevap "Onunla konuşmadı."

- Soruldu: "Neden kızmıştı?" Cevap: "Hatırlamıyor"

- Soruldu: "O güne kadar bu gölgeyi görmüş müydü?" Cevap: "Hayır."

- S: "Kendini hiç Şeytan'a verdi mi?" C: "Hayır."

- S: "Böyle yapmak istedi mi?" C: "Hayır."

- S: "Bu gölgenin önüne geçip onu öptüğü ve işaretlediği doğru mu?" C: "Kendisi önüne geçip dudaklarına dokundu."

- S: "Bu gölge büyük müydü?" C: "Küçüktü."

- S: "Bu gölge ona ne dedi?" C: "Hiçbir şey."

- S: "Bu gölge onu işaretlediği zaman hissetti mi? C: "Hayır."

- S: "Makatından işaretlendiğini?" C: "Hayır."

Ayağa kaldırıldı, sorulduğunda aynı cevabı verdi. İpten (işkencesinden) sonra tabureye oturduğunda doğruyu söylemeye söz verdi.

- S: "Neden kızmıştı?" C: "Bir kadın onu kızdırmıştı ama şimdi kim olduğunu hatırlamıyordu."

31 Mart:

- S: "Kendini ona nasıl verdi?" C: "Kendimi sana veriyorum, dedi."

- S: "Onu dudağından o zaman mı işaretledi?" C: "Evet."

- S: "Kötü ruh ona kötülük yaptırmaya kalkıştı mı?" C: "Hayır, asla bir kötülük yaptırmadı."

Ancak, elleri bağlı olarak tabureye oturtulunca bu ifadesini de değiştirecektir:

- S: "Kötü ruh ona kötülük yaptırmaya kalkıştı mı?" C: "Evet."

- S: "Şeytan ona birini öldürmesini söyledi mi?" C: "Evet ama kimseyi göstermedi. Bir kere eline bir elma vermek istedi ama o kabul etmedi."

Ancak Michée nihayet elmayı alıp biri Pernette olmak üzere iki kadına "kötülük ettiğini" kabul edecekti. Artık 'büyücü' olmuştu, rahatlıkla idam edilebilirdi. 6 Nisan 1652'de önce asıldı, ardından cesedi yakılarak ortadan kaldırıldı. (31)

Araştırmacı ve uzman Villeneuve de, 1588'de Baden Baden'de görülen bir davadan şu soruları aktarmaktadır:

- Şeytan anlaşmayı imzaladıktan sonra sanıkla çiftleşti mi?
- Şeytan sanığın bikrini nasıl izale etti?
- Şeytanın cinsel organı ve menisi nasıldı?
- Şeytanla çiftleşme sanığa normal bir erkekle birleşmeden daha fazla mı zevk verdi?
- Şeytan sanıkla bir gecede kaç kez çiftleşti? Her seferinde boşalma oldu mu? (32)

Büyücü-kadınlar Şeytan'la çiftleşirken, büyücü-erkekler ise onun arkasını öperek sadakatlerini kanıtlamaktaydılar. 11 Temmuz 1607'de sorguya çekilen Jean Vuillet'ye sorulan sorulardan biri, "Şeytan'ın arkasını öptüğünüzde bu sıcak mıydı, soğuk muydu?" idi.

Kilise'nin **"büyücü"**den koparmayı başardığı itiraflara göre, Şeytan Sabbat'a çağırdığı büyücü adayıyla, büyücünün kanıyla kaleme alınmış bir anlaşmayı imzalıyor, büyücü bu anlaşmayla İsa'ya, Meryem'e, tüm azizlere, Katolik Kilise'ye olan bağlılığından ve hıristiyan vaftizinden vazgeçerek Şeytan'ın hizmetine giriyor, günde en az üç kez ona tapınmayı ve insanlara elinden geldiği kadar kötülük yapmayı kabulleniyordu. Şeytan ise, karşılık olarak onu isteklerini yerine getirmeyi yükümlenmekteydi. Bu anlaşma cehennem arşivlerinde saklanmakta, büyücü vücu-

dundan bir parçayı (tırnak, saç, kan) bağlılık işareti olarak yeni Efendisine armağan etmekteydi.

Şeytan'a toplu tapınma ayinleri sabbat'larda müridler olmadık sapık cinsel ilişkilere girmekte, yeni inisyelerin ve onlardan gelecek kuşakların hıristiyan vaftizleri silinerek Şeytan'ın vaftizi yapılmakta (bu erkek menisi ve zeytinyağı karışımıyla yapılırmış!), çocuklar kurban edilerek yenmekteydi.*

Büyücülük sanıklarına uygulanan işkenceler kişinin imgelemini zorlayacak ölçüdeydi: gerilme, parmak kelepçesi, kerpetenle burulma, kor halinde kömürle parmakları yakma (Metz'de), buzla kaplı odaya kapatılma (Avignon'da), tırnaklar arasına demir sokma, pis yiyecekler ve her çeşit ateş işkencesi (**tormentum ignis**): kızdırılmış demirle dağlanma, tabanların yağlanarak yakılması, vb, vb... (33)

İşkencecilik ve cellatlık ise gözde meslekler arasındaydı. Bunlar isterlerse sanıklarla evlenebilirler, oturdukları ev için para ödemezler, sanıkları diledikleri gibi kullanabilirler ve... kurbanlarının diş, saç, kül yahut üzerlerinde yakıldıkları odunların parçalarını satarak servet edinebilirlerdi! **Halk bunların hastalıklara iyi geleceğine inanıyordu**... Cellatlık öylesine avantajlı bir meslekti ki, çoğu zaman, bir cellat öldüğünde oğlu yoksa karısı ya da kızı devralırdı yerini...

"Sihirbaz (kadın-)ı Yaşatmayacaksın"

(İncil, Exode, xxii, 18)

'İtiraf'dan sonra sıra infaza gelirdi. İnfaz, Tanrı'nın buyruğuna uygun olarak, yakılma yoluyla gerçekleştirilirdi çoğunlukla.

(* Çocukların kurban edilmesi Avrupa'nın eski Yunan'dan devraldığı bir temadır. Bilindiği üzere, bazı Yunan sitelerinde güçsüz çocuklar elimine edilmekteydiler. Bir çocuğun yaşabilirliği kararını veren ise **maia**'lar (Dor: Büyükanne, sütta annesi: Atik: ebe) idi. Konu için bkz. Querd, a.g.y. s. 183)

Bu, Sodome'dan beri süregelen gelenekti, ve ruhun geri dönmesini engellerdi. Ayrıca tarihsel **"kadın-kan"** bağıntısına da **"temiz"** bir çözüm getiriliyor, **"kan"**ın akması önleniyordu böylelikle. İnfazlar halkın önünde (katılmak istemeyenler zorla getirilerek) gerçekleştirilir, özellikle İspanyol egemenliği altındaki topraklarda bu vesileyle büyük şenlikler düzenlenirdi. Belçika'da yargıçlar infazdan önce kurbanlarıyla kadeh tokuştururlardı. Ziyafet ve şenlik masrafları ise, belediyeye aitti. Kimi durumlarda (örneğin mahkum bir 'vampir' 'kurtadam' ise, ya da bazı durumlarda kadınlara) ceza hafifletilir **(retentum)** ve kurban, önce asılarak ya da başı kesilerek öldürülür, cesedi bundan sonra yakılırdı. Fırında yakma usulünü bulanlar, Naziler'den çok daha önce İspanyol engizisyonu olmuştur. Edmond Cazal'ın yazdığına göre: "İçi tonoz biçiminde tuğladan büyük bir fırın inşa ediliyor, iki delikten içine odun atılıyordu. Fırının üstünde İsaie, Daniel Ezechiel ve Jeremie adı verilen içi boş dört büyük heykel dikiliyordu. Bu peygamberlerin vücutlarına rafızîleri, sapkın hıristiyanları, yani Katolik Kilise ve Kutsal Engizisyonun düşmanı olduğunu düşündükleri insanları kapatıyor ve odunları ateşe veriyorlardı. Bunların 'feci bir ısıyla yavaş yavaş kavrulduklarını' söyleyen eski Engizisyon sekreteri Jean Antoine Llorente'a inanmamak için hiçbir nedenimiz yok.[34]

Mahkûm kadınların hamile olmasına genellikle bakılmaz, ayrıca ebeveynleri büyücülükten hüküm giymiş çocuklar da pek ölümden kurtulamazlardı. İleride öç almalarından korkulduğu için, ana-babalarını ele verenler hariç, damarları kesilerek öldürülürlerdi. En yumuşak yargıcın bu durumda bir çocuğa vereceği en hafif ceza, ebeveyninin işkence edilişine ve yakılışına tanık olduktan sonra sürgün edilmek idi. Şeytan'la cinsel temasta bulunduğu için yakılan çocukların haddi hesabı yoktur.

Yakılmanın dışında başka cezalar da uygulanmaktaydı: Baş kesme, genellikle soylulara uygulanırdı. XIV. yüzyılda yargılanan rafızî Dolcino ve tilmizi Marguerite birbirlerinin gözü önünde parçalanmış, kemik ve parçaları yakılmıştı. 1462'de Chamonix'li Peronette, küçük çocukları yemekle suçlanıp yakılmadan önce kızgın demirlerin üstüne yatırılmıştı. 1589'da "kurt-adam" Pierre Stumpff tekerleğe bağlanarak parçalanmış, kolları, bacakları ve en sonunda başı balta ile kopartılmıştı. Kutsal eşyaları çalanların elleri kesilir, dine küfredenlerin dilleri kopartılır, yanak ve dudakları kızgın demirle dağlanırdı.

Eceliyle ölmüş 'büyücü'ye dahi rahat yoktu. Şeytan'a kulluk ettiği sonradan anlaşılanların mezarları açılır, cesetleri çıkartılarak yakılırdı.

Bu kabus yıllar, yüzyıllar sürdü. Tüm bir kasaba halkının sürüldüğü, bir seferde yüzlerce kişinin yakıldığı oluyordu. 1590 yılında Almanya'da Wolfebüttel'e uğrayan bir gezgin anılarında şöyle demektedir: "İnfaz yeri odun yığınlarıyla küçük bir orman görünümü almıştı..." (35)

Silezya'nın Neisse bölgesinde 9 yıl içinde, aralarında 2-3 yaşlarında çocuklar da bulunmak üzere 1000'in üstünde insan yakılmış, İsviçre'de birçok köyün halkı tümüyle itlaf edilmişti. Bir köy papazı "Bonn kentinin nüfusunun yarıdan fazlası tehlikede..." diye uyarmaktaydı Kont Werner'i. "Şimdiye dek birçok profesör, hukuk öğrencisi, papaz, rahip ve keşiş tutuklanarak yakıldı. (...) Şansölye ile sekreterinin karısı da tutuklanıp idam edildi. (...) Piskoposluk Meclisi'nden Rotensehe'nin boynunun vurulduğunu gördüm. Üç-dört yaşındaki çocukların Şeytan'la

çiftleştiği söyleniyor. Soylu ailelerden gelme öğrenci ve (dokuz-ondört yaşlarındaki) çocuklar yakıldılar... [36]

"Büyücü avı"ndan kaçan binlerce, onbinlerce kişi, Batı'nın ve içteki **"Batıcı"**ların **"barbar, zalim, gaddar"** olarak nitelediği Osmanlı İmparatorluğu'na sığınmaktaydı. Örneğin, İspanyol yahudileri...

Bu dehşetin sona ermesi için XVII. yüzyıl sonlarını, Aydınlanma Çağı'nı beklemek gerekti. Yükselen kapitalizm bu hurafeler kördöğüşüne (Avrupa'da) kendi açısından bir rasyonellik, Ortaçağ'm sömürülen ve baskı altında tutulan altyapı insanına ise bir kimlik (**"proleter"** kimliği) kazandıracaktı. Avrupa'da XVII. yüzyıldan itibaren ağırlığını hissettiren yeni üretim ilişkilerinin işlerliğini sağlayabilmek için artık bu insanların odun yığınları üstünde itlaf edilmek yerine, dokuma tezgahlarının başında, maden ocaklarında, atölyelerde Göklerdeki Kutsal Efendi'nin de Cehennemdeki Lanetli Efendi'nin de yerini alan yeni Efendi'ye, Sermaye'ye hizmet etmesi gerekiyordu. Bunu **apology**'leri çabuk geldi. **İnsan Hakları**'ndan, **Özgürlük**'den, **Kardeşlik**'den dem vuran Aydınlanma rasyonalistleri, yüzyıllardır yürütülen katliamı lanetlediler. Gabriel Naudé, Jean Wier gibi tıp adamları büyücü suçlamalarıyla idam edilen insanların gerçekte birer deli olduğunu, topluma yeniden kazandırılabileceklerini ileri sürerek Engizisyon'a karşı savaş açtılar.[37] Avrupa'da odun kümeleri birer birer söndürüldü. Ve kadmlı-erkekli, çocuklu-ihtiyarlı 'büyücüler'(!) alayı atölyelerin, tezgahların yolunu tuttu. Tabii, kendilerini eski "Kurtarıcılar"ın zulmünden kurtaran yeni **"Efendiler"**ine dualar ederek...[38]

I.II. Esrarengiz Papa: 13. Benedikt

Günümüzde kısaca Vatikan diye bilinen Roma Kilisesi, gerçekte yaklaşık 2000 yıldır varlığını sürdürebilmiş bir kurumdur.[1] Papalık kurumu Aziz Peter ile başlamış ve ondan sonra adları bilinen 264 Papa bu kurumun başına geçmiştir. Günümüzün Papası 16. Benedikt sıralamaya göre 265. Papadır. Dünyada hiçbir kurum varlığını kesintisiz olarak bu kadar uzun zamandır sürdürememiştir. Örneğin ne Fravunlar ne de diğer ünlü Hanedanlar --Çin, Osmanlı, İngiliz vd.-- bu denli uzun dönemlerde Saltanatlarını koruyabilmişlerdir.

Vatikan'ın başına geçmiş olan bu 265 Papa'dan onaltısı Benedikt adını taşımıştır. Bunlardan ikisi hem Papa hem de Aziz yapılmıştır. Bunlar 2. Benedikt (öl. 685) ve XI. Benedikt (1240-1304) olarak tanınan Papalardır. İlki sadece onbir ay Papalık yapmış ve İstanbul'daki İmparator onun seçimini bir yıl beklettikten sonra onaylamıştır. İkincisi ise sadece 13 ay Papalık yapabilmiştir. Benedikt adını taşıyan Papaların ilginç bir çizgisi ya da kaderi olmuştur denilebilir. Bunlar **"Geçiş Dönemi"** Papaları olarak tanınmışlardır. Sonuncusu hariç diğer 15 Papa toplam 73 yıl süreyle Papalık Tahtında oturmuşlardır. Bunlardan 5. Benedikt sadece birkaç ay Papalık yapabilmişken 14. Benedikt bir **"Karşı-Papa"** (Anti-Papa) seçilmiş ve çok kısa bir süre rakip Papa olarak saltanat sürebilmiştir. Bu onbeş Papadan her biri ortalama beş yıl kadar bir süre papalık yapmıştır. En uzun süreli pa-

palık yapan ise yaklaşık 29 yıl ile 13. Benedikt'tir ve bu kişi de Vatikan tarihindeki en tartışmalı en esrarengiz Papa olarak tanımlanabilir. Şunu da ekleyerek tamamlayayım: Katolik aleminde yaklaşık 10.000 kadar Aziz vardır ve bunlardan 57 kişi Benedikt adını taşımaktadır.

Benedikt adını alan papaların garip bir serüveni vardır. Diğer adları örneğin John veya Paul'u almış olan Papaların çizgilerinde sapmalar ve/veya kesintiler, aksaklıklar gözlenemezken Benedikt adlı papalar serisinde 9. Benedikt'ten itibaren başlayan bir gariplikler zinciri vardır. Önce kısaca bu papayı ve o dönemi tanımakta yarar vardır. Çünkü bu Papa ile başlayan gariplikler zinciri 13. Benedikt ile doruk noktasına çıkmış gibidir.

Benedikt adını alan papaların garip hatta esrarengiz kader çizgisi ilk kez 9. Benedikt ile başlamıştır denilebilir. Gerçek adı Theophylactus olan 9. Benedikt papa yapıldığında sadece 15 yaşındaydı!!! Yanlış okumadınız 1032 yılında papalık makamında henüz 15 yaşını bile doldurmamış bir çocuk olan 9. Benedikt oturuyordu![2] Daha ilginci ondan önceki papa 19. John da sadece 24 yaşındaydı!!!

Dikkatli okurlar fark etmiştir yukarıda **"Papa yapıldı"** dedim **"Papa seçildi"** demedim. Bunun nedeni o dönemde --hatta daima-- Papa'yı Krallar ve/veya İmparatorlar atama yoluyla Tahta geçiriyorlardı ama kurallara göre Papa'yı Tanrı'nın Havarileri aracılığıyla Kardinaller seçmiş gibi sunuluyordu. Bu kural günümüzde de geçerlidir. Papaların seçiminde hem devletlerin hem gizli servislerin hem de bankacıların, sanayicilerin ve bir takım Masonik kuruluşların parmakları yön gösterici ve ad belirleyicisi olmaktadır ama papayı yine kardinaller seçmiş gibi yapılmaktadır. Tek farkla ki yaklaşık 1000 yıl önce İmparatorlar kimi papa yapacaklarsa bunu doğ-

rudan doğruya atıyorlardı, kimse de ağzını açamıyordu. Günümüzde daha **"Demokratik"** manipülasyon (şaşırtmaca) yöntemleri kullanılmaktadır, o kadar!!!

Bin yıl önce Roma ve İtalya büyük ölçüde Alman İmparatoru I. Otto tarafından koruma altına alınmıştı. Roma'da ise birbirleriyle rekabet halinde olan iki büyük aile vardı. Bunlar **"Crescentiler"** ve **"Tusculum Kontları"** idi. Bu iki aile yaklaşık kırk yıl süreyle İmparator I. Otto'nun ve hanedanının isteğiyle Papalık makamına kimin oturtulacağına karar verdiler ve ilginçtir ki bu kırk yıllık dönemde bu iki büyük aile arasında varılan gizli anlaşmalar gereği her zaman kavgaya, isyana ve ağır tartışmalara neden olan papa seçimleri/atamaları kavgasız gürültüsüz gerçekleşti. İlk üç papayı Crescentiler kendi ailelerinden seçip İmparatorun onayı ile papa yapmışlardı. 1024 yılında Papa **"Yapıcılık Misyonu"** Tusculum Kontları'na geçti ve bu büyük ailenin lideri Alberic, kendi kardeşi diğer bir Theophylactus'u 8. Benedikt adıyla papa yaptı. Bu papa iki yıl tahtta kaldı ve ilginçtir ki bazı önemli siyasi kararların alınmasında rol oynadı. Örneğin Kral 2. Henry'ye Taç giydirerek onu İmparator ilan etti ve onunla birlikte bir din şurası toplayarak başkanlık etti. 8. Benedikt kısa süren saltanatı sırasında askeri girişimleri de destekledi hatta İspanya'nm müslümanlardan temizlenmesi için yürütülen **"Reconquista"** (yeniden zaptetme) savaşlarından birine kendi kurduğu ordunu başında yer alarak katıldı.

8. Benedikt'ten sonra Tusculum Kontları yine kendi ailelerinden birini adından daha önce söz ettiğim 19. John'u papa yaptılar. Bu kişi 8. Benedikt'in en küçük kardeşiydi. Bu papa 8 yıl tahtta kaldı. Onu 9. Benedikt --çocuk papa-- izledi. Bu papa Tusculum Kontu Alberic'in çocuklarından biriydi.

Vatikan tarihçilerine göre 9. Benedikt'in Tahtta oturduğu oniki yıl içinde papalık her türlü dünyevi kötülükle içiçe yaşamıştı. Hemen her gün yeni bir seks skandalı veya para skandalı patlak vermiş ve bizzat papa bu olaylarda başrolü oynamıştı. Kilise'nin yönetimi bir yana Hıristiyanlığın bu önemli kolu --Katoliklik-- hakkında da hem hiçbir temel bilgisi olmayan genç papa sanki Roma İmparatoruymuş gibi davranmış ve kendisini Neron ve Caligula ile kıyaslamıştı.

9. Benedikt 27 yaşındayken papalıktan çekilmeye zorlandı ve rakip aile Crescentiler onun yerine kendilerinden biri olan Sabina Baş Piskoposu John'u 3. Silvester adıyla papa yaptılar. Bu arada 9. Benedikt ise papalık hakkını kendi vaftiz babası olan Başpapaz John Gratian lehine talik etti. Dolayısıyla ortaya ilginç bir durum çıktı. Roma'da aynı anda üç papa birden hak iddiasında bulunur oldular. Bunlardan John Gratian, gerçekte Yahudi idi ve Pierleoni diye bilinen zengin Yahudilerin temsilcisiydi. Bu tartışmalı durum diğer ikisinin birinci yılın sonunda haklarından vazgeçip Gratian'm 6. Gregory adıyla papa olmasıyla sonuçlandı. Ne var ki Gratian'ın papalığı **"Simony"** diye bilinen **"Para karşılığı makam satın alma"** yoluyla aldığı söylentileri çıkınca bu kez Alman Kralı 3. Henry duruma müdahale edip üç papayı da kovdu ve sayıyı yine teke indirerek kendi adamı olan Bamberg Piskoposu Suidger'i 2. Clement adıyla papa yaptı.

Papa 9. Benedikt Alman Kralı 3. Henry tarafından kovulunca Benediktin Tarikatı'nın önde gelen ve eski Nizamnameye uygun zühd hayatı sürdüren bir keşiş Kralın ayaklarına kapanarak kendilerini din-sapkını bir ejderhanın elinden kurtardığını ve Papalığı yılanlardan temizlediğini söylemişti...

Bu keşişin söyledikleri doğruydu. Şöyle ki 9. Benedikt Aziz Benedikt tarafından yazılmış olan ünlü Nizamname'deki hemen hiçbir kurala uymamış tam tersine kendi tarikatının kurucusuna ihanet etmişti. Örneğin **"Simony"** Aziz Benedikt tarafından en ağır dinsel suçlardan biri olarak gösterilmişti ama 9. Benedikt birçok önemli makamı --örneğin zengin piskoposluk bölgelerini-- para karşılığında çoğu dini hiçbir eğitim almamış olan zenginlere ya da bileği güçlü kişilere peşkeş çekmiş ve satmıştı. Yine aynı Nizamname'de yer alan kurallardan **"Kadın ve Seks"** yasağı konusunda tam tersi bir yol izlemiş ve papalık onun döneminde her türlü cinsel aşırılığın ve sapkınlığın yaşandığı bir yer haline gelmişti.

9. Benedikt bunları yaparken acaba niçin hiç kimse müdahale edememiş ve papalığı bu sapıklıklardan koruyamamıştı? Bunu üç nedeni vardı. Birincisi, Benediktin geleneği ve öğretisine göre bu tarikata mensup olanların kesinlikle uymaları gereken bir kural vardı. Bu, Tarikatın en üst yöneticisinin her sözüne ve kararına itirazsız uymak mecburiyeti idi.[3] Tarikatın lideri ne derse desin hiçbir şekilde itiraz edilemezdi. 9. Benedikt bu Tarikatın sadece lideri değil aynı zamanda papa idi. Bu nedenle Roma Kilisesi'nde işlenen tüm suçlar ve kötülükler hiçbir itiraz görmeden sineye çekilmek zorunda kalmıştı. İkincisi, 9. Benedikt gerçi Tusculum Ailesi'nin adayıydı ama onu o Tahta oturtan İmparator'du. Pekiyi o zaman İmparator niçin karşı çıkmamıştı? Çünkü **"Çocuk Papa"**yı yönetmek ve her istediğini yaptırmak İmparatorun çıkarlarına uymuştu. Gerçekten de 9. Benedikt İmparator ne istemişse yapmış o da genç papanın sapıklıklarına kendi uluslararası siyasetine uyduğu için ses çıkarmamıştı. Üçüncü husus 9. Benedikt'in bazı çok gizli sırları öğrenerek Kilise'nin gerçekte büyük yalanlar üzerine kurulmuş bir kurum

olduğunu fark etmiş olmasıydı. Bu durumda ona saygı beslemek onun **"Tanrı'nın Evi"** ve tüm evrenin **"Merkezi"** olduğunu savlamak olanaksızdı; Kilise genç papaya çok gizli anlaşmalarla örgütlenmiş ve tamamen insanları aldatarak sömürmek amacıyla kurulmuş bir tür **"Sahtekarlar Şirketi"** gibi görünmüş olabilirdi. Bu üçüncü husus ilginçtir ki diğer iki husus ile birleştirildiğinde gerçeklik payı en yüksek olasılık olarak görülmektedir. Kilise'nin gerçek yüzü belki de Alman İmparatorları tarafından da bilinen bir sırdı: aksi halde 15 yaşında henüz sakalı bile çıkmamış **"cahil"** bir çocuk Papa yapılabilir miydi?

Gerçekten de bugünkü Vatikan'ın 2000 yıllık serüveninde hiç kuşkusuz birçok sır vardır. Bu sırları saklamak, önlemek ve halkın arasında bilinmesini engellemek için Roma Kilisesi özel bir **"Daire"** (Office) kurmuştu. Kısaca Vatikan'ın **"Gizli Arşivi"** diye bilinen bu daire, 1231 yılında 9. Gregory tarafından başlatılan ilk Engizisyon ile 1542'de yeniden tesis edilen **"Kutsal Ofis"** (Engizisyon) döneminden 1903 yılına kadar 4500'den fazla kitabı, risaleyi ve yazılı belgeyi gizlemiş ve yasaklamıştı. 1922-1939 arasında papalık yapan XI. Pius ile 1939-1958 arasında Papalık yapan Pius XII. kendi dönemlerinin, özellikle de Hitler ve Nazizm ile ilgili belgelerin okunmasını kesinlikle yasaklamışlardı. Bu yıl (2005) ölen Papa 2. Jean Paul ise aldığı bir kararla --daha doğrusu uluslararası baskılar ve İsrael'in ısrarı üzerine -- Vatikan'daki bu gizli belgelerin 1939'a kadar olanlarından sadece bir kısmının kendi iznine tabi olacak araştırmacılara gösterilebileceğine karar vermişti. Bu belgelerden sorumlu olan kişi ilginçtir ki daha sonra 16. Benedikt adını alarak 265. Papa seçilen/yapılan Kardinal Joseph Ratzinger'den başkası değildi.[4] Şunu da belirtmeden geçmeyeyim ki, Papa XI. Pius adını alarak seçilen Eugenio Pacelli, Vatikan Uzmanı John Cornwell'in yaz-

dığma göre, Vatikan ve Roma Kilisesi'ne yakın olan **"Insiders"** diye bilinen **"İç Çemberdeki"** kişiler tarafından **"Black Nobility = Kara Soylular"** diye tanımlanan gizli bir güç odağının üyesiydi. Yaklaşık 200 yıldır Roma Kilisesi içinde etkili olan bu grubun üyeleri kan bağından değil Vatikan'ın sırlarına vakıf olmaktan ve bunlara **"Dinsel Hukuka Uygun"** kılıflar bulmakta uzmanlaşmış olan avukatlar ve yargıçlardan kurulmuştu. Bu ailenin Kardinallerinden Monsenyör Prospero Caterini ve daha sonra da Pio Nono diye bilinen aile reisi Vatikan'ın birçok gizli operasyonunu yönetmişlerdi.[5] İlginçtir ki Vatikan'da **"Laik"** yöneticiler kesiminde tartışmasız büyük etkisi olan ve dinadamlarının tüm pisliklerini örtmekle görevli olan **"Kara Soylular"** gizli örgütü üyeleri kendi aile reislerine --örneğin Pio Nono'ya ve diğerlerine-- tıpkı Tusculum örneğinde olduğu gibi **"Kont"** diye hitap etmek zorundaydılar. Bu Kontlar gerçekte Saray ve İtalyan Hanedanı'na kanbağlarıyla bağlı değillerdi ama onlardan belki de daha çok Monarşist = Kralcı ve onlardan çok daha etkili siyasetçi ve hukukçulardı.

1058 yılında bu kez seküler Taht'ta bir Çocuk Kral oturuyordu. Bu Alman Kralı 4. Henry idi. Babasının atadığı Kardinal Frederick ise XX. Stephan adıyla Papalık Tahtı'nı korumaktaydı. Ne var ki Papa sadece sekiz ay tahtında oturabildi ve birdenbire ölüverdi. Roma Kilisesi yine başsız kalmıştı. Fırsattan istifade eden Tusculum Kontu Gregory, 9. Benedikt'in kardeşi John'u X. Benedikt adıyla Papa yapıverdi. Buna ilk itiraz, ölen papanın ağabeyi Toskana Egemeni'nden (Margrave) geldi ve Floransa'dan yola çıkan askeri güçler Roma'ya girerek X. Benedikt'i

Papa olarak tanımadıklarını açıkladılar. X. Benedikt'in bir yıl bile sürmeyen Papalık serüveni böylelikle sona erdi. Garip olan taraf ise ondan sonra Papa yapılan 2. Nicholas'ın Papalık Tahtına oturtulabilmesi için gereken paraların, rüşvetlerin ve tüm askeri harcamaların adından daha önce söz ettiğim Yahudi dönmesi --Pierleoni-- Papa 6. Gregory'nin akrabası ve gerçek adı Baruch, Hıristiyan adı Benedikt olan bir zengin tarafından karşılanmış olmasıydı.[6]

İlginçtir ki XI. Benedikt adını alarak Papa yapılan Nicholas Boccasini bir Benediktin değil Dominiken'di. Bu ayrım gerçekte çok önemliymiş gibi gözükmese de o günlerin koşullarında gerçekten de belirleyiciydi. Benediktin Tarikatı'yla rakip durumda olan Dominiken Tarikatı, Dominic de Guzman (1170-1221) adlı İspanyol asıllı biri tarafından kurulmuştu. Aziz Dominic, kötü şöhretli Albigens katliamları[7] sırasında bu sapkın Hıristiyanların arasına giderek onları Roma Kilisesi'ne itaate davet etmişti. Dominic de Guzman, 1234'de öldü ve tüm Papalık tarihinde bir ilk gerçekleştirildi ve bir yıl içinde Aziz ilan edildi. (NOT: Genelde Aziz olabilmek için bazen 250-300 yıl geçmesi gerekir.)[8] XI. Benedikt, Napoli Kralı 2. Charles tarafından halka zorla kabul ettirilerek papa yapılmıştı. O da papa olur olmaz bağlı olduğu Krala karşı ayaklanmalar başlatmış olan grupların elebaşlarını hemen **"Aforoz"** etti. Onları isyana teşvik eden Kral Philip'i ise üzerine konulmuş olan Papalık yasağından arındırdı. Böylelikle bir Kral diğerine **"Borçlu"** hale getirilmiş oldu. Benedikt adını alan papaların kısa süreli papalık saltanatı kervanına XI. Benedikt de katılmamazlık etmedi ve sekiz ay sonra Peruggia'yı ziyareti sırasında yatağında ölü bulundu. Papanın ölümünden sonra Fransa Kralı ağırlığını koydu ve ondan sonra seçilen tam yedi Papa Fransa tarafından belirlendi.

XI. Benedikt'ten 30 yıl sonra Papalık Tahtı'na yine bir Benedikt oturtuldu. Şu farkla ki Papalık Tahtı artık Roma'da değil Fransa'nın Avignon kentindeydi. Bu nedenle XII. Benedikt, Avignonlu Papa olarak tarihe geçti.

Avignon kenti Fransa'nın Provence diye bilinen ve Tapınak Şövalyeleri (Templars) dahil her soydan ve boydan Hıristiyan rafızî örgütlenmenin yapıldığı ve geliştiği bir bölgeydi. Ünlü Albigensler bu kenti kendi başkentleri olarak ilan etmişlerdi. Bir dönem Arap Müslüman orduları da bu kenti ele geçirmişler ve bir süre için kendi inanç sistemlerine uygun bir yapılanma başlatmışlardı. Katolik Kilisesi işte bu nedenle 12. yüzyılda gelişmeye başlayan ve 13. y.y. da korkunç kıyımlarla bastırılan Albigens ayaklanmalarında İslam Dininin de etkisi olduğunu öne sürmüşlerdi.

Papalığın Roma'dan ayrılarak Avignon'a taşınması 1305 yılında 5. Clement'in papalığı sırasında oldu. Roma'daki bitip tükenmez iç savaşlar, isyanlar ve ayaklanmalar ile dış müdahaleler Roma Kilisesi'ni işleyemez hale getirmişti. Bu da bir yandan papaların siyasal ve dinî otoritesini sarsmış diğer yandan da yıllık gelirlerinin azalmasına yol açmıştı. Papalık Avignon'a yerleşmeye karar verdiği zaman ünlü Tapmak Şövalyeleri bu kentin egemenleri durumundaydılar. Bu şövalyeler örgütü hem çok zengin hem de siyasal açıdan çok güçlüydü, bir anlamda **"Devlet İçinde Devlet"** statüsündeydiler. Bu örgüt Fransa Kralı **"Güzel"** Phillip ile Papa'nın gizlice anlaşarak uyguladıkları bir planla ortadan kaldırıldı. Nedir ki örgütün sırları ve hazinesi kaçırıldı ve günümüze kadar gelen bazı gizli örgütler işte bu dönemde kuruldular ve Papalığa ve krallara karşı mücadele ettiler ve ediyorlar!!!

Avignon'da yedi papa oturdu ve bu papaların **"Occult"** (Gizli İlimlerle) uğraştıkları hatta bu konularda Katolik Kilisesi'nin tüm inançlarına ters uygulamaları yürüttükleri bilinmektedir. 1377 yılında Papa XI. Gregory papalığı yeniden Roma'ya taşıdı ve fiilen 1309'da başlayıp 1377'de biten bu dönemi Yahudiler'in Babil'e sürülmesi gibi değerlendiren Kilise Tarihçileri **"Büyük Babil Sürgünü Dönemi"** adıyla tanımladılar. (9)

XII. Benedikt iri yarı, içkiye ve yemeğe aşırı düşkün bir adamdı. Papa olmadan önce Jacques Fournier adını taşıyordu ve bir değirmencinin oğluydu. İlginçtir ki iştahı açık, eğlenmeyi seven bu adam kadınlardan ve seksten uzak yaşamayı başarmış ve o dönemde ender rastlanan bir sabırla Paris'te meşakkatli bir öğrenimden geçerek ilahiyat doktorasını başarıyla tamamlayabilmişti. XII. Benedikt de aslen Benediktin Tarikatı'na bağlı değildi ve Cistercian diye bilinen bir tarikatın üyesiydi. Bu tarikat Robert de Molesmes tarafından Fransa'nın Citeaux kentinde 1098 yılında kurulmuştu. Molesmesli Robert diye bilinen keşiş (1027-1110) genç yaşında bir Benediktin Manastırı'na girmişti ve Aziz Benedikt'in Nizamnamesine uygun bir yaşam tarzı ile buna uygun bir eğitim almıştı. Cistercian Tarikatı o dönemde iki kola ayrılmış olan Benediktinler'den biraz farklı bir yaşam ve ibadet tarzı uyguluyordu. Benediktinler'in bir kolu Aziz Benedikt'in Nizamnamesi'ne harfiyen uymak gerektiğini diğerleri ise bu kuralları zamana uyarlamak gerektiğini iddia ediyorlardı. Cistercianlar ise orta yolculardı. Bu nedenle olmalı yemek konusunda son derece katı kuralları olan Benediktin Nizamnamesi esas itibariyle aynı kökenden olmasına rağmen XII. Benedikt için geçerli sayılmamıştı. Cistercianlar günümüzde de ağırlıkları olan bir tarikattır ve her yıl 29 Nisan tarihinde kiliselerde Aziz Robert de Molesmes ayinleri yapılır. (NOT: Bu tarikatın yakın zamanlara kadar İstanbul'da da bir Conveti vardı.)

XII. Benedikt'in tüm eğitim ve olgunluk yılları yine Languedoc'da geçmişti. Diğer bir anlatımla XII. Benedikt büyü ve sihir ile diğer gizli ilimleri bizzat yerinde öğrenmiş; her türlü rafizî literatürü bilen biriydi. Katolik Kilisesi'ne aykırı, Hıristiyanlık dogmasına ters düşen tüm akımları ve özelliklerini biliyordu ve papalığı sırasında bunları dikkate alarak davrandı. Önce artık iyice zayıflamış olan bürokratik yapıyı güçlendirdi. Eğitim düzeyinin yükseltilmesini sağladı ve en ilginç diğer papalar gibi Nepotizm (akrabalarını kayırma) yapmadı. XII. Benedikt bu konuda söylediği şu sözlerle anılmaktadır. **"Bir Papanın ne annesi ne babası ne de akrabası olabilir kendisinin bir aile soy kütüğünün olmaması da yararlıdır."** [10]

XII. Benedikt sekiz yıllık papalığı sırasında bazı çok önemli girişimlerde bulundu ve Papalığı bir anlamda **"Islah"** etti. Bunların başında kendinden önceki iki Papanın döneminde başlamış olan bir tartışmayı sonlandırmış olması gelmektedir. Paris Üniversitesi Rektörü Padoualı Marsillius tarafından başlatılan bir tartışma yaklaşık yirmi yıldır sürmekteydi. Buna göre Papa mı üstün yoksa Kral mı? tartışması Kralcıları ve Papacıları iki taraf olarak bölmüştü. Kralcılara göre --ki en ünlülerinden biri William Ockham'dı[11]-- Kral yetkisini doğrudan doğruya Tanrı'dan almaktaydı bu nedenle de Devlet Kilise'den üstün olmalıydı... (NOT: O tarihlerde Avrupa'da bu tartışmalar olurken Osmanlı daha yeni kuruluyordu!) XII. Benedikt ise bu tartışmaya bir son verebilmek ve zedelenmiş olan papalık onurunun ve prestijinin yeniden tesis edilebilmesi için birtakım reformlar yapmaya razı olmuştu. Kaldı ki, 9. Benedikt'ten bu yana Kilise içinde kulaktan kulağa fısıldanan bir sırrı o da öğrenmişti. Buna göre, Katolik Kilisesi bizzat Aziz Peter tarafından Roma'da kurulmuştu. Aziz Peter Roma'ya gelmiş, gizlice Kilise'yi kurmuş

ama daha sonra Roma Prefektürü tarafından yakalatılarak hunharca öldürülmüştü. Bu resmi Kilise görüşüne karşı görüşler ilk kez açıkça XII. Benedikt'in döneminde dile getirilmeye başlandı. Bazı kilise tarihçilerine ve kanonist denilen hukukçulara göre Kilise yalan söylemişti ve büyük bir yalanın üzerine kurulmuştu. Çünkü Aziz Peter bırakın Roma'yı ve buraya gelerek kilise kurmuş olmayı Akdeniz'in önünden karşı sahile (Antalya/Antakya) bile geçmemişti ömrü boyunca. Romalı yönetici tarafından imanı gerekçe gösterilerek hunharca öldürüldüğü ise öncekinden daha büyük bir yalandı çünkü böyle birinin inançlarından ötürü öldürüldüğüne dair en küçük bir delil ve/veya kayıt ve belge bile yoktu. Zaten olamazdı da, çünkü o dönemde Roma İmparatorluğunda böyle bir **"İdam Yasası"** yoktu!!! Bilinen şuydu: Aziz Peter ile Aziz Paul kavgalıydılar ve muhtemelen Aziz Paul Roma'ya kaçmış ve sonra da Mısırlı bir askerle anlaşarak rakibi Aziz Peter'i öldürtmüştü. Bu inanılmaz iddialar işte ilkin XII. Benedikt'in döneminde ayyuka çıkmıştı ve Benedikt bu tartışmalı ve tehlikeli ortamdan Kiliseyi çıkartmayı ve bir nebze olsun rahatlatmayı başarmıştı. Nedir ki tartışmayı Kralcılar kazanmışlar ve Tanrı'nın yeryüzündeki egemenlik hakkını Kiliseyi kurmamış olan Aziz Peter'e ve onun vekillerine değil Kilise'yi korumakla görevlendirdiği Krallara verdiği kesinleşmişti.

XII. Benedikt'in tüm yaşamı boyunca en çok etkilenmiş olduğu kişi, gerçekte kendi tarikatı Cistercianlar'ın **"Resmi"** kurucusu kabul edilen Robert de Molesmes değil, bu tarikatın gizli kurucusu kabul edilen ünlü Aziz Bernard Clairvaux'dur (1090-1153). Aziz Bernard, tüm Katolik aleminde saygı gören enigmatik ve esrarengiz bir dinadamıydı. İlk Birleşik Avrupa fikri ona aittir. Aynı zamanda Tapınak Şövalyeleri'nin de yönetmeliğini o

yazmıştır ve eski keşiş-öğrencisi Papa 3. Eugene'e kabul ettirerek Tapınakçılarm Kilise tarafından resmen tanınmalarını sağlamıştı. Aziz Bernard Clairvaux tarafından yazılmış olan Tapınakçılar'ın Nizamnamesi (Reglament) 686 maddeden oluşmaktaydı.[12] Bernard Clairvaux kendi yönlendirdiği Şövalyelere çok ilginç bir misyon yüklemişti: **"Gittiğiniz yerlerde Dünyevi alanları dinselleştirmeyin onların dinsel alanlarını laisize (sekularize) edin."** Diğer bir anlatımla Hıristiyanlığın yayılabilmesi için zemin hazırlanmasını ve toplumların yaşamlarının değiştirilmesini istemişti. XII. Benedikt de işte bu gizli örgütün **"Laikleştirme"** yöntemini papalığı sırasında uygulamış ve sokaklarda dolaşarak halka Hıristiyanlık anlatan keşişleri yeniden manastırlarına kapattırmış ve toplumların **"Yeniden-Hıristiyanlaştırılmaları"** için gereken zemini hazırlamıştı. Ayrıca askeri harcamalar için ayrılan bütçeyi de kısmış ve geleneksel olarak hazinenin üçte ikisi askeri harcamalara ayrılırken XII. Benedikt bu oranı yüzde beşe indirmiş ve kalan paralarla Hıristiyanlaştırılması düşünülen topraklarda görkemli kiliseler inşa ettirmişti.

Kısacası Benedikt adını taşıyan papalar arasında XII. Benedikt keyif ehli ve yemek içmek konusunda aşırılıkları olan bir papa sayılmasına rağmen papalığı döneminde özellikle seks ve suiistimaller konusunda tavizsiz bir ahlak anlayışı sergileyerek bir bakıma **"İdeal"** bir Tapınak Şövalyesi gibi yaşayarak ölmüştür.

XII. Benedikt döneminin en ünlü aydını Petrarch idi. Bu aydın tarihçi ve bilge kişi Roma'nın içine sürüklendiği iç savaşa son vermesi için XII. Benedikt'ten papalığı yeniden Roma'ya taşımasını istemiş fakat Benedikt bunu reddederek bir yolunu bulup Roma Kilisesi'nin tüm **"Gizli Arşivini"** de Avignon'a kaçırtmıştı! XII. Benedikt'in ilişkide olduğu bir diğer kişi de ünlü Rene d'Anjou idi. Bu soylu kişi ünlü **"Priory of Sion"** tarikatının 9. gizli lideriydi. (2. Bölümde bu ilişkiden söz edeceğim.) [13]

Yaşamı, karıştığı olaylar ve izlediği siyaset itibariyle tüm Katolik aleminin en karanlık, en esrarengiz ve en çok sır taşıyan kişilerinden biri belki de birincisi XIII. Benedikt adıyla papa yapılan Pedro Martinez de Luna'dır. Bu papanın hayatı ve karıştığı olaylar o denli karmaşık o denli şaşırtıcı ve sıradışıdır ki Katolik kilisesi onun adını resmi Papalar listesinden silmiş ve ikinci bir XIII. Benedikt yaratılmasını istemiştir. Diğer bir anlatımla Katolik Kilisesi'nin Papalar listesinde tıpkı iki tane 23. John olduğu gibi iki tane de XIII. Benedikt vardır!!!

Pedro Martinez de Luna, İspanya'nın Aragon bölgesindeki Illueca'da 1328 yılında dünyaya gelmiştir. Ailesi Aragon'un soylu ve güçlü yöneticilerini yetiştirmiş bir hanedandı. Luna ilkin Montpellier Üniversitesinde ilahiyat hukuku konusunda doktorasını yaptı ve soylu ailesi, Hıristiyan Kilise hukuku konusundaki engin bilgisiyle Papa XI. Gregory'nin dikkatini çekti. Papa 22 yaşındayken Luna'yı yardımcı-Kardinallik gibi çok etkili bir göreve atadı.

1377 yılında bu papa Katolik Kilisesi'ni Avignon'dan alarak yeniden Roma'ya götürdü ve Luna da bu taşınmada Papa'nın yardımcısı olarak yer aldı. Bu taşınmadan kısa bir süre sonra Papa öldü ve Roma halkı Kardinaller'in Kilise'yi yeniden Avignon'a taşıyacaklarından korkarak Papalık Sarayını kuşattılar ve derhal yeni bir Papa seçmelerini istediler. Romalılar artık Fransız bir papa tarafından yönetilmek istemedikleri için Bari Piskoposu Bartholomew Prignani 6. Urban adıyla papa yapıldı. Ne var ki Papa, Kardinallerle anlaşamadı ve onları aşağıladı. Huzurdan kovulan Kardinaller 1378 yılının Eylül ayında yeni bir

Papa seçerek 6. Urban'ı Tahtından indirdiler. 6. Urban sadece beş ay Papalık yaparak tarihin sayfaları arasına karıştı. Yeni papa Cenevreli Robert adıyla yaşamış bir dinadamıydı ve VII. Clement adıyla da papa yapıldı. Bu papanın en güçlü destekçisi geleceğin XIII. Benedikt'i olan Luna idi.

Yeni papa hızlı bir giriş yaptı ve Kardinaller ile arasını olması gerektiği gibi gayet iyi tuttu. Nedir ki 6. Urban da yeni papayı **"Aforoz"** etti ve 29 yeni Kardinal atadı. Bu tartışma Katolik Kilisesi'ndeki ilk büyük bölünmeyi de beraberinde getirdi. Kısaca **"Hizipçilik"** (Schism)[14] denilen bu bölünmenin etkileri günümüze kadar sürdü.

Urban ve Clement arasındaki rekabet ve kavga bir süre sonra kronik bir hal aldı. Papalık resmen ikiye bölündü. Avignon'da yaşayan ve dinî eğitimi olmadığı için biyografisinin yazarına göre, **"Tam bir seküler Prens gibi yaşayan"** Clement[15] ile inanılır gibi değil ama **"Kana Susamış"** diye tanımlanan Urban'ın çekişmesi nedeniyle Katolik aleminde iki Papa, iki Curia (Papalık Hükümeti), iki Kardinaller Koleji (Senato gibi) ve iki ayrı Papalık Hukuku vardı. Bir Papanın **"Dine Uygundur"** dediğine diğeri **"Dinen Sakıncalıdır"** diyordu. Biri Roma'da diğeri Avignon'da saltanat süren papalar kralları da ikiye bölmüşlerdi. Fransa, İskoçya, İspanya ve Kıbrıs Clement'i; Almanya, Polonya, Macaristan ve İngiltere de Urban'ı destekliyorlardı. Bu karmaşık durumu çözmenin tek yolu vardı o da iki papanın da çekilmesiydi ama ikisi de buna yanaşmadılar. Sonunda önce Urban öldü. Kardinalleri Napolili Pietro Tomacelli'yi 9. Boniface adıyla papa yaptılar. Tek umutları artık Clement'ın da çekileceğiydi ama öyle olmadı. Clement tek **"Yasal"** papanın kendisi olduğunu ve Kilise yasalarına göre Urban'm da, Boniface'm da sahte papalar olduklarını açıkladı. Bu tavır artık herkesin sabrı-

nı taşırmış olmalı ki Clement, birdenbire ölüverdi! Kardinaller toplanarak Aragonlu Pedro Martinez de Luna'ya bir öneri götürdüler: Tüm Kardinaller oybirliği ile onu papa seçeceklerdi ama papalık makamına oturduktan kısa bir süre sonra kendi isteğiyle çekildiğini açıklayacak ve Boniface'm tek, yasal ve egemen Papa olduğunu açıklayacaktı.(16)

28 Eylül 1394 tarihinde yirmi dört kardinal oybirliği ile Luna'yı XIII. Benedikt adıyla papa seçtiler. Üstün hukuk bilgisi, siyasi deneyimi ve ailesinden gelme soyluluk ve cesareti ile Luna papa seçilince verdiği sözden döndü! Katolik Kilisesi'nin tek, mutlak ve egemen papasının kendisi olduğunu ve kardinallerin tamamının oyunu almış tek kişi olduğunu vurguladı. Fransa, İskoçya, Sicilya, Kastil, Aragon, Navarre, Portekiz, XIII. Benedikt'in tek ve mutlak papa olduğunu resmen tanıdılar. Şimdi yine iki papa yine iki ayrı merkez yine iki ayrı hukuk oluşmuştu.

XIII. Benedikt'in bundan sonraki yaşamı romanlara konu olabilecek niteliktedir. Nedir ki iç ve dış siyaseti çok iyi okuyabilen bir hukukçu olan Benedikt, hukukun bittiği noktalarda cesaretini ve gücünü kullanmaktan hiç çekinmedi.

Katolik Kilisesi'nde geleneksel uygulamalar açık ve gizli olarak iki sınıfta toplanmıştır. Bunlardan açık olanlar inananların da bildikleri her yıl ve/veya birkaç yılda bir uygulanan, tekrarlanan törenler, ayinler ya da **"Özel"** Papalık istekleridir. Ancak halka kapalı olan ama yine de gelenekselleşmiş uygulamalar da vardır. Bunlar da kendi içlerinde birkaç kategoride değerlendirilebilirler. Şöyle ki, örneğin, kardinallerin bilip de papazlardan gizlenmiş bilgiler vardır. Aynı şekilde sadece papazlara aktarılıp keşişlere iletilmemiş olan sırlar vardır. Sadece papaların bildikleri ve en yakın kardinallere bile aktarmadıkları sırlar, belgeler, gizli yazışmalar da vardır. Bunlar doğrudan doğruya

bir Papadan kendinden sonraki papaya intikal ettirilen özel mektuplar, yazışmalar ve/veya belgelerdir. Bunlar Vatikan'ın en gizli en sır dolu belgeleridirler. Katolik Kilisesi'nde bunlara **"Cedulae"** denilir.[17] Bunlar bizzat papalar tarafından yazılmış ve gizli bilgileri içeren belgelerdir ve tüm tarih araştırmacıları için birinci dereceden önem taşıyan malzemelerdir.

XIII. Benedikt, kendisine intikal eden **"Cedulae"** belgelerini belki de en iyi değerlendiren papa olmuştur. Papa seçilmeden önce söz verdiği halde sözünden dönmüş olması onun elindeki belgeleri en gizli yanlarıyla hasımlarının önüne koyabilmiş olmasından ve bunlar aracılığıyla papalığını meşrulaştırabilmesinden geçmişti. Kaldı ki Luna, papa olmadan önce Fransa ve İskoçya için diplomatik misyonda baş müzakereci olarak görev yapmış ve bu ülkelerin birçok sırrına içerden ve birinci elden sahip olmuştu. XIII. Benedikt saklı tuttuğu **"Cedulae"** sırlarını kullanarak kardinalleri ve diplomatik hayatta öğrendiği gizli ilişkileri kullanarak da Seküler güçleri, diğer bir deyişle, kralları, prensleri, kontları ve dükleri pasifize etmeyi başarmıştı. Bu nedenle kendisine **"Dikkafalı İspanyol"** lakabı takılmıştı.

Bu bağlamda geçerken belirteyim ki kendisini **"Çekilmeye"** ikna etmek için gönderilen üç büyük Dük ile (Berry, Burgundy ve Orleans) yaptığı gizli görüşmede Orleans Dükü'ne büyük atası Kral 9. Louis ile ilgili gizli bilgiler vermiş ve onu şaşırtmıştı. Bu Kral, ölümünden 27 yıl sonra (1297'de) Aziz ilan edilmişti. İki Haçlı seferine komutanlık yapmış ve Mısır'da esir düştüğü zaman Müslümanlardan gizli ilimleri öğrenmişti. Fransa'nın ilk deklare **"Okültist"** kralıydı. Bazı kutsal emanetler ona verilmişti. Orleans Düklüğü günümüzde de sürmektedir ve eğer bir gün Fransa'da krallık yeniden tesis edilirse bu hanedana mensup bir prens yeniden Fransa Tahtı'na çıkacaktır. Günümüzdeki

Prens Henry hem yüksek dereceli bir Mason üstadı hem de Gül ve Haç şövalyesidir.

Papa XIII. Benedikt kendisinden Taht'tan çekilmesini isteyen rakiplerini üstün yetenekleriyle sürekli olarak şaşırtmış ve durdurabilmişti ama 1398'de Fransız Kilisesi ona verdiği desteği çektiğini açıkladı. Bunun üzerine 17 Kardinal de hemen **"Verdikleri oyu geri çektiklerini"** açıkladılar, Benedikt'e sadakat gösteren sadece beş kardinal kaldı. Yetmezmiş gibi Geoffrey Boucicaut yönetimindeki bir ordu Avignon'a girerek hem kenti işgal etti hem de Papalık Sarayı'nı kuşattı. İlginçtir ki XIII. Benedikt yine pes etmedi ve tam beş yıl kuşatma altındaki bir sarayda papalık iddiasını sürdürdü. Nihayet 12 Mart 1403'de askerler saraya girdiler ama Benedikt gizlice bilgilendirildiği için bir gece önce saraydan kaçmış ve XII. Benedikt'in sırdaşlarından olan Rene d'Anjou'nun Krallığına giderek, II. Louis d'Anjou'nun himayesine girmişti. (NOT: Priory of Sion, XIII. Benedikt'i kendi üyelerinin kaçırdığını söylemektedir fakat bu iddiası da örgütün diğer bazı iddiaları gibi şaibelidir.)

Bu aşamadan sonra XIII. Benedikt'in Papalığı Fransa, Portekiz ve Navarre Kralları tarafından kabul edilmedi fakat İskoçya, Aragon, Sicilya ve Kastil onu hala tek-mutlak papa olarak kabul ettiklerini açıkladılar. Avrupa'nın dinsel ve hukuksal yapısı bir kez daha dalgalandı. 1406'da Benedikt'in rakibi olan Roma'daki Papa VII. Innocent öldü ve yerine XII. Gregory seçildi. Bu papa Benedikt'e bir öneri götürdü ve birlikte **"Çekilip"** Katolik Kilisesi'ni bu rezil durumdan kurtarmayı diledi. Görüşmeler başladı ve iki yıl sonra tıkandı. İki Papa da birlikte çekildikten sonra üçüncü bir kişinin Papa seçilmesini kabul etmediler. İş yine Seküler güce kaldı. Fransa Kralı 6. Charles, Kardinalleri toplayarak Pisa kentinde bir Konsil kurdu. Bu Konsil'in görevi iki pa-

payı da uygun şekilde görevden uzaklaştırıp yeni bir papa seçerek Katolik Kilisesi'ni yeniden birleştirmekti. Ama tam tersi oldu! Konsil iki papayı görevinden uzaklaştıramayınca üçüncü bir papa seçti!!! Gerçek adı Peter Philarghi olan bu kişi V. Alexander adını alarak papa yapıldı. **"Böylece biri Roma'da, biri Anjou'da diğeri de Pisa'da saltanat ve egemenlik süren üç papa birden ortaya çıktı."** V. Alexander 1410'da öldü yerine XXII. John papa oldu. (NOT: İki tane XXIII. John olduğunu belirtmiştim.) Altı yıl böyle geçti ve Katolik alemi üç ayrı papanın üç ayrı hukuka göre koydukları üç ayrı dinsel yasalara ve yasaklara göre yaşadılar ve Kilise'lere üç ayrı kaynak sağladılar. Halkların ödemek zorunda oldukları kilise vergileri ve yükümlü oldukları angarya (sevap kazanmak için tarım işçiliği vd.) değişmemiş ama bu **"Bedava"** nimetlerden dinleriyle hiçbir şekilde ilgili olmayan üç ayrı papa nemalanmıştı.

İşte yine ilk kez bu dönemde **"Occult"** papalığa iyice yerleşti. Özellikle XXIII. John bu gizli ilimlerle öylesine iç içeydi ki adı büyücü papaya çıktı! XIII. Benedikt de ondan aşağı değildi. O da Louis d'Anjou'nun sağladığı olanaklarla hem Templar geleneğindeki gizli ilimleri öğrendi ve öğretti hem de Priory of Sion'un gizli uygulamalarını destekledi. Roma Kilisesi'ne karşı yüzyıllardır gizlice savaşan bu örgüt XIII. Benedikt'in şahsında kendisine iyi bir dayanak bulmuş oldu.

Sonunda 10 Haziran 1423'de Konstans'da bir Konsil toplandı ve üç Papadan da çekilmelerini istedi. İkisi Konsil'in kararını kabul etti ama XIII. Benedikt Konsil'i kendisini toplantıya çağırmadığını öne sürerek tanımadığını ilan etti. Bunun üzerine Katolik Kilisesi'nin tarihinde ilk kez rastlanan bir karar alındı ve Konsil oybirliğiyle yasal yoldan seçilmiş olan bir papayı **"Aforoz"** etti!!!. Aforoz edilen Benedikt Valensiya yakınlarındaki Pe-

niscola Kentine sığındı. Burada olağanüstü bir kabul gördü. Çünkü yakılarak öldürülen Templar Şövalyeleri'nin eski merkezlerinden biri burasıydı ve canlarını kurtarabilmiş olan bazı şövalyelerin aileleri burada egemenlik sürüyorlardı. İspanya Kralı V. Alfonso tarafından papa olarak tanınan XIII. Benedikt 23 Mayıs 1423'de burada öldü.

Ölümünden önce de boş durmadı inatçı, dikkafalı İspanyol. Kendisine sadık kalan dört Kardinalden biri olan Sanchez Munoz'u rakibinin adını vererek VIII. Clement adıyla Papa seçti!!!. Öte yandan Benedikt'e sadakat gösteren ve/fakat Munoz'un seçiminden hoşnut olmayan Kardinal Jean Carrier de karşı bir atağa geçerek Bernard Garnier adlı kişiyi XIV. Benedikt adıyla papa yaptı!!!. (18)

İlginçtir ki, XIII. Benedikt'in 1423'e kadar yaşadığı Peniscola'daki saray 1960 yılında belirsiz kişiler tarafından onartıldı ve burası bir tür ziyaretgah haline geldi...

XIII. Benedikt ve devamının serüveni günümüzdeki birçok temel **"Konspirasyon"** kuramına kaynaklık etmiştir. Önce Cizvitler sonra da Opus Dei, siyasal yapılanmalarını ona dayandırmışlardır.

Vatikan'ın patronları papaların misyonları ve kimlikleri Avrupa'nın toplumsal, tarihsel ve kültürel dokusuyla özellikle de hukuki ve askeri yapılanmasını ve kralların, prenslerin, imparatorların, soyluların kısacası egemen güçlerin yöneticilerinin haklarını, görevlerini, yetkilerini tanımlayan ve belirleyen birinci etken olmuştur. Gerçekten de papalar ve kilise çok uzun yüzyıllar boyunca Avrupa'yı hemen her alanda yönetmiş ve eğit-

miştir. Şöyle ki Katolik Kilisesi 17. yy.a kadar özellikle iki alanda tam bir tekel oluşturmuştu. Bunlardan birincisi eğitim ikincisi hukuktu. Okuma yazma öğretimi kilisenin tekelindeydi, kilisenin istemediği hiç kimse okuma yazma öğrenemez ve İncil'i okuyamazdı. İlginçtir ki 16. yy'a kadar bazı Avrupa ülkelerinde Krallığı sonradan ele geçiren bazı kişiler okur yazar bile değillerdi. Benzer şekilde Hukuk da Kilise'nin tekelindeydi. Krallar haklarının ve yetkilerinin neler olduğunu Saraylarında bulundurmak zorunda oldukları papazlardan öğrenirlerdi. Benzer şekilde hangi krallığın toprakları ve sınırları nerede başlar nerede biter, bu da belli değildi; bunlara da kiliseler karar verirlerdi. İlk avukatlar da 12. yy.dan itibaren yine papazların arasından çıkmıştı. O dönemde krallar arasında bir de en iyi hukukçu papazı kim sarayına getirtebilecek rekabeti yaşanıyordu. Bu nedenle hangi kral hangi papayı yönlendirmişse sonuçta kazanan da o olmaktaydı. Geçerken belirtmekte yarar var ki, 16. yy'ın ortalarına kadar başta İngiltere olmak üzere Rahibe olmayan kadınların okuma yazma öğrenmeleri yasaktı ve İncil'e ve diğer kutsal nesnelere el sürmeleri de yasaktı!!!

İşte kısaca özetlediğim bu nedenlerle papalık seçimlerinde daima çeşitli çıkar gruplarının müdahaleleri ve kavgaları belirleyici olurdu. Hangi kral ya da imparator hangi kardinali ve/veya kişiyi (bazen dışardan da birisi papa olabilirdi) papa yaptıracak bu çok önemliydi. Gerçi bugün de öyledir ama o dönemlerde kavgalar, isyanlar hatta savaşlar bile çıkıyordu bu uğurda. Papa adayları için kıyasıya bir mücadele yapılıyor, rüşvetler, tehditler, cinayetler birbirini izliyordu. İşte 1724 yılında da durum geleneğe uygun olarak bir hayli gergindi. Yeni bir papa seçilecekti ve bu kez tarihin sahnesinde ikiden fazla taraf ve papa adayı vardı.

Bu kez sadece krallar ve soylular değil 16. yy.m ortalarında kurulup kısa zamanda hem siyasi hem de dinsel bir güç haline gelmiş olan Jesuitler (Cizvitler) ile yine aynı dönemlerde üst düzeyde örgütlenerek varlıklarını hissettiren masonlar (Gül-Haç Kardeşliği üyeleri) ve **"Ansiklopedistler"** olarak bilinen ilk deklare Ateistler ile çok güçlü siyasal deneyimlere ve bilgilere sahip bürokrat kökenli **"Deistler"** de yeni papanın kim olacağı konusunda taraf olarak ağırlıklarını hissettiriyorlardı. Cizvitler'in baş düşmanı Dominikenler Tarikatıydı. Papalar ise geleneksel olarak Masonlara düşmandılar ve tabii ki Masonlar da onlara! Ateistler toptan papalara karşıyken Deistler Tanrı'dan yana ama Katoliklik'ten çok uzaktaydılar.

Fransa'nın haklarını savunmak ve yeni papayı Fransa'nın kuklası yapmak görevi Kardinal Rohan'a verilmişti. Buna karşı Cizvitlerin Patronu Cienfugos kendi tarikatından birini papa seçtirmek istiyordu. Papa seçimi başlamadan önce Cizvitler tarafından planlanan bir cinayet açığa çıktı ve taraflar arasında kavga başladı. Bir anda kardinaller kardinallerle, siviller sivillerle kısacası herkes herkesle yumruklaşmaya, dövüşmeye ve küfürleşmeye başladı --bir kişi hariç!!! Bu kişi ünlü Orsini Ailesi'nden gelen ve tüm servetini ve soyluluk olanaklarını terk ederek genç yaşında Dominiken Tarikatı'na katılmış olan Prens-eskisi Kardinal Orsini idi.

25 Mayıs 1724 tarihinde başlayan bu kavgalı seçim (Conclave) atmosferinde elinden hiç düşürmediği Haç şeklindeki asasıyla kalabalığın ortasında ne olduğunu anlamadan kavgacıları yatıştırmaya ve onları --komik ama gerçek-- İsa Mesih'in sabrına davet etmeye çalışan Orsini o yıllarda Kilise'deki "Doğru", dürüst ve tam dindar papa profiline uyan belki de tek kişiydi. Günümüzün değerleriyle milyarlarca dolarlık serveti elinin ter-

siyle itmiş, ne eğlenceye, ne kadına, ne mülke ne şöhrete ne de güçlü kişi olmaya özenmişti. Tüm amacı basit ve sıradan bir keşiş olarak sadece ve sadece İsa'ya ve Meryem'e dua ederek ölünceye kadar yaşamak ve ölmekti. İlginçtir ki kendi isteği dışında kardinal yapılmıştı ama ne kardinal cübbesini giymiş ne de makama oturmuştu; üstündeki Habit denilen keşiş giysisini hiç çıkarmamıştı. Prens Orsini bir anlamda Katolik Kilisesi'nde artık olmayan "vicdan"ın ta kendisi gibiydi ve diğer kilise yöneticileri deyim yerindeyse onu "Kararmış" vicdanlarının bir yerinde birazcık aydınlık, dürüstlük, doğruluk bulunsun diye aralarında tutuyorlardı.

Bu kara vicdanlı cübbeli kardinallerden biri de Nicoloco Coscia idi. Gerçekte hiçbir dinî eğitimi yoktu ve Kilise içinde biraz da **"Meczup"** (Senile) gibi görülen Prens-Orsini'nin adını ve etkisini ondan habersizce kullanarak kendisini hem kardinal yaptırmış hem de büyük bir servet edinmişti. Kavga sırasında şaşkın şaşkın oradan oraya koşturan, dualar okuyup ilahiler söyleyen Orsini'yi **"Hiç kimsenin adayı olmadığı için"** papa yapılması gerektiğini söyleyen o oldu ve kavgalı toplantı 76 yaşındaki Orsini'yi kendisine sormadan, iznini almadan Papa seçti. Papa seçildiğini duyan Orsini baygınlık geçirdi ve bu karara karşı çıktı ama kardinaller **"Yüce İsa Mesih"**in kendisine bu görevi verdiğini söylemeleri üzerine ağlayarak papalığı kabul etti. Kardinaller ise kısa bir süre sonra yaptığı aşırı perhiz nedeniyle bir hayli zayıf, yaşlı ve yorgun olan Orsini'nin öleceğini ve kozlarını o zaman paylaşacaklarını umuyorlardı.

Orsini papa seçilince hangi papanın adını alacağı kendisine soruldu. Orsini'den şaşırtıcı bir yanıt geldi. **"Ben her zaman XII. Benedikt'e sadık kaldım. Adımı XIV. Benedikt olarak alacağım"** dedi. Dik kafalı, **"Aforozlu Papa"** Pedro Martinez bir

kez daha Katolik Kilisesi'ni karıştırdı. Bunun üzerine o papanın adını alamayacağını çünkü o papanın Katolik dininden atılmış olduğunu kendisine bildirdiler ve onu ikna etmek için ilginç bir öneri sundular: **"XIII. Benedikt siz olun!"**. Orsini hayranı olduğu papanın **"Kendisi"** olacağını duyunca yeni adını kabullendi ve böylece Vatikan tarihindeki ikinci XIII. Benedikt Papalık tahtına oturmuş oldu!!!

Bu papanın döneminin en önemli unsurlarından biri hiç kuşkusuz Cizvitler'dir. Bu nedenle kısaca bu Tarikata bakmakta yarar vardır. Çünkü Cizvitler hem Tarikat olarak günümüzde de etkilidir hem de Avrupa ve dünya siyasetinde önemli rol oynamışlardır. Protestanlığın yeminli düşmanları olan Cizvitler Hitler'den tutun da Kennedy'nin öldürülmesine kadar sayısız **"Konspirasyon Teorisinde"** baş rolü oynamışlar ve oynamaya da devam etmektedirler.

Günümüzde Cizvitler Avrupa Parlamentosu'nda çok etkili bir gruba sahiptirler. **"Christians For Europe"** (Avrupa için Hıristiyanlar) adlı bu grubun içinde yer alırlar. İlginçtir ki Cizvitler örgütlenme ve mücadele anlayışları itibariyle araştırmacı Michael Baigent ve Richard Leigh'in yazdıkları gibi, kendilerinden daha önce söz ettiğimiz Templar geleneğini çağrıştırmaktadırlar. Şövalyelik ruhuna dayalı olan Templar gibi Cizvitlerin kurucusu da bir askerdir. Ignatios Loyola tarafından 1520 yılında kurulan Cizvitler, Roma Kilisesi'nde daima askeri konularda ve stratejilerde uzmanlaşmış ve danışmanlık yapmışlardır. Tıpkı Templar gibi Cizvitler de çoğunlukla kendi yasalarını ve kurallarını kendileri koymuş, papaların buyruklarına uymakta fazla istekli davranmamış ve kısmi bir özerklik taşımışlardır. Bu nedenle yine tıpkı Templar gibi Cizvitler de papaların hışmına

maruz kalmışlardır. Örneğin, 1773'te Papa 14. Clement, Cizvitleri gizli faaliyetlerde bulundukları gerekçesiyle Kilise'den çıkartmış ve ezmiştir. Cizvitler yaklaşık 40 yıl yeraltı kilisesinde kalmış ve 1814'te eskisinden daha güçlü olarak yeniden Roma Kilisesi'ndeki egemen yerlerini almışlardır. Cizvitler kendilerini Tanrı'nın Askerleri, İslami karşılığıyla söylersek Hizbullah olarak görürler. Nedir ki ellerinde kılıç değil, diğer hiçbir Hıristiyan tarikatında görülmeyecek kadar sağlam ve acımasız olan **"Disiplin"** vardır. Bu disiplinle yaşayan Cizvitler Hıristiyanlığı Japonya'ya kadar yaymışlardır.

Kısa zamanda öleceği umulan ikinci XIII. Benedikt, tam altı yıl papalık makamında oturdu ama gerçek bir papa gibi değil, tam bir **"Keşiş"** gibi yaşadı. Papa seçilince, geleneksel olarak oturması gereken **"Sedia Gestatoria"** diye bilinen tahtaravana da oturmadı ve tören sırasında birdenbire İsa'nın heykelinin önüne kapanarak taştan ayaklarını öpmeye başladı!

Onun döneminde herkes –Ateistler'den Cizvitlere kadar– Papa'ya saygı duydu. Tüm işlerini Coscia yönetti, herkesin laneti bu adamın üzerine oldu. Sahtekar bir ressamın oğlu olan Coscia, papa ölünce kaçacak delik aradı ama yakalandı. Tüm malvarlığı yağmalandı, atıldığı zindanda feci şekilde işkence görerek, zavallı bir soyluyu dolandırmanın bedelini çok ağır ödedi.

İkinci XIII. Benedikt, hiçbir siyasi olaya karışmadı. Bu işlerle Coscia uğraştı. Papa öldüğü zaman odasında yatağının altında Coscia'ya ulaşan gizli bir haberleşme sistemi bulundu. XIII.

Benedikt, papalığı sırasında sadece dua etmişti. Sahi, iki de **"Yasaklama"** getirdi. İlki, Roma'daki **"Şans"** oyunlarının, bahisçiliğin ve lotaryacılığın yasaklanmasıyla ilgiliydi. İkincisi ise Kardinallerin **"Peruk"** takamayacaklarıyla ilgili yasaklamaydı!

I.3 " Dosyalar!!! Belgeler!!! Uğraşmak Gerek!"

Vatikan'ın ve Katolik aleminin yapısal ve geleneksel kurgulanışını tarihsel ve toplumsal olarak özetleyen bazı özdeyişler vardır. Bunlar yüzlerce sayfa yazı ile anlatılabilecek olanları birkaç sözcük ya da cümleyle özetlemişlerdir. Bunlardan birkaçına değinerek Vatikan'ın **"Spiritüel=Manevi"** dünyasına ışık tutmak gerekir.

Papaları ve Vatikan'ı en veciz, en kestirme tanımlayan bu özdeyişlerden biri **"Timeo non Petrum, sed secretarium cius"** şeklinde tekrarlanandır. Anlamı: **"Beni ürküten Aziz Peter değil onun yardımcısı -Papa- olan kişidir."**(1) Gerçekten de papalar sıradan inançlı Katolikler için hem sevilen, saygı duyulan hem de Havariler aracılığıyla Tanrı'nın hizmetkarları ve vekilleri sayıldıkları için de korkutucu olabilen kişilerdir. Papalar da bunu bildikleri için bazen merhametli, hoşgörülü, müşfik **"Baba"** rolünü bazen de **"Gaddar"** despot rolünü oynamışlardır. Özellikle Engizisyonlar döneminde acımasız ve gaddar davranmış olan Papalar, karşılarında kendilerinden daha güçlü Kralları, Prensleri ve/veya kendi elleriyle İmparator ilan ettikleri Seküler- Güç'ün temsilcilerini bulduklarında hemen **"Mağduru"** oynamaya başlamışlar ve sinmişlerdir. Sözlerini geçirtebilecekleri siyasetçilerle veya yöneticilerle karşılaştıklarında ise hemen kafa tutmaya ve kendilerinin onlardan **"Üstün"** olduklarını kabul ettirmeye çalışmışlardır.

Papalar'ın ve Vatikan'ın geleneğinde bu siyasal manevralar için uyguladıkları iki ölçüt vardır. Birincisi: **"Yeni fikirlerle mücadele edemiyorsan eski tezlerine sarıl, olmazsa eski fikirleri yenileriyle değiş-tokuş** et." şeklindedir. Buna göre Papalar toplumsal-tarihsel gelişmelerle ortaya çıkan yeni eleştirilere ve fikirlere karşı ilkin geleneksel tezlerini savunur görünmeye başlarlar. Bu bir süre devam eder bir sonuç alamazlarsa öne sürülen yeni fikirleri onların gerçek savunucularından daha ateşli bir şekilde savunma taktiğini uygularlar. Böylelikle toplumlarda bir süredir tartışılan ve artık kanıksanmış olan Seküler görüşler birdenbire **"Dinsel"** bir kisveye büründürülmüş olarak sanki başından beri Kilise'nin ve Vatikan'ın görüşüymüş gibi sunulmaya başlanır. Sonuçta Kilise daima haklı ve kazançlı çıkartılır.

Papalar'ın başvurdukları bu yöntem onların yaklaşık iki bin yıldır egemen olmalarını ve en gaddar krallara ya da imparatorlara karşı bile direnebilmiş olmalarını sağlamıştır. Papalar'ın ve Vatikan'ın kendilerine karşı direnmiş ya da onları alt etmiş güçlere karşı kullandıkları bir yöntem de şu sözcüklerle betimlenmiştir: "Affet ama asla **unutma**." Vatikan kendisine şu ya da bu şekilde karşı çıkmış olan kişi ve/veya kurumları ya da ulusları affetmiş gibi görünür ama asla unutmaz, fırsatını yakaladığı zaman onları cezalandırır. Buna en iyi örnek Türkiye'dir. Papalar bir zamanlar Türk Sultanları'nın neredeyse **"Paralı Askerleri"** durumundaydılar. Ama zaman değişti, Türkiye **"Laik"** oldu ve Avrupa Birliği'nin kapılarında yalvarıp yakarırken Papalar da fırsattan istifade edip hemen dişlerini göstermeye başladılar...

Papalar'ın ve Vatikan'ın kendi görüşlerini yaymak ve etki alanlarını genişletmek için kurdurdukları birçok açık ve gizli örgüt vardır. Günümüzde bunların en ünlüsü OPUS DEI (Tan-

rı'nm İşleri) diye bilinen ve bir tür **"Masonik"** misyonerlik ve örgütlenmeler yapan **"Yarı-Gizli"** kuruluştur. Şimdi ilkin bu örgüte kısaca değineyim. Çünkü özellikle 20.yy.daki Vatikan'ı tanıyabilmek ve bu yüzyıldaki tek Benedikt'i anlayabilmek için bu örgüt ve günümüzde onun rakibi durumunda olan Cizvitleri bilmek gerekmektedir.

Hıristiyanlıkta gizli örgütler İsa'nın çarmıha gerilişinde sonra, hatta bizzat onunla birlikte vardırlar demek mümkündür. Örneğin Spekülatif Masonlar, İsa'nın ilk mason olduğunu düşünürler. Bunun geçmişi daha önce anlattığım Templar Örgütü'ne dayanır. Ve temelinde Essene diye bilinen küçük bir Yahudi cemaati vardır. Ne olduğu ve kim oldukları tam bilinmeyen bu cemaat, iddialara göre İsa'yı yetiştirmiş ve Yahudi Krallığı'na sahip olmak istemiştir. Ve yine inanışa göre çok gizli ve esrarengiz bir Suriyeli cemaat, İsa'nın öldürülmesinden sonra bu sırları saklamış ve Haçlı Seferleri sırasında Templar Şövalyeleri tarafından korunan bu küçük cemaat, Avrupa'ya kaçırılmıştır. Burada gözlerden uzak olsunlar diye İskoçya' ya yerleştirilmiş ve daha sonra da Avrupa'ya giderek Templar'ın yardımıyla **"Masonik Misyonerliği"** başlatmışlardır. Böylece iki akım doğmuştur. Bunlardan biri Meryem'e dayandırılan **"Dul Kadının Oğulları"** Örgütü, diğeri de Sufi Masonluğu'dur. Her neyse, konumuz bu olmadığı için bunu geçelim ve gelelim günümüzdeki en gizli ve güçlü Katolik örgütü OPUS DEI' ye.[2]

İsviçreli parlamenter ve toplumbilimci Jean Ziegler'in dediğine göre OPUS DEI, kendisiyle Komünizm kadar mücadele edilmesi gereken, gizli çalışan aşırı sağcı bir harekettir. Ve işte

Polonyalı Kardinal, şair ve aktör Karol Wojytla'yı, Papa II. John Paul olarak Vatikan'daki tahta oturtan bu örgüttür.[3]

Karol, Papa seçilince Cizvitlerin başı Peter Pedro Arrupe hemen muhalefete başladı. OPUS DEI tarafından seçtirilen Papa'yı tanımamakla tehdit etti. 1983'e kadar Cizvitler II. John Paul'a karşı muhalefet ettiler. Bu arada Papa'ya suikastlar düzenlendi. Portekiz'de oturan Arrupe'nin taraftarı bir papaz, Papa'yı tahtında otururken bıçakla saldırarak öldürmek istedi. Papa ise OPUS DEI Vatikan'da tüm dizginleri eline alıncaya kadar bekledi. 1983'te Cizvitlere karşı taarruza başladı. Kişisel yetkisini kullanarak Cizvitlere yeni bir önder seçilmesini sağladı. Bu, 54 yaşındaki Hollandalı Cizvit Hans Kolvenbach'dı. Bu seçimde Papa'nm adamı diye bilinen Kolvenbach'm seçilmesi Cizvitleri yeniden ateşledi. Bu kez doğrudan OPUS DEI'yi hedef alan saldırılara başladılar. Ve OPUS DEI'yi, aynen, Katolik Kilisesi'ndeki mason locaları olarak tanımladılar. Buna karşılık Papa da onları Latin Amerika'da Marksistlerle dayanışma halinde olmakla suçladı. Papa bir risale yayınlayarak Marksizm'i kınadı. Cizvitler de buna karşı Papa'nın Latin Amerika'daki kapitalist sömürüyü, adaletsizlikleri ve işkenceleri görmezden gelmekte olduğunu ve yoksulları insan yerine koymadığını vurguladılar. Konu daha sonra İnsan Hakları tartışmalarına geldi. Cizvitler ısrarla insan haklarını savundular. Papa da köşeye sıkışınca Vatikan'ın daima insan haklarından yana olduğunu yayınladığı bir risaleyle tekrarladı. Tartışma büyüdü. Bu arada Papa, tarihte ilk kez olarak doğrudan OPUS DEI üyesi olduğu açıklanmış olan bir gazeteciyi, 48 yaşındaki **ABC** gazetesinin Roma muhabiri İspanyol asıllı Joaquin Navorro-Valls'ı Vatikan'ın basın sözcüsü yaptı. Böylelikle sadece kardinallere ayrılmış olan böylesine önemli bir göreve tarihte ilk kez din adamı olmayan, laik bir ki-

şi atanmış oldu. Papa, ayrıca, 1984'e kadar Cizvitler tarafından yönetilen Radyo Vatikan'ın başına da yine laik bir şahsı atamıştı. Bu kişi yeni Papa XVI. Benedikt tarafından da aynı görevde tutulmuştur.

OPUS DEI (Tanrı'nın İşleri) adlı gizli örgüt 2 Ekim 1928'de Madrid'de kurulmuştu. Kurucusu sıradan bir papazdı. Adı, Jose Maria Escriva de Balaguery Albas'tı. Escriva'nın amacı din adamlarını değil, ama en az onlar kadar Katolikliğe sadık laik iş ve meslek sahiplerini bir araya getirerek Papa'ya Vatikan dışında destek olacak varlıklı ve iyi eğitim görmüş elit bir kadroyu oluşturmaktı. Oluşturdu da. Böylelikle Vatikan'a bağlı fakat onun içinde yer almayan ilk laik muhafızlar örgütü kurulmuş oldu. Doktorlar, işadamları, gazeteciler, yazarlar, avukatlar, mimarlar vb. vb. bir arada OPUS DEI için çalışmaya başladılar. Çeşitli ülkelerdeki aynı meslek sahipleriyle ilişkiler kurdular. Bu ilişkileri sağlayabilmek için iki anahtar kavram seçmişlerdi. Birincisi **"Diyalog"**, ikincisi de **"Hoşgörü"**. Kendisini uygar, barışsever ve eşitlikçi, demokrat kabul eden hiçbir aydının bunlardan sakınması mümkün değildi. OPUS DEI bu kavramları kullanarak birçok ülkede konferanslar, seminerler ve toplantılar düzenledi. Böylece oluşturulan **"Dayanışma"** grupları gerçekte tek amaca hizmet ediyordu: OPUS DEI'nin Vatikan içindeki yerini güçlendirmeye.

Escriva, Diktatör Franko'ya çok yakın bir din adamıydı. OPUS DEI var gücüyle onu destekledi. Karşılığında da Franko Kabinesi'nden 10 bakanlık aldı. Böylece çok büyük bir servet edinme şansını elde etti. Bu sermayeyle yeni ve uluslararası şirketler kurdurdu. Özellikle İspanya'nın turizm sektöründeki gelirlerinden büyük pay almaya başladı. Daha sonra inşaat sektörüne girdi. Sonra da eğitime. Çeşitli ülkelerde okullar açmaya

başladı. Halen OPUS DEI'nin dünyada 428 üniversitesi ve sayısız okulu vardır. Peru, Kolombiya ve Guatemala'da yatırımlara başladı. Daha sonra da Şili'de General Pinochet ile temas kurdu. Bu diktatörü de sonuna kadar destekledi.

Escriva ilk kez 1950'de Vatikan'ın dikkatini çekebilmişti. Papa 12. Pius, Escriva'ya ve OPUS DEI'ye Katolikliğe hizmet eden **"Seküler Enstitü"** statüsü verdi. Daha sonra 1960 yıllarında Papa 23. John'dan ve sonraki Papa 6. Paul'dan da yakınlık gördü Escriva. Komünizme karşı özellikle Polonya'da yürütülen gizli, yeraltı çalışmalarında din adamı olmayan meslek sahibi üyeleri çok çalıştılar. Böylece Escriva, **"Preletür"** (Bölgesiz Dini Yetkili) sıfatını kazandı. OPUS DEI, bundan soma daha da gelişti. İngiliz araştırmacı Michael Walsh'ın deyimiyle bu örgüte OPUS DEI değil OCTOPUS DEI (Ahtapotun İşleri) denilmeliydi.

OPUS DEI gittiği her ülkede ilkin mesleğinde çabuk yükselmek isteyen hırslı, yerleşik, ahlaki değerlere önem vermeyen şahıslarla, kendilerini çok önemseyen fakat nedense adlarını duyuramamış aydınları avladı. Özellikle basın ve TV'de bunları destekledi. Mesleklerinde adlarını duyurmalarını sağladı. Sonra da bunları kullanarak ülkede her istediğini yaptırır hale geldi. Günümüzde OPUS DEI'nin tuzağına düşmüş "Diyalog ve Hoşgörü"den yana birçok gazeteci ve aydın vardır. Bu şaşkın ördekler kiminle yatağa girmiş olduklarını iş işten geçtikten sonra anlayamayacak kadar bağımlı hale getirilmişlerdir.[4]

Escriva 26 Haziran 1975'te öldü. Yerine yıllardır yanında bulunan Dr. Diez Sollano geçti. OPUS DEI artık uluslararası bir güç haline gelmişti. Yaklaşık 80 ülkede 75.000 üyesi olduğu tahmin ediliyordu. Protestanlığı ile övünen İngiltere ve Almanya ile Protestanlığın kalesi sayılan Alman-İsviçre'sinde bile bu korkutucu Katolik örgütü kendisine yer açmış ve Katolikliği yay-

gınlaştırmaya başlamıştı. Örneğin İsviçre'nin Zürih şehri Protestanlığın kalesi olarak tanınırken şimdi Katoliklerin egemenliğine girmişti. OPUS DEI ustaca bir taktikle Zürih'e özellikle Katolik ülkelerden işçilerin gelmesini ve iltica ederek yerleşmelerini sağlamıştı. Böylelikle kentin nüfusu 10 yıl içinde Katoliklerin lehine değişmişti.

Görünüşte tam bir Seküler örgüt gibi çalışan OPUS DEI, gerçekte sadece Katolikliğin egemenliğini temin etmeye uğraşıyordu. Bu gerçek Escriva'nın bölge kumandanlarına gönderdiği ve Non Ignoratis (Gözden Kaçmasın) başlıklı mektubunun 1970'li yıllarda basına sızdırılmasıyla anlaşıldı. Escriva mektubunda kendilerinin Seküler sayılmalarının sadece bir taktik olduğunu ve tek hedeflerinin bu maske altında Katolikliği egemen din olarak yerleştirmek olduğunu vurguluyordu ve bu hususun gözden kaçırılmaması gerektiğini söylüyordu. OPUS DEI önderi Escriva, Papa yaptırdığı II. John Paul tarafından, ölümünden 15 yıl sonra aziz yapılmak için sırada bekleyen 2000 kişinin önüne geçirildi. Normal olarak 300 yıl beklenmesi gerekirken Escriva, 15 yılda aziz olma yoluna girdi. Halen Vatikan'da en önemli kurumlardan biri olan **"Hıristiyanlık Dışı Dinler ve İnançsızlar"** Bakanlığı'nı elinde tutan OPUS DEI, bu kurum aracılığıyla özellikle Müslüman ülkelerle ilişki kurmuştur. Türkiye'de de OPUS DEI'yle iş ve ticaret ilişkileri içinde olanlar vardır hiç kuşkusuz. OPUS DEI, var gücüyle tüm kiliseleri birleştirmeyi öngören Ekümenizm Hareketi'ni desteklemektedir.[5]

Vatikan 20.yy.a Papa XIII. Leo ile girdi. 1878'de Papa IX. Pius ölünce hiç kimse 78 yaşındaki aristokrat Vincenzo Gioacchino Pecci'nin papa seçilebileceğini ümit etmemişti ama işte bazen sürprizler de oluyordu Vatikan'da. Pecci gerçekte bir Dante uzmanı ve bilimadamıydı, dinadamı olmaktan çok. İçinde yaşa-

nılan dönem ise inanılmayacak kadar karmaşık sorunların ve toplumsal kargaşanın hüküm sürdüğü yıllardı. On yıl kadar önce süren ünlü **Kulturkampf** (Alman Bismarck döneminde başlayan din ve kültür savaşları) henüz etkilerini sürdürüyordu. Bunlara ek olarak IX. Pius'un kendisinden başlayarak sonraki tüm papalara inanılmaz bir üstünlük sağlayan ünlü **"Infallibility=Yanılmazlık ve Yanıltılamazlık"** yasasını 534 Piskoposun onayıyla edinmesinin üzerinden henüz sekiz yıl geçmişti. Bu yasaya göre Papalar'ın sözlerinde ve eylemlerinde hiçbir güç onları yanıltamazdı, diğer bir deyişle papalar hata yapmazlar ve isteseler de yapamazlardı! Papa IX. Pius bu yasayı topladığı çeşitli synodlardan geçirinceye kadar o kadar ağır tartışmalar yaşanmıştı ki Papalık neredeyse dağılma noktasına gelmiş ve İtalya'da istenmeyen kurum durumuna düşmüştü. Bu konuda halk papaya o denli kızmıştı ki kemikleri başka bir kiliseye nakledilirken cenaze alayına ve yeni papa XIII. Leo'ya taş, sopa ve çamurlar atarak saldırmış ve cenazeyi yuhalamışlardı. (6)

Bunlar yetmezmiş gibi İtalya'daki Mason Başbakanlar, başta da Agostino Depretis ve Crispi, kiliselerin ve manastırların gayrımenkullerine el koymuşlar, Almanya'da Cizvitler yasaklanmış, Fransa'da ise Vatikan'ın tüm itirazlarına rağmen **"Devlet ile Kilisenin"** (7) ayrılması için ilk yasal girişimler yapılmış ve kilise gelirlerinin büyük bir kısmına kamu yararı gözetilerek el konulmuştu. Bu dönemde Masonlar ile Vatikan arasında neredeyse bir ölüm kalım savaşı yaşanmıştı. Ünlü düşünür ve eylem adamı. **"Klerikalizm, ey ahali işte düşmanın budur"** diyen Gambetta ve taraftarları ortalığı yıkıp geçmişlerdi. Gambetta hem Mason hem de Illuminati'nin üyesiydi. Masonlar ile onların arkasındaki ünlü gizli örgüt Gül ve Haç Kardeşliği ve bunun konspirasyon örgütü Illimunati Vatikan'a tarihindeki en ağır

darbeleri indirmişlerdi. Bu gizli **"Kardeşlik"** örgütleri bu kadarla da kalmamışlar ve işçileri örgütleyerek bir de grevler ve boykotlarla toplumsal hayatı alt üst etmişlerdi. 20.yy.ın başında bir yanda İtalya Birliği'ni kuran Mason Garibaldi ve Illimunati'nin adamı Gambetta diğer yanda da artık inanmış Katolikler'in bile güvenini yitirmeye başlamış olan Vatikan ve papaları vardı. Bunlara Marx'ın ve bir ölçüde de Darwin'in etkilerini de eklerseniz **"Anti-Klerikalizmin"** tüm Avrupa'da ne denli etkili olduğunu anlarsınız. Çağ ihtilaller, isyanlar, ayaklanmalar, suikastler, gizli örgütler ve Okultik inançlar çağıydı ve işte böyle bir ortamda Pecci papa seçildi ve yaşı gereği çok kısa bir süre için Tahtta kalabileceği düşünülürken tam 25 yıl papalık yaptı!

Pecci, XIII. Leo olunca bu karışık ortamda tüm sorunların üzerine birden gitmektense en tehlikelisinden başlayarak bir konuya yoğunlaşmak gerektiğini düşündü ve işe işçi kesiminden başladı. Ondan önceki tüm papalar soyluları, zenginleri fabrika sahiplerini ve toprak ağalarını savunmuşlar ve yoksul ve ezilen kesimlere sadece **"Duacı"** olmakla yetinmişlerdi. Bu ise kiliseye gerçek geliri sağlayan geniş kitleleri giderek ihtilalcilerin saflarına geçmeye zorlamıştı. Kendisi de aristokrat olan XIII. Leo derhal pozisyon değiştirdi. Bir önceki bölümde anlattığım formüller çerçevesinde yeni fikirleri eskileriyle değiş-tokuş etti ve birdenbire Vatikan **"Bir Numaralı"** işçi hakları savunucusu oldu çıktı! Artık işçiler sadece Mason işçi kışkırtıcılarına değil papanın da, ağzına bakmaya başladılar. XIII. Leo durumun kilise yararına, değişmekte olduğunu fark edince bu kez bir adım daha attı ve kiliseden hiç beklenmedik bir örgütü kurdurdu. O yıllara kadar sadece Dinsel Tarikatlar kurduran Vatikan kendi tarihindeki ilk **"Katolik İşçi Sendikasını"** bizzat Papa XIII.

Leo'nun katılımı ve kutsamalarıyla açtı... Vatikan bir kez daha Avrupa'nın seküler siyasetinde üst düzeyde söz hakkına sahip bir kurum haline geliverdi. Yine bizzat papanın önderliğinde bu sendika grevler ve boykotlar yapmaya başladı. İlginçtir ki bu kez grevler ve boykotlar hayret (!) Mason Biraderlerin işyerlerinde ve fabrikalarında yürütülmeye başlandı ve ilginçtir ki Solcu sendikacıların yaptıkları grevlerden çok daha başarılı oldular ve ses getirdiler. XIII. Leo, işçilere bir de slogan buldu. Bu günümüzde kullanılan ve/fakat dünyanın hiç bir yerinde 100 yıldır gerçekleşmemiş olan bir istekti: ADİL ÜCRET.[8] XIII. Leo işçi kesimine yönelik girişimlerini hiç bırakmadı. Kurdurduğu sendika işçi ve emekçiler arasında hızla üyeler topladı ve özellikle İspanya, Portekiz, Polonya gibi sofu Katolik ülkelerde çok etkili oldu, hükümetlerin kurulmasına ya da dağıtılmasına katıldı; ilk elden yönetici bir baskı grubu olarak yer edindi. Sofu Katolik milletvekillerinin veya sendikacı ve siyasetçilerin ağırlığı Almanya'da özellikle Bavyera'da Fransa'da ise Marsilya'da çok belirleyici hale geldi. Günümüzde Hıristiyan Demokrat ya da Hıristiyan Birliği Partileri adıyla tanınan siyasi oluşumlar yaklaşık 50 yıl öncesine kadar işte bu Papa XIII. Leo'nun başlattığı işçi sendikalarından yetişmiş kişilerce kurulmuş olan partilerdi ve o zamanlarda adları Hıristiyan Demokrat veya Hıristiyan Birlik Partisi değil doğrudan doğruya Katolik Parti idi. Bunlar muhafazakar ve Monarşist (Kraliyetçi) Partilerdi. Günümüzde AB içinde en etkili siyasi partiler bunlardır.

XIII. Leo gerçekten de bilgili bir adamdı. Onun işçi sınıfının durumunu anlatan ve günümüzde bile en uyanık siya setçinin bile kaleme alamayacağı kadar yoğun Papalık Bildirisi'nden (Encyclical denilir) bazı bölümlere kısaca değinerek bitireyim bu bölümü.[9] Bu bildiri 1891 yılının 15 Mayıs tarihinde yaym-

lanmıştır ve Latince adı da **"Rerum Novarum"** (İşçi Sınıfının Koşulları Hakkında)dır. 85 Maddeden oluşan bu bildirisinde Papa XIII. Leo, özellikle o günlerin Sosyalistlerini eleştirdikten sonra (10-12 Md) toplumlarda kışkırtıcıların bir **"Zengin/Fakir"** karşıtlığı ve düşmanlığı yaratmaya çalıştıklarını vurgulamış ve toplumlarm ilerlemesinin bu tür çatışmalarla değil **"Adaletle"** sağlanması gerektiğini çünkü **"Tanrı'nın tüm yeryüzünü belirli kişilerin mülkiyetine değil tüm insanlığa verdiğini"** yazmıştır· (14 Md) XIII. Leo işçi sınıfıyla ilgili tezlerini güçlendirmek için hem hayranı olduğu Aziz Thomas (Aquinas) dan hem de Büyük Gregory diye bilinen Papa ve Aziz I. Gregory'den (Aziz Benedikt'in hayatını yazan) alıntılar yapmıştır (48-53 Md.) (10)

XIII. Leo'nun dönemi siyasi suikastlerin doruk noktasına ulaştığı bir devirdi. İtalya Kralı Umberto, ABD Başkanı Mc Kinley, Fransa Başkanı Mason Carnot ve Avusturya'nın İmparatoriçesi Elizabeth bu suikastlerde ölmüşlerdi. Papa da 93 yaşındayken 1903 yılında öldü ve yerine X. Pius seçildi.

Giuseppe Sarto, Venetia kırsalında posta dağıtıcısı olarak çalışan yoksul bir adamın oğluydu. XIII. Leo gibi bilgili, deneyimli, soylu ve karizmatik bir kişi değildi. Dünya işlerinden çok **"Öbür Dünya"** ile ilgiliydi. Ne toplumsal çalkantılardan ne de siyasal manevralardan haberdardı. X. Pius adıyla papa olunca ilkin kiminle nasıl konuşacağını, hangi siyasal fraksiyona nasıl davranacağını bilemedi. Onun kararsız, naif ve şaşkın halini fark eden Cizvitler yeniden Vatikan'da egemenliklerini tesis etmekte gecikmediler. Davul X.Pius'un boynuna asılmış ama tokmak İspanyol Kardinal Merry Dal Val'ın eline geçmişti. X. Pius'un silik ve bilgisiz kişiliği onu bir yandan toplum içinde yalnızlığa itti diğer yandan da Vatikan karşıtı baskı gruplarının

tüm güçleriyle kiliseye saldırmalarına yol açtı.

Vatikan'a karşı ilk saldırı beklenebileceği üzere, onları lanetlemiş olan XIII. Leo'dan intikam almak isteyen Masonlar' dan geldi. Fransa Büyük Doğu Mason Locası'nın üyesi ve 33 Derece Üstad Başbakan Combes, Devlet ve Kilise 'nin ayrılması ve kiliselerin kamuya devredilmesini öngören bir yasa teklifini hazırladı ve X. Pius' un papa seçilmesinden beş ay sonra meclise sundu. Bu tasarıda Napolyon'un Kilise ile imzaladığı **"Concordat=Özel Hükümler İçeren Anlaşma"** da iptal ediliyordu. X. Pius bu gelişme karşısında ne yapacağını şaşırdı. Meclis bazı değişikliklerle bu yasayı kabul etti ve Fransa'da ilk **"Laisizm"** denemesi başladı. Papa buna karşı 1906 yılının başında bir karşı bildiri yayınladı ama bu kez rakibi Combes'den daha güçlü bir siyasetçi olan Mason üstadı Aristide Briand'dı. O da papanın bildirisini önemsemedi ve uygulamalara hız verdi.

Avrupa'da özellikle Fransa'nın bu girişimlerinden sonra aydınlar ve varlıklı kesim arasında **"Modernizm"** diye bilinen akım yayılmaya ve ağırlık kazanmaya başladı. Papa bu kez de 1907'de modernizmi eleştiren bir Encyclial yayınladı ama bunu da ciddiye alan çıkmadı. Hatta Papa'yı Modernizmi anlamamakla suçlayan bazı Katolik din adamları da yazılar yazmaya ve açıktan Papalığı eleştirmeye başladılar. İlginçtir ki bu dönemde İncil'de yazılanların ve anlatılanların tarihsel olarak hiçbir şekilde kanıtlanamadığı ve İsa Mesih'le ilgili bilgilerin doğru olmadıkları açıklandı.(11)

Bu iddialar karşısında dengesini yitirmeye başlayan ve her girişiminde hüsranla baş başa kalan X. Pius Katolik dinine karşı bu eleştirileri yöneltenlerin **"Deli"** olduklarını açıkladı. Bunlardan biri olan ünlü Katolik ilahiyatçı Abbe Loisy Papa'nm sözlerine karşı daha ağır eleştiriler yazdı ve Papalığın Orta

Çağ Skolastisizm'inden kurtulmasının vaktinin geldiğini belirtti.(12)

Kendi yetersizliğini ve yaptığı her girişimin rakiplerinin ve kilise düşmanlarının ellerini güçlendirdiğini geç de olsa fark eden X. Pius, daha sonra çok önemli işlere imza atacak olan Kardinal Gaspari'yi Dış İşleri Bakanı olarak atadı. X. Pius'un yaptığı belki de tek akıllıca atama bu oldu. Artık iyiden iyiye etkisini ve gücünü yitirmiş olan Vatikan'ı biraz dik durmaya başlatan kişi işte bu soylu, bilgili ve birkaç yabancı dili ana dili gibi konuşabilen dünya siyasetini yakından izlemiş olan Kardinal Gasparri oldu. 1914 yılma gelindiğinde X. Pius'a bu yıl içinde bir dünya savaşının çıkacağını ve Katolik ülkelerin birbirleriyle savaşacaklarını bildiren ve derhal önlemler alınması gerektiğini söyleyen de o oldu ama sözcüğün tam anlamıyla **"Zavallı"** hale düşmüş olan X. Pius onu dinlemedi. Kardinal Gasparri'nin uyarısından çok kısa bir süre sonra I. Dünya Savaşı patlak verdi. Papa X. Pius uyarıldığı halde hiç beklemediği bu gelişmeden o kadar ağır etkilendi ki bir kalp krizi geçirdi ve kırgın, küskün, aldatılmış ve yenilmiş bir kişi olarak hayata veda etti. Tarih 20 Ağustos 1914.

Masonlar cehaletinden istifade ederek tepe tepe kullandıkları bu saf kişinin unutulup gitmesini istememiş olmalılar ki sonraki yıllarda denetimleri altında tuttukları basın aracılığıyla X. Pius'un Aziz yapılması için kampanyalar başlattılar. Basında yeralan bu uyduruk haberlere göre X. Pius en az iki mucize göstermiş ve ağır hasta olan iki köylüyü iyileştirmişti. Bunlar ve benzeri uyduruk haberlerle kamuoyu oluşturuldu ve kampanyayı yönlendiren genç ve dinamik OPUS DEI üyeleri bu çalışmalarda Masonlarla birlikte hareket ederek 1953'de, gerçekte kendisini bile yönetmekten aciz kalmış X. Pius'u Aziz ilan ettirdiler. Ye-

rine tıpkı XIII. Leo gibi bir geçmişi olan ve Kardinal Merry Del Val döneminde Papalık Dış İşlerine girmiş Genova'lı aristokrat Giacomo Della Chiese XV. Benedikt adıyla papa yapıldı.

Vatikan'ın itibarını, gücünü ve etkisini yüceltmeye çalışırken hiç istemediği halde batırmış olan X. Pius'tan sonra I. Dünya Savaşı'nın ilk aylarında Papa seçilen XV. Benedikt, o kadar ufak tefek ve görünüşü itibariyle o denli heybetsiz ve silik bir kişiydi ki Kardinallik yaptığı ve en belalı mıntıka olarak kabul edilen Bologna'da kendisine **"Il picoletto"** (Ufaklık) lakabı takılmıştı. Görünüşünün tersine XV. Benedikt gerçekte çok başarılı bir diplomat ve yöneticiydi. Papa XIII. Leo döneminde o dönemin en etkin Kardinali Rampolla tarafından himayeye alınmış ve gizli ve açık bir çok görevde bulunmuştu. Nedir ki X. Pius döneminde önceki papanın taraftarı ve onun siyasetinin savunucusu olduğundan kuşkulanıldığı için Vatikan dışında bir bölgeye gönderilmiş ve daha hızlı bir şekilde Kardinal olması gerekirken X. Pius'un Kardinali Merry Dal Val'm hışmına uğrayarak Kardinalliği 1914'e kadar geciktirilmişti. XV. Benedikt, Papa seçilmesinden sadece bir buçuk ay önce Kardinalliğe atanmıştı.(13)

XV. Benedikt papa seçildiğinde 60 yaşındaydı. Hâlâ dinç ve sağlıklı bir adamdı. Savaşın içinde ne yapması gerektiğini düşündü ve tıpkı XIII. Leo gibi yapmaya karar verdi. İlkin bir konu seçecek ve onun üzerinde odaklanacaktı. Öyle de yaptı. Vatikan'ın arası Fransa ile bozulmuştu. Papa X. Pius döneminde en ağır hasar bu ülkede olmuş ve Vatikan neredeyse kilisesine bağlı olan Katoliklerin yarıdan fazlasını elinden kaçırmış bir kısmını solculara, bir kısmını da Ateist ve Deistlere kaptırmıştı. XV. Benedikt bu nedenle işe Fransa'dan başladı. Biraz alttan alıp bi-

raz da Kutsal Meryem, İsa Mesih ve Hıristiyan Uygarlığının Kuruculuğu gibi beyanatlar verip Katolikler'in gönlünü yeniden kazanma yoluna gitti. Mason politikacılar onun bu siyasetini Basın aracılığıyla desteklediler çünkü savaşta ölecek genç insanlara damardan verilecek bir **"İman Korkusu"** onların çıkarlarının korunmasında rol oynayacaktı. Nitekim Başbakan Aristide Briand daha önce X. Pius'a karşı yürüttüğü sert muhalefeti XV. Benedikt'e göstermedi. Kilise'ye ufak bazı haklar sağladı. Nedir ki bu hakları elde edebilmek bile XV. Benedikt için önemliydi. Kendinden önceki papa o denli **"Kullanılmıştı ki"** XV. Benedikt onun yanında olması gerektiği gibi bir papaymış gibi algılanmaya, başlandı ama bu çok uzun sürmedi tabii.

"Ufaklık" lakaplı XV. Benedikt Papa olur olmaz kendisine kan kusturan Merry Del Val'ı görevinden uzaklaştırdı. Bir önceki papanın zamanında Vatikan'a çöreklenmiş olan gizli bir istihbarat örgütünü (Sodalitum Pianum) de lağvetti ama kendi adamlarından kurulu yeni bir örgütün oluşturulmasını da görmezlikten geldi. Benedikt'in isteği XIII. Leo döneminin gizemini yeniden yakalayabilmek ve Vatikan'a yeniden görkemli günlerindeki gibi ağırlık kazandırabilmekti.

Papanın istekleri böyleydi ama devir değişmişti ve tarihin ilk Dünya Savaşı yaşanıyordu. İlginç olan ise Katolik Katolik ile Protestan da Protestan ile ve bazen de karşı karşıya ve gaddarca bir kıyımı sürdürüyorlardı. Yaklaşık 20 Milyon genç insan bu savaştan etkilendi ve milyonlarcası öldü. Avrupa büyük bir yıkım yaşadı ve savaşın esas mağlubu sayılan Almanya Versay Antlaşmasıyla tarihin kaydettiği en ağır savaş tazminatına mahkum edilirken Osmanlı Devleti de Mondros ve Sevres Antlaşmalarıyla param parça edildi ve Osmanlı Devleti tarihten çıkartıldı.

XV. Benedikt savaş sırasında pasif kalmadı. Vatikan'ın bir başrol oyuncusu olabileceğini gösterebilmek için savaşın iyi bir fırsat doğurduğunu düşündü ve tüm tarafları barıştıracak ve başarırsa **"Big Brother"** olacağını düşlediği bir Barış Planı hazırladı. Papa'nm düşlerine göre taraflar bu planı mutlaka kabul edeceklerdi. Nedir ki Vatikan'daki hesap Savaş'a uymadı. 21 Mayıs 1915'de İtalya'nın savaşa katılmasından bir hafta sonra Papa XV. Benedikt, İngiltere'de imzalanmış ve kendisinden gizlenmiş olan bir TOP SECRET Londra Antlaşması'nm bulunduğunu şaşkınlıkla öğrendi. Üstelik bu gizli antlaşma taraf devletler arasında yapılmış ve Vatikan'ı hedef almıştı. Antlaşmaya göre savaş sırasında ve sonrasında yapılacak olan barış görüşmelerine Vatikan ve Papalık KESİNLİKLE çağrılmayacaktı... Bu acı haberi Vatikan'a bildirenler de hazindir ki, İtalya Hükümeti'nin Mason yöneticileri oldular... Vatikan ile İtalya arasındaki buzdolabına kaldırılmış olan sorunlar bir kez daha dolaptan çıkartılmış ve yeniden ısıtılarak Papa'nm önüne konulmuştu.[14]

Gerçekten de 1919'da toplanan Paris Barış Konferansı'na Vatikan çağrılmadı ve yine hazindir ki işte bu sırada Papa XV. Benedikt kendince büyük emekler vererek hazırlamış olduğu Barış Planı'nın hiçbir taraf ülke tarafından, gerçekte hiç okunmadan doğrudan reddedilmiş olduğunu öğrendi.

Oysa Papa'nın ne hayalleri vardı. Eğer Barış antlaşmasını taraflara kabul ettirebilirse savaştan, ne hikmetse, mutlaka yenilerek çıkacağını hesap ettiği Rusya'da Ortodoks Kilisesi'nin çökeceğini ve bu ülkeye yönelik kendi deyimiyle **"Massive=Yoğun"** bir Katolikleştirme operasyonu düzenleyerek tüm Rusya'yı değilse bile büyük kısmını Vatikan'a bağlayacağını umuyordu. Ama bu da olmadı. Çünkü Rusya'da Bolşevikler iktidara geldiler ve bırakın Katolik Kilisesi'nin Rusya'ya sızmasını kendi Or-

todoks Kiliselerini bile büyük ölçüde ortadan kaldırdılar.[15] Bolşevikler Rus Ortodoks Kilisesi'ni bırakın Vatikan'ın denetimine girmesini doğrudan doğruya Komünist Parti'nin ve KGB'nin emrine soktular.[16]

Papa XV. Benedikt'in bütün bu olumsuzluklara rağmen en azından Katolik alemi içinde etkisi önceki papadan çok daha derin olmuştur. Polonya ve Katolik Kilisesi ilk kez onun döneminde Vatikan'ın içinde ufak çapta da olsa bir ağırlık kazanmış ve kendisine bir yer açabilmiştir. Papa XV. Benedikt, Polonya'nın rahatlıkla Sovyet etkisine ve boyunduruğuna girebileceğini önceden gören tek dinadamıdır. Nitekim öyle de olmuştur. Polonya'yı Sovyet etkisinden kurtaran da yıllar sonra yine Vatikan oldu ve Polonyalı Karol Vojtyla, 2. Jean Paul olarak papa yapılarak Polonya'nın Sovyet Bloku'ndan kurtarılması sağlandı. Bu gelişmelerde işte usta bir diplomat ama kötü müzakereci olan Papa XV. Benedikt'in kendi döneminde Polonya'ya yaptığı yatırımlar rol oynamıştır ve 60 yıl sonra da Polonya Vatikan'ın öncülüğünde Sovyet sisteminden kopabilmiştir.

Papa XV. Benedikt'in belki de en ilginç kararlarından biri tıpkı XIII. Leo gibi siyaseti **"Parti"** düzeyinde sürdürmüş olmasıdır. Bu amaçla Luigi Sturzo adlı Sicilyalı bir papaza destek vermiş ve öne çıkmadan geri planda kalarak onun kurduğu Catholic Popular Parti (Katolik Halk Partisi) ni desteklemiştir. Parti, arkasına aldığı papalık desteğiyle bir anda İtalya'nın siyasi arenasında yükselmeye başlamış ve ülkenin siyasetini belirleyen en önemli iki güçten biri (diğeri Faşistler) olmuştu. Eğer Benedikt'in siyaseti kendisinden sonra gelen Pius XI. tarafından sürdürülebilseydi İtalya'da Faşistler hiçbir şekilde iktidara gelemezler ve Mussolini'nin serüvenlerine alet olmazlardı. Sonraki Papa Pius XI. büyük bir hata yaptı ve partiden desteğini çekti, böylece seçimleri Faşistler kazandılar.[17]

Papa XV. Benedikt'in en ilginç girişimi ise Osmanlı Devleti'ne yönelik olandı. Kendi barış planında gerçekte Osmanlı yoktu. Papa, Rusya'nın yenilebileceğini fakat Osmanlı'nın ayakta kalacağını düşünmüştü ama tersi oldu. Bu nedenle Papa da planını değiştirdi. Şimdi önünde daha iyi bir fırsat vardı: **"Müslüman Osmanlı'yı Hıristiyanlaştırmak..."** Papa hiç vakit kaybetmeden Osmanlı'ya bir Misyonerler ordusu gönderdi. NURSİA'lı Benedikt'in Tanrısal(!) sözleri İstanbul'da yayınlanan gazetelerde ve Katolik misyonerlerin ve papazların dillerinde dolaşmaya başladı. Öyle bir propaganda işletildi ki Papa'mn ve Benedikten Tarikatı'nın kurucusunun adına inşa edilmiş olan St Benoit (Sen Benua Lisesi: Benoit, Benedict'in Fransızcasıdır) Lisesi'ne din değiştirmiş Türkler'den ve Hükümetten elde edilen paralarla kendisinin bir heykeli dikildi.

Benedikt bir anda Osmanlı **"Aydınları"** arasında en çok konuşulan ve ilginçtir ki, sevilen papa oldu çıktı. O hızla Benedikt Sevres öncesi barış toplantılarında Türkleri savunuyor gözüktü ve bu da ona 1920'nin başlarında çok puan kazandırdı. Gerçekte sadece puan kazanmadı birçok müslüman da Katolik olarak Vatikan'ın hizmetine girdi. Bir örnek olarak anlatayım. İzmir'in tanınmış ailelerinden birinin Fransa eğitimli oğlu O. M. Katolik oldu ve ilerleyen yıllarda Vatikan'da yükseldi ve Piskopos oldu. Bir başkası ünlü Tevfik Fikret'in oğlu Haluk da ABD'ye giderek Hıristiyan oldu ve Protestan bir Rahip olarak yaşadı. Daha binlerce kişi din değiştirdi ama Türkiye'de yaşayanlar kimliklerini gizlediler ve daha sonra başlatılan **"Laiklik"** girişimlerinin baş destekçileri oldular.

Daha garibi Benedikt'ten etkilenenler sadece **"Monden"** ya da **"Alafranga"** yaşam tarzları olan aileler değildi. İlginçtir ki bazı ÇOK SOFU geçinen müslüman din adamları da NURSİA'lı

Benedikt'te kendilerinden bir **"Şeyler"** bulmuşlardı! Aziz Benedikt'e özenenlerden biri onun Türkçe'ye çevrilmiş olan ünlü **"Nizamnamesinden"** yararlanarak **"Risaleler"** yazmaya ve onunki gibi tilmizler edinmeye başladı. Rastlantıya bakın ki Aziz Benedikt NURSİA'dan dünyaya yayılmıştı bu sofu müslüman da NURSİ idi...

XV. Benedikt'in döneminde öne çıkan üç isim Monsenyör Ratti, Eugene Pacelli ve tabii ki, Gasparri olmuşlardır. Bunlardan Ratti papa tarafından Polonya ile ilgilenmekle görevlendirilmişti. XV. Benedikt'in ölümünden sonra XI. Pius adıyla papa oldu. Pacelli ise tam bir diplomat ve istihbaratçıydı. O da genç yaşında girdiği Vatikan'da hızla yükselmeyi bilmiş ve 13 Mayıs 1917'de Sard Başpiskoposu yapılmıştı. Gerçekte Sard diye bir Katolik bölge yoktu; bu tamamen uydurma ve sanal bir piskoposluktu. Vatikan Doğu Ortodoks Kilisesi'ne ait olan bir alanın adını bu hırslı, sinsi, kurnaz ve usta istihbaratçı adama vererek onun gelecekte önemli roller üstleneceğini önceden işaretlemiş oluyordu. Öyle de oldu Pacelli XII. Pius adıyla Ratti'den sonra, 1939'da Papa oldu ve Hitler ile birlikte tüm Avrupa'da ve dünyada çok önemli roller üstlendi. Sard olmayan bir yer demiştim ama gerçekte böyle bir dinsel mıntıka vardı ama Türkiye'deydi ve Vatikan tarihinde **"Barbar Müslüman"** Türkler tarafından tüm hıristiyanları katledilmiş bir bölge olarak anılagelmişti. Diğer bir deyişle Sard artık tek hıristiyanın bile yaşamadığı bir kent olduğu için yoktu ve sanaldı ama müslümanların yaşadıkları Sard vardı hiç kuşkusuz. İlginçtir ki, XII. Pius döneminde ilk **"Turistik"** turlar işte Anadolu topraklarındaki bu Sard'a yapılmaya başlandı. Rastlantı deyip geçelim...

Eugene Pacelli'nin piskoposluğa yükseltildiği 13 Mayıs 1917, Pazar gününe rastlamıştı. O gün İtalya'dan çok uzaklarda, Portekiz'de yaşanan ve uzun yıllar **"Esrarengiz"** diye adlandırılan ve anlatılan bir olay, daha sonraları Pacelli'nin Papa olmasıyla birlikte neredeyse tüm 20. yy.ın en çok konuşulan olayı oldu. O pazar günü Portekizli üç küçük çoban gökyüzünde birdenbire Meryem Ana'nm belirdiğini ve onlara üç sır vereceğini söylediğini anlattılar. İlkin dikkate alınmadılar ama daha sonra Meryem onlara bir kez daha göründü ve üç sır iletti. İşte bu üç sır, Pacelli'den başlayarak günümüzün papası XVI. Benedikt'e kadar yaklaşık 90 yıldır Katolik alemindeki mevcut tüm kehanetlerden daha etkili bir şekilde insanların kafalarını meşgul etmiştir. Çoban Çocuklar altı ay süreyle her ayın 13. günü kendilerine görünen Meryem Ana'yla konuştular, ve öğrendiklerini Meryem'in isteği üzerine sadece Papalar'a anlattılar.

Papa **"Ufaklık"** 22 Ocak 1922'de öldü. 6 Şubat'ta Achille *Ratti Papa seçildi. Yeni papanın* döneminde Gasparri ve geleceğin XII. Pius'u Eugenio Pacelli yerlerini korudular. Yeni Papa da, önceki gibi kısa boylu ve tıknaz bir adamdı. Öncekinden farkı sportmen ve dağcılık sporuna meraklı biri olmasıydı. Papa XII. Pius oldukça uzun sayılabilecek bir süre, tam I7 yıl papalık, yaptı. (İkinci Bölümde ayrıntılara gireceğim)

Papa XI. Pius'un ilk başarısı Almanya'nın kalbi sayılan Katolik Bavyera Hükümeti ile bir **"Concordat"** imzalayabilmiş olmasıdır. Bu proje Vatikan için gerçekten de çok önemliydi ve bu projeyi hayata geçiren ve **"Dar Kafalı"** at gözlüklü Bavyeralı

Katolik Meclis üyelerini ikna eden Pacelli olmuştu. Bavyera Hükümeti Vatikan ile yapmaya hazırlandığı antlaşmayı Meclis'e sunmuş ve 73'e karşı 52 oyla kabul etmişti. [18] Pacelli'yi yıllar sonra Papalık tahtına oturtan bu başarısı oldu, 10 Şubat 1939'da ölen XI. Pius'un yerine 2 Mart 1939'da Papa seçildi. Papalık seçimine katılabilme hakkına sahip olan 62 Kardinal'den 48'inin oylarını toplamış ve gerekli olan üçte iki çoğunluğu sağlamıştı. Ona oy vermeyenlerin gerekçesi ise ilginçti: **"Biz Papa istiyoruz Siyasetçi değil."** Papa seçildiği gün Pacelli tam 63 yaşına basmıştı ve o akşam doğum gününü kutlamaya hazırlanıyordu.

Gerçekten de Papa. XII. Pius gelmiş geçmiş papaların arasında siyaseti dininin önüne en çok koymuş kişi olarak tanınmıştır. Tüm yaşantısı siyaset-istihbarat-hizipçilik üçgeni içinde geçmişti ve kafası dinine ait bilgilerden çok **"Dünyevi"** sorunlarla dolmuştu.

Papa XII. Pius papalar tarihinin sıralamasında 262. Papa idi. Bu papa ile ilgili 12. yüzyıldan kalma bir **"Kehanet"** vardı. Kısaca Malachi diye tanınan İrlandalı Aziz'e atfen anlatılan bu öngörüye göre 262. Papa **"Pastor Angelicus"** lakabıyla tanınacaktı (Ruhları Eğiten Melek).

Aziz Malachi'nin gerçek adı **"Maolmhaodhog ua morgair"** idi. 1094 yılında doğmuştu ve İ.Ö. 450'de ölmüş olan 12 Küçük Yahudi Peygamberinden sonuncusu olan Malachi'nin adını alarak yaşamış ve 1148'de ölmüştü. Aziz Malachi uzun yıllar Templar Şövalyeleri'nin kurucusu Aziz Bernard Clairvaux'nun yanında yaşamış ve Şövalyelerle çok sıkı ilişkiler kurmuştu. Aziz Malachi'nin vizyonlar gördüğü ve kehanetlerde bulunduğu Kilise'nin resmi kayıtlarında vardır. Bu gizli kehanetler ilk kez 1590'da kısmen açıklanmıştır.[19]

Papa Pius XII. kendisi için yapılmış olan bu hoş uyarlamayı hemen benimsemişti. **"Angel=Melek Papa"** takısı tarihin, en **"Dünyevi ve Siyasi"** papası için ne denli geçerlidir bilinmez ama Pacelli'nin bir hayli işine yaramıştı.

Pacelli Papa olduğu sırada Almanya'da Adolf Hitler İtalya'da ise Mussolini iktidarlarının doruklarındaydılar. Bu iki **"Çılgın Adamla"** uğraşmak ve bunları Vatikan'ın lehine kullanabilmek pek de kolay bir iş değildi. Mussolini Hitler gibi cahil biri değildi. Vatikan'a karşı hem Katolik dininden yola çıkarak hem de siyasi verileri kullanarak itirazlarda bulunuyordu. Öte yandan Hitler ise kaba kuvvete dayalı ve **"Occult Milliyetçiliği"**ne göre yetiştirilmiş bir **"Gizli Örgüt"**ün adamıydı. Katoliklik'ten de Kilise'den de nefret ediyordu ve Alman Irkçılığının sembolü olarak **"Paganizmi"** görüyor ve bunu yüceltiyordu.[20] Hitler de Mussolini de kolay lokma değillerdi; Pacelli bunlarla başedebilmek için gerçekten de Peygamber Malachi gibi olmak zorundaydı. Ama olamadı!

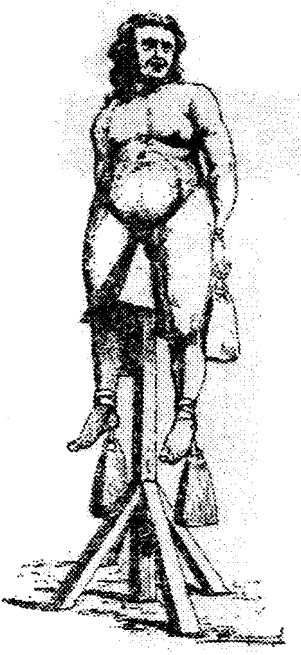
Papa XII. Pius'un uzun papalık dönemi sayısız katliam savaş ve kıyımla başladı ve sürdü. Tek örnek vererek geçeyim 1941'de Katolik Kilisesi tarafından desteklenen Hırvat Faşistleri eski Yugoslavya'da inanılmaz bir katliamı gerçekleştirdiler ve birkaç yıl önce yayınlanan resmi devlet belgelerine göre 487.000 Ortodoks Sırp ve 27.000 Çingene'yi hunharca öldürdüler. Ek Olarak 45.000 Yahudi'den de 30.000'i yine bu Katolik Faşist çetecilerce öldürüldü. Geri kalanı ise Almanya'ya gönderildiler ve orada Naziler tarafından öldürüldüler.[21] Bütün bu **"Soykırım"** yaşanırken, Melek Papa XII. Pius kılını bile kıpırdatmadı ve olaylardan haberinin olmadığını açıkladı (!)

Papa XII. Pius kendi lehine propaganda yaptırmayı belki de Hitler'in Propaganda Bakanı Goebbels'den bile daha iyi bi-

liyordu. Onun döneminde yaşanılan ve ardında Vatikan'ın açık ya da gizli desteği olan birçok **"Talihsizlik"** (Papanın deyimi) yaşanmıştır. Sayısız gizli yazışma ve "**Sır**" Vatikan'ın karanlık koridorlarında gizlenmiş ya da ortadan kaldırılmıştır, öyle çok "Sır ve **B**elge" vardı ki Papa ölüm döşeğindeyken **"Dosyalar, Belgeler Uğraşmak Gerek"** dedikten sonra öldü. Cenazesinde ilginç bir olay yaşandı ve tahnit edinmiş olan cesedi mide ve barsak gazlarının etkisiyle patladı. Nöbet tutan erlerden biri hastanelik oldu. Ruhların Eğitmeni Melek Papa'nın cesedinden yayılan kötü kokular sonucunda er zehirlenmişti!!! Tarih 6 Ekim 1958'di... (22)

Şeytanın büyücü-kadın'ı baştan çıkartışı. Ulrich Molitor'un De Laniis'inden alınma tahta üzerine gravür (Köln, 1489)

"Büyücü"ye uygulanan bir işkence. Eski bir gravürden - Witkowski'nin Reprodüksiyonu.

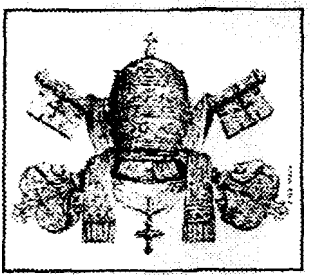
Benediktin Tarikatı'nın kurucusu NURSİA'LI BENEDİCT (480-550). Günümüzün Papası 16. Benedikt, Joseph Ratzinger'in, kendi açıklamasına göre hayranlık duyduğu için adını aldığı aziz kişi.

Aziz Benedikt'ten etkilenerek kurulan **"Cistercians"** Tarikatı'nın gerçek kurucusu Aziz Bernard de Clairvaux. Bu kişi aynı zamanda Tapınak Şövalyeleri'nin de Nizamnamesi'ni yazmıştı.

Les Papes d'Avignon

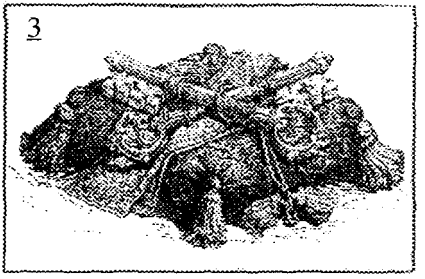
Le Mystère Benoît

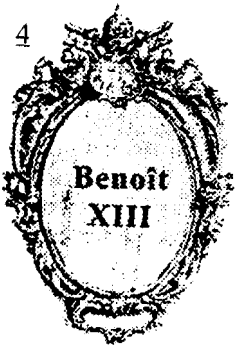
2

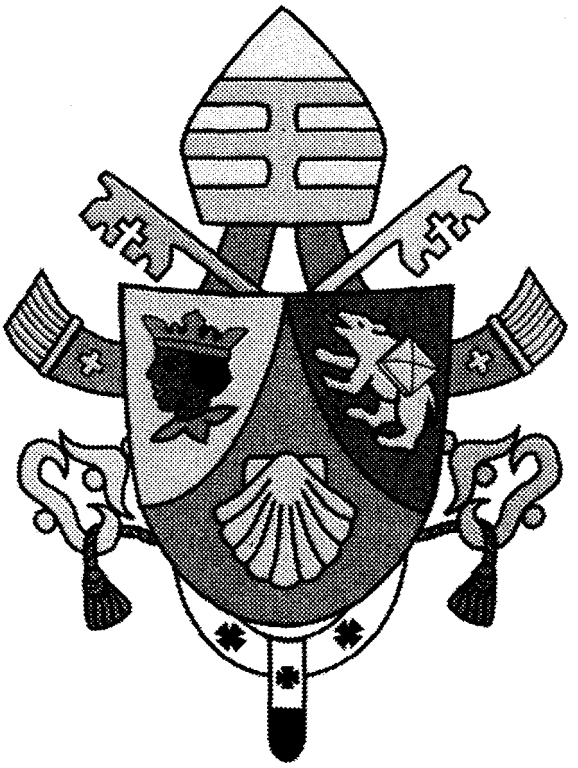
3

4

Benedikt adını alan Papalara ait Armalar'dan bazıları. Bu armalar çeşitli sembolleri içermektedir. 2. Resim'de XII. Benoit=Benedikt'in ölümünden sonra yapılan taş kabartması görülüyor.

Günümüzün Papası XVI. Benedikt'in Arması. Bu Arma'da yer alan sembollerin şifresi şöyledir. İki anahtardan biri (gerçekte mavi renkli) **"Kurtuluş'un İsa Mesih'te"** olduğunu, diğeri, de (Altın sarısı renkli) **"Kurtarıcı'nın Katolik Kilisesi"** olduğunu gösteriyor. Alttaki üç Haç, Kutsal Teslis'i (Baba+Oğul+Kutsal Ruh); Ayı figürü, Almanya'yı Hıristiyanlaştıran Aziz Corbinian'ı (670-730) ve Katolik Kilise'nin bölünmesine karşı çıkan Aziz Maximinian'ı sembolize ediyor.

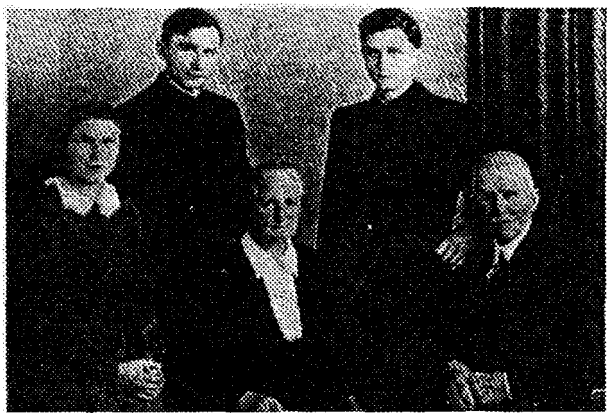

Genç Papaz Joseph Ratzinger'in 1952'de bir dağda düzenlenen ayini yönetirken çekilmiş fotoğrafı. Ratzinger o sırada yirmibeş yaşındaydı.

(NOT: OPUS DEI, o yıllarda daha çok açık hava ayinleri ve törenleri düzenliyordu.)

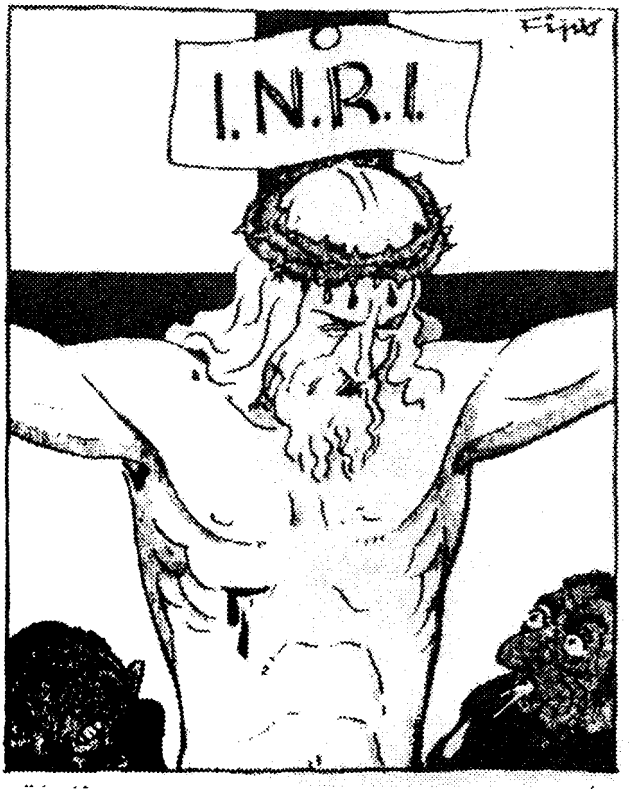

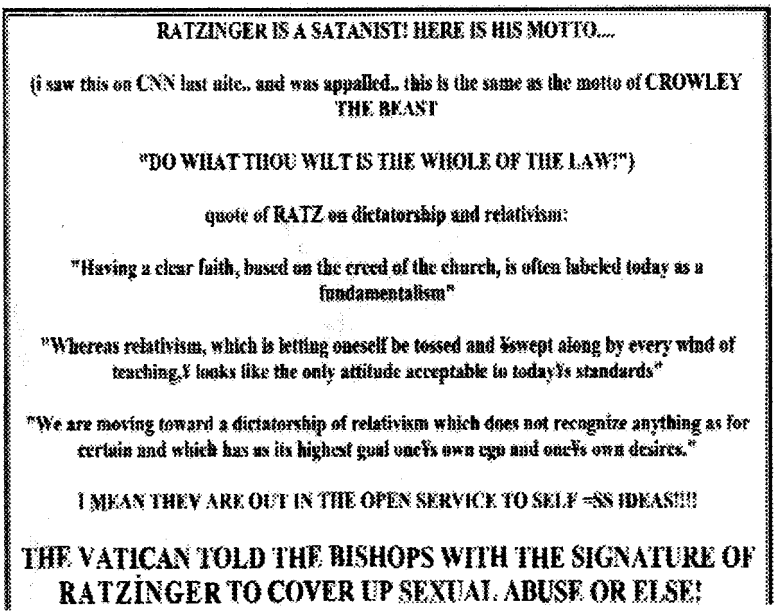
Ratzinger 5 yaşındayken ve 16 yaşındayken asker giysisiyle. Ratzinger o sırada Uçaksavar bölüğündeydi (1943). İki yıl sonra ABD'li askerlere kendi isteğiyle teslim olmuştu.

Ratzinger, annesi, ablası, ağabeyi Georg ve babasıyla (1951). Ratzinger'in annesi, otellerde aşçılık ve barmenlik yapmış, babası ise polisti. Kız kardeşi hiç evlenmedi ve ağabeyi de papaz olmuştu. Halen sadece ağabeyi sağdır ama iki kardeşin arası iyi değildir.

Ratzinger'in 1933-45 yılları arasında en çok gördüğü afiş. Bu afişte Naziler İsa'yı Yahudiler'in öldürdüğünü ve dünyanın başına Siyonizm'i bela ettiklerini gösteriyorlardı. Çarmıh'taki İsa'nın iki yanındaki Yahudilerden soldaki, Yahudilerin Basın'daki egemenliğini, sağdaki de Bankacılık ve Finans'daki egemenliklerini simgeliyordu.

THE NAZI POPE AND RATZINGER(BENEDICT 16th)

Ratzinger, 16. Benedikt adıyla Papa seçilince, onun gençliğinde Hitlerci Gençlik Örgütü üyesi olması ve Nazi Ordusu'nda görev yapmış olmaklığı nedeniyle Vatikan'a karşı olan bazı çevreler hemen bir **"Anti-Ratzinger"** kampanyası başlattılar ve Ratzinger'i **"Satanist ve Nazi Papa"** diye tanımladılar. Resimde bu tip saldırı metinlerinden biri görülüyor.

2.I. Hitler ve Vatikan

Günümüzde Vatikan'daki Papalık Tahtında oturan XVI. Benedikt, gençliğinde Naziler tarafından yönetilen ve yönlendirilen Hitlerci **"Gençlik"** örgütünün üyesiydi ve ilk eğitimini ve kültürel formasyonunu bu örgütte ve içinde yaşadığı Nazi Almanyası'nda almıştı. Bu nedenle kısaca da olsa günümüzdeki papanın askerliği de dahil yaklaşık 18 yılını geçirdiği Nazi dönemine ve onun Führer'i Adolf Hitler ile Nazi Almanyası'nın Vatikan ile olan ilişkilerine bakmak gerekmektedir. Çünkü Adolf Hitler ve içine doğduğu ailesi Katolik idiler. Katolik Adolf Hitler'in Vatikan'a bakışı ve bunun tersi, Vatikan'ın Hitler'e ve Nazi yapılanmasına bakışı nasıldı, bunun bilinmesi gerekmektedir.

Söze Adolf Hitler'in babası Alois Hitler'den başlayalım. Hemen eklemekte yarar vardır ki Baba Hitler oğlundan daha esrarengiz ama daha az tanınmış bir adamdır. Gerçek soyadı Hitler değil, Schickelgruber idi ve Katolik Kilisesi'nin tuttuğu doğum kayıtlarında baba adı hanesi boş bırakılmıştı çünkü babası belli değildi! Hitler soyadını ise yasalara aykırı olarak çok çetrefil ve karmaşık bir **"Komplo"** sonucunda almıştı. İlginçtir ki, oğlu Adolf Hitler doğduğu zaman çıkartılan kimlik kartına ise oğlunun soyadını Çift (T) harfi ile **"HİTTLER"** olarak yazdırmıştı.[1]

Köy dedikodularına bakılırsa Schickelgruber ailesi zihinsel ve bedensel özürlü insanların yumağı gibiydi. Linz şehrinin ar-

şivlerindeki bir belgeye göre Hitler'in annesi Klara'nın kız kardeşi Johanna kamburdu ve muhtemelen şizofrendi.[2] Klara ablasını kendi evine almıştı ve ruhsal sağlığı bozuk olan bu teyze Adolf'a uzun süre "annelik" yapmıştı! Aile içindeki yüksek ölüm oranı da belki genetik bozukluklardan kaynaklanmıştı. Hitler'in en yakın kuzeni annesinin diğer kız kardeşi Theresia'nın oğlu Edward Schmidt de kambur ve konuşma özürlüydü. Bu tarihçilerin öne sürdüklerine göre Adolf Hitler'in kendisi de muhtemelen tek testisliydi.

Alois Hitler nasıl bir insandı?

Hayatının dönüm noktalarıyla ilgili bilgiler nasıl ki birbirini tutmuyorsa onun karakteri ile ilgili bilgiler de son derece karışık ve çelişkilidir.

Alois Hitler de oğlu Adolf gibi bir hayvan dostuydu. Fakat o kurda, köpeğe ve/veya ıstakoza değil arılara düşkündü. Alois'in hayatındaki tek ve özel merakı arıcılıktı. Arı, okültizmde ve semboller dünyasındaki en önemli yaratıktır. İlginçtir ki, sembolik olarak arıya atfedilmiş olan özelliklerin tamamı Alois Hitler'de de vardı. Örneğin arı, Hans Biedermann'ın anlattığına göre meslekte hızla yükselmeyi, genç kadınlara düşkünlüğü ve erkeklerin genç bakireler bulmalarında aracılık yapmayı temsil ediyordu.[3] Almanca'da kullanılan **"arılar yolu"** kavramı ise havanın ölülerin ruhları ile dolmuş olması anlamına geliyordu. Hıristiyan İkonografisi'nde arı kovanı kiliseyi temsil ederdi. Aynı şekilde arı Alman folklöründe "Bakire" demekti ve Alois de bakirelere çok düşkün bir adamdı. Eski Efes'te arı **"ana tanrıça"** sembolizmini göstermekteydi. İlginçtir ki Adolf Hitler Kavgam'da daima, "ana tanrıça"dan ve onula bağlantılı kavramlardan sıkça söz etmişti. Küçük Hitler'in hayran olduğu Napolyon ailesinin soyluluk arması da rastlantıya bakın ki arıydı. Alman-

ya ve İngiltere'de günümüzde de geçerli olan inanca göre arılar bir eve girerlerse o evden mutlaka bir ölü çıkardı. Anlaşılan Alois'in arıları onun evini en az yedi kez ziyaret etmişlerdi!

Oğlu Adolf Hitler'e göre babası sarhoş, zalim ve öfkeli bir adamdı ve o dönemin tüm erkekleri gibi erkek çocuklarını eğitmenin en doğru yolunun onları sürekli dövmekten geçtiğine inanmıştı. Fakat tarihçilere göre Alois Hitler, "üniforması içinde bütün kadınların beğendikleri müthiş yakışıklı ve çekici bir erkekti."[4] Sadık bir devlet memuru, köyünün en saygıdeğer adamı ve kendisiyle gurur duyan bir insandı.[5]

Gerçekte, Alois içkiye değil ama kadınlara düşkün ve onlarsız yapamayan bir adamdı. Üç kez evlenmişti. Evlendiği her kadını da bir önceki eşiyle aldatmıştı. Diğer bir anlatımla evli olduğu halde aynı çatı altına aldığı başka bir kadını hamile bırakmış, evdeki eşi ölünce de onunla evlenmişti. Birinci karısı ölüm döşeğindeyken ikinci karısını hamile bırakmış, ikinci karısı ölüm döşeğindeyken de yan odada üçüncü karısını hamile bırakmıştı! Alois belki de etimolojik adı itibariyle adaş olduğu Franklar'ın kralı Clovis'e özenmişti. Bilindiği üzere günümüzde Fransa'da ilk "Ulusal Kahraman" ilan edilen Kral Clovis de güzel bakirelere düşkünlüğü ile tanınmıştı.

Robert Neumann'm belirttiği gibi oğlu Adolf'un kadınlarla ilişkileri ise nörotik bir eğri çizmişti. "Bavyera'daki saray yavrusu evine üvey kızkardeşi ile kızını bakıcı olarak almıştı. Kızkardeşinin kızı Geli Raubal'a delice âşık oldu. Fakat inanılmayacak kadar kıskançtı. Geli'nin kendi şoförü ile gizli bir aşk yaşadığından kuşkulanıyordu. Bu nedenle Münih'e dönmüşlerdi. Bir öğleden sonra Geli Raubal apartmanda ölü bulundu. Sarışın genç kadın Hitler'e ait tabanca ile vurulmuştu. Maria (Mimi) Reiter, Hitler'le ilişkiye girip yaralanmadan kurtulan tek kadındı. Hit-

ler ünlü olunca onunla evlenmek istemiş ve metresi olmuştu. Ünsüz iken Hitler'e yüz vermeyen Mimi'yi şimdi metres edinen Hitler bir süre sonra onu SS subaylarından biriyle evlendirip başından atmıştı. Eva Braun ise, bilindiği üzere onunla birlikte intihar etmişti. Hitler, Eva'yla intihar etmesinden 18 saat önce evlenmişti ve evliliği kendisiyle birlikte intihar etmesi koşuluna bağlamıştı.(6)

Adolf Hitler'in hayatına giren altı kadın yedi kez intihar denemesinde bulunmuşlardı ve bunlardan üçü hayatına son vermiş, biri ise ağır yaralı olarak kurtarılmıştı. Rastlantı bu ya, Alois Hitler'in hayatına giren üç kadın esrarengiz şekilde hastalanarak ölmüş, oğlu Adolf Hitler'in hayatına girmek talihsizliğini yaşamış olan üç kadın ise intihar etmişti. Bunlardan Suzi Liptauer, evliydi ve Hitler'le geçirdiği gecenin sabahında kendisini astı. Baba-oğul Hitlerler birlikte oldukları altı kadını öbür dünyaya yolcu etmişlerdi!

Tarihçi Werner Maser – ki Hitler'in yasal haklarının resmi savunucusudur- Hitler'in evlilik dışı bir oğlu olduğunu açıklamıştı. Jean Marie Loret adlı bu kişi Hitler'in Güney Fransa'da yaşadığı evlilik dışı bir ilişkiden doğmuştu. Loret, babasının (!) kopyasıydı ve 1985'de öldü. Nedir ki kan bağı tam olarak saptanamamıştı. Hitler'in üvey kardeşi Angela Raubal'm oğlu Leo Raubal da, ilginçtir ki, Hitler'e çok benziyordu. Bazı açık hava toplantılarında Naziler onu Hitler'in dublörü olarak kullanmışlardı.

Yeniden Alois'in hayatına dönelim. Alois onüç yaşındayken evini terk etmiş ve Viyana'ya gitmişti. Bir tarihçinin yazdığına göre, "burada bir ayakkabıcının yanında çalışmaya başlamıştı. Beş yıl sonra mesleği öğrenmiş fakat hayatta daha iyi bir yere gelebilmek için sınır muhafızı olmak için başvuruda bulunmuş-

tu. Böylelikle devlet memurluğuna geçmiş ve toplumsal hiyerarşide din adamlarından bir üst sıraya çıkmıştı. Yirmi dört yaşma geldiğinde özel bir sınavı başarıyla tamamlamış ve Waldviertal gibi yoksul ve geri kalmış bir bölgeden gelen genç bir insanın düşlerinde bile göremeyeceği bir pozisyona yükselmişti. 1875'e değin atamalar olağandışı bir hızla Alois'i yükseltmiş ve bu yıl içinde Inn Nehri üzerindeki Alman sınır bölgesi Braunau Gümrük Dairesi'nde müfettiş olmuştu."[7] Alois o sırada 38 yaşındaydı ve tüm tarihçilerin ortak kanısına göre İmparatorluk Avusturyası'nda onun gibi yoksul geçmişi olan, az eğitimli birinin böylesine önemli bir göreve atanması olağanüstü bir durumdu. Garip bir rastlantı olsa gerek Alois'in oğlu Adolf Hitler de 16 yaşında okulu terk ettiği halde Avrupa'nın imparatorlarından bile daha güçlü bir mevkiye gelebilmişti!

Bu olağanüstü başarıya kendi gayretiyle mi ulaşmıştı yoksa birileri kendisine gizli veya açık destek mi sağlamışlardı? Gerçekten de ilk sekiz yıllık eğitimini tamamlayabilmiş birisi için İmparatorluk Gümrükleri Baş Müfettişliği gibi bir göreve gelebilmek olağandışıydı. Bu tür görevler İmparatorluk Avusturyası'nda sadece soylu ailelerin çocuklarına ya da Saray'ın çevresindeki yüksek burjuva ailelerine veriliyordu. Alois'de ise bu göreve gelebilmesi için gerekli olan bu iki özellik de yoktu.

Bu durumda şöyle bir soru sorulabilir: Genç Alois'e ya kendisine para göndermiş olan Yahudi ailesi ya da Saray çevresinde tanıdıkları olan, hatırı sayılan, sözü dinlenen başka bir şahıs destek olmuştu. Birinci olasılık hakkında ortada hiçbir belge yoktur. Fakat ikincisi hakkında bazı ipuçları vardır.

Bu kişi kuvvetle muhtemeldir ki Johann Rupert Hammerling'di.[8] Avusturya'nın ünlü ulusal şairi ve yazarı Hammerling! Bu şair Aloys Schickelgruber'le uzaktan akrabaydı.[9] Genç

Aloys herhalde bu şairin kendisiyle bağlantılı olduğunu Viyana'ya gelmeden önce öğrenmişti.

Hammerling Katolik bir aileye doğmuş olmasına rağmen, adını değiştirirken Kilisesi'ni de değiştirmiş ve "Anababtist" olmuştu. Katolikliğe şiddetle karşı olan Anababtizm, radikal Reformasyon döneminde ortaya çıkmıştı. Bu akıma yön vermiş olan Jacob Hütter'in ve Hans Hut'un taraftarları günümüzde de varlıklarını sürdürmektedirler.[10] Bu iki kişi Avrupa'daki ilk **"Özgür Kiliseleri"** kurmuşlar ve Almanya'da ve Avusturya'da sayısız taraftar edinmişlerdi. J. Gordon Melton'un yazdığına göre "Hut bir yer altı örgütü kurmuş ve Bavyera ve Avusturya'da bu hareketi yaymıştı." [11] F. Heer'in yazdığına göre Hammerling Jan Van Leyden'in **"Gestalt"** inde gelecekteki Alman siyasal dinci akımın lideri olarak Adolf Hitler'i görmüştü. Adolf Hitler 1930'da Almanya'da Hammerling'in **"100. Doğum yılı"** münasebetiyle bir kitapçık bastırılmasını ve onu tanıtan yayınlar yapılmasını istemiş ve bu kitapçık basılarak bedelsiz dağıtılmıştı.

Norman Cohn'un yazdığına göre, "Anababtistler kendilerini herkesten ayrı tutarlardı... Onlar kendilerini, yeryüzündeki 'seçilmiş' kişiler olarak görürlerdi. Onlara göre tek 'seçilmiş' olan Anababtistler doğrudan doğruya Tanrı tarafından yönlendirilmekteydiler."[12] (NOT: Bilindiği üzere Yahudiler kendilerini tek 'Seçilmiş' millet kabul ederler. Anababtistler bu nedenle Yahudilere düşmandırlar.)

İlginç bir rastlantı olsa gerek Hammerlig'in adını ve Kilisesi'ni değiştirmesinden bir süre sonra Aloys da adını değiştirmişti. Ancak Hammerling gibi Kilisesi'ni de değiştirdiğini gösteren hiçbir belge yoktur ya da henüz ortaya çıkarılmamıştır. Ancak bilinen bir şey varsa o da Katolik Kilisesi'nden, Roma'dan ve Papa'dan nefret ediyordu. Katolik Kilisesi'ne yılda bir kez o da

Kayzer'in doğum günü olan 18 Ağustos'ta giderdi, onun dışında Kilise'nin önünden bile geçmezdi.[13] Bu doğum günü için Kilise'ye gittiğinde de üniformasını giyer ve ayine değil Kayzer'e uzun ömür dileyen sözlerin okunduğu bölüme katılırdı. Alois'un Katolik Kilisesi'nden o boyuttaydı ki eşlerinden birinden doğan çocuğu öldüğünde ne Kilise'ye ne de mezarlığa gitmişti. Eşinin de törenlere katılmasını yasaklamıştı. Hiç kuşkusuz Kilisesi'ni değiştirseydi işini ve pozisyonunu da kaybederdi. Belki de bu nedenle değiştirmemiştir.

Alois Hitler, belki de Hammerling gibi Kilisesi'ni açıkça değiştirmemişti ama Moravya-Hus çizgisine bağlı rafızî "Özgür Kilise" ekolünün temsilcisi bir gruba gizlice üye olmuştu. Alois **"Özgür Ruh"** (Free Spirit) diye bilinen bu eleştirel akımın dile getirdiği ve Katolik Kilisesi'nin hiyerarşik yapısını hedef alan suçlamaları açıkça savunmuştu. Alois'un 8 Ocak 1903 tarihinde yerel basında yer alan ölüm ilanına adı sanı bilinmeyen yarı-gizli bir örgüt imza atmıştı. Alois Hitler'in gazetede yer alan ölüm ilanında **"aramızdan ayrıldı"** şeklinde bir ifade ve altında da şu anonim imza vardı: **"Özgür Okul Dostları"** (Frei Schule) [14] Bu özgür okul yüzyıllardır yasaklı olan ve sadece yeraltı faaliyetleri ile varlığını sürdürmüş bulunan gizli **"Özgür Ruh"** örgütünü kamufle eden örgütün adıydı. Avrupa'da **"Sapkın"** (Heretik) büyü ve sihir özellikle 12. yüzyılda hızlı bir gelişme göstermişti. 13. ve 14. yüzyıllarda, bu uygulamalarla uğraşan Kilise dışı yeraltı örgütlerinden sadece **"Özgür Ruh"** (Free Spirit) kendisini rasyonalize ederek Avrupa'ya ağırlığını koyabilmişti. [15]

"Özgür Ruh" hareketi 13. yüzyılda Fransa'da ortaya çıkmıştı ve Katolik Kilisesi'ne başkaldıran ilk **"Yeraltı Kilisesi"**ydi. Bu akımın taraftarları Papaların hışmına uğramışlar ve çoğu kadın binlerce taraftarı yakılmışlar ve işkence görmüşlerdi. Ünlü Jacob

Hütter ve Hans Hut hareketleriyle Jan Hus ve ondan sonra da ünlü Martin Luther hep bu **"rafızî"** ve gizli muhalefet damarının etkisinde kalmışlardı. İşte Alois Hitler bu hareketin 19. ve 20. yüzyıllardaki iki önemli kolundan birine, gizlice üye olmuştu. Bu ana muhalefet akımının ikinci kolu elitist bir topluluktu: Adı **"Özgür Düşünce"** idi. (NOT: Ateistliği esas alanlar anlamında).

Waldviertal ve Hitler'in doğduğu Braunau çok ilginçtir ki tüm Orta Çağ boyunca medyumların, büyücülerin, cadıların, gizli ilimlerle uğraşan **"Kara Büyü"** üstatlarının ve doğaüstü güçlere sahip insanların doğup büyüdükleri bölgeydi. Bu bölgede sayısız gizli örgüt vardı. Ve **"doğaüstü güçlere sahip"** oldukları öne sürülen pek çok insan bu bölgede yetişmiş ve tüm Avrupa'da adlarını duyurmuşlardı. İrlandalı Okültist ve yazar J.H. Brennan'a göre dünyaca ünlü medyum Madame Stockhammes burada doğmuştu. Benzer şekilde Rudi ve Willi Schneider kardeşler de bu bölgede doğmuşlardı. Bu iki kardeş inanılmaz bir psikokinetik güce sahiptiler. Bu güç sayesinde ellerini kullanmadan sadece bakışlarıyla uzakta duran cisimleri hareket ettirebiliyorlardı. Fransız okkült tarihçileri Louis Pauwels ve Jacques Bergier'in ortak araştırmaları sonunda yazdıklarına göre işte bu Schneider kardeşler kendi anneleri tarafından da son derece garip ve gaipten haber alabilen bir süt anne tarafından emzirilmişlerdi. Aynı yazarların öne sürdüğüne göre bu garip süt anne sadece Schneider kardeşleri değil başka bir erkek çocuğu da uzun süre emzirmişti. Bu çocuk Adolf Hitler'di.[16]

Günümüzde Vatikan diye bilinen yerleşim alanı yeryüzündeki tek **"Tanrı-Kenti"** statüsündedir. Vatikan bu özelliği nedeniyle **"Kutsal-Kent"**tir. Bu Tanrı-Kent'i, aynı zamanda bir **"Devleti"** içinde barındırır. Vatikan yeryüzündeki tek "Tanrı-Kenti ve Devleti"dir. Vatikan'dan başka **"Tanrı-Devleti"**, yani **"Teokrasi"** olan başka kentler de vardır. (Örneğin, Kudüs, Kom, Hinduların, Budistlerin ve Şintoistlerin kutsal kentleri gibi.)

Vatikan'ın bugünkü statüsü 1870'te İtalya'da bulunan Papa-Devletleri'nin, İtalyan Ulusal Birliğinin kurulabilmesi amacıyla ilga edilmeleriyle başlamış ve son hukuki şeklini Faşist Diktatör Mussolini ile Vatikan'ın Dışişleri Bakanı Kardinal Gaspari arasında 26 Ekim 1926'da imzalanan **"Concordat"** (Mukavele) ile almıştır. Böylelikle Vatikan, İtalya'da **"devlet içinde devlet"** statüsü edinmiştir. Vatikan'a tüm girişler Roma'nın sınırlarından yapılabilmektedir. Diğer bir deyişle Vatikan, İtalya Devleti'nin tüm haklarından yararlanabilen fakat kendi bayrağına ve egemenliğine sahip ayrı bir devlettir.

Vatikan adı, ilginçtir ki, Hıristiyanlığın ilk 1350 yıllık döneminde hiç ağza alınmamıştır. Çünkü 1267'ye kadar böyle kutsal sayılmış bir yerleşim alanı yoktu. O zamana kadar papalar Vatikan'da değil Lateran diye bilinen yerleşim alanında otururlardı. Papalar yaklaşık bin yıl buradan yönetmişlerdi Katolik alemini. 14. yüzyılda papalar, Fransa'nın şimdi tiyatro şenlikleriyle tanınan Avignon şehrinde yaşamaktaydılar. Bular Hıristiyanlığın en tartışmalı papalarıydılar. Fransa Kralları tarafından korunan bu papalar 13. ve 14. yüzyıllara damgalarını vurmuşlardı.

Papaların Vatikan'a geçişleri 1377 yılında, Avignon'daki papaların sultasının yıkılmasından sonra olmuştur. Bu nedenle **"Lateran Kilise Kararları"** daima Vatikan kararlarına öncelik sağlamıştır. Bugünkü Vatikan'ın tesisi sırasında da yine Lateran Sözleşmeleri (Treaties) rol oynamıştır.

Bugünkü Vatikan, yerleşim alanı itibariyle, kalın surlarıyla birlikte 44 hektarlık bir alanı kaplamaktadır. Çevresindeki surlar bir saatte dolaşılabilir. 1527'de İspanyolların işgaline uğrayan Vatikan'ın yıkılan surları ve binaları yeniden inşa edilmişlerdir. Vatikan'ı İsviçreli Katolik askerler, geleneksel giysileri içinde korumaktadırlar. Ünlü Devlet kuramcısı Makyavel, aynı zamanda **"prens"** olan papaların kendilerini paralı asker olan İsviçrelilere korutmasını sert bir dille eleştirmişti. Ona göre bu paralı askerler, kendilerine daha fazla para veren düşmanlara papayı satabilirlerdi. Makyavel'in dediği doğruydu. Nitekim birkaç kez papalar, İsviçreli askerlerin ihanetine uğramışlardı. İsviçreli paralı askerler ihanet etseler bile Vatikan'ın hiçbir sırrını açıklamıyorlardı. Vatikan'ı gizemli bir Kilise-Devleti yapan budur işte. Öğretiye göre **"Vatikan'da öğrenilen sırlar öbür dünyada bile açıklanmaz."** Vatikan'ın sırlarını açıklayanların ve nesiller boyunca ailelerinin canları ve malları güvenlikte olmaz. Çünkü Vatikan gerçekten de inanılması güç sırları barındıran, gizli geçitleri, şifreleri ve yeraltı yollarıyla tam anlamıyla **"esrarengiz"** sayılan bir yerdir ve bu şöhretini de yüzlerce yıldır sadece kendisine sakladığı sırlarının başkalarınca öğrenilebilmesini önleyerek edinmiştir.

Vatikan, kendi pasaportu, kendi devlet kuruluşları ve bürokratları olan bir devlettir. Nedir ki, bu devleti diğer devletlerden ayıran temel farklılıklar vardır. Bunları kısaca sayalım:

Vatikan devletinin gece yerleşik nüfusu 600 kişidir. Bu sayı sürekli konuk sayılan kişilerle birlikte 1014 olur. Gündüz nüfusu ise 3599'a yükselir. Bunlar Vatikan'da görev yapan işçiler ve diğer memurlardır. Vatikan Pasaportu bizzat Papa tarafından verilir. Bu pasaport geçicidir. Vatikan istediği zaman tek taraflı olarak iptal edebilir ya da hiç vermemiş gibi kayıtlardan çıkartabilir. Pasaportun özelliği hiçbir ırk ya da milliyet gözetilmeden verilebiliyor olmasıdır. Ne var ki tek koşulu, pasaport alacak şahsın Katolik Kilisesi'ne kayıtlı dindar olarak tanınmış bir Katolik olmasıdır.

Vatikan'da altı dikkatle çizilmesi gereken bir özellik vardır. Çoğunlukla devlet olarak bilinen Vatikan ile **"Papalık Makamı"** bir ve aynı (özdeş) sanılmaktadır. Bu, eksik bilgilenmedir. Papa, Katoliklerin başı olarak yeryüzündeki tüm Katoliklerin **"Kutsal Pederi"**dir, ama sadece ve sadece Vatikan devletinin Devlet Başkanı'dır.

Tüm Katoliklerin **"Devlet Başkanı"** değildir. Bu görevinde Papa'nın bir Başbakanı, bir Senatosu ve Bakanları vardır. Bunlar da siyasi yaptırımları itibariyle sadece Vatikan'la tanımlı ve sınırlıdırlar. Ancak, dinsel yaptırımları itibariyle tüm Katolikleri bağlarlar.

Devlet ve siyasi erk olarak Vatikan'ın en önemli ve güçlü kurumu, "Curia" dır. Bu kurum Devlet olarak Vatikan'ın beynidir.

Vatikan'ın 1983'te kabul edilen en son Anayasası'nm (Code of Canon Law) 360. paragrafında Curia **"Papa'nın adına ama kiliselerin hayrına ve yararına çalışma yapmakla yükümlü kılınmış bir kurumdur."** Curia, Papalık Sekretaryası (Devlet Bakanlığı) Kilise Kamu İşleri Konseyi (CAPC); Katolik Cemaatleri (Congregations); Yargı Kurumları ve diğer enstitülerden oluşmaktadır. Curia'yı oluşturan bu bakanların, deyim yerindeyse

"sinir sistemi" Kilise Kamu İşleri Konseyi'dir. Vatikan'ın yukarıda sözü edilen Anayasasına göre Curia, çok önemlidir ki, "Dini/Ruhani" bir kuruluş olarak değil, tartışmasız "Dünyevi/Seküler" bir kuruluş olarak bizzat Tanrı tarafından değil, bizzat insan tarafından oluşturulmuş bir birim olarak kabul ve tasdik edilmiştir. Dolayısıyladır ki Vatikan'ın bu dünya ile ilgili tüm işleri, başta da siyasi, diplomatik ve ekonomik kararlarla, uluslararası ilişkileri "Dinsel" değil "Dünyevi" olan bu kurum aracılığıyla ele alınır ve yönlendirilir.

Curia ilk kez 1605'te diğer ülkelerdeki Kardinal Büyükelçileriyle çalışan Devlet Bakanlığı olarak kurulmuş, daha sonra 1721'de kendi içinde tüm Papa Devletlerinin Başbakanlığı adı altında bir makama sahip olmuştur. Papalığın Başbakanı aynı zamanda Dışişleri Bakanı'dır. Şunu da belirtmek gerekir ki Curia, Tanrı tarafından öngörülmüş bir kurum olmadığı için gerekli görüldüğü takdirde Papa'nın emriyle ilga edilebilir.

Vatikan'daki "Tanrı-Devlet"inde irili ufaklı 200'den fazla bina vardır. Vatikan'ın üçte biri bina, üçte biri park ve üçte biri de kaldırımdır. Papalık makamının bulunduğu yere Roma'yla Vatikan'ı ayıran ünlü Bronz Kapı'dan girilir. Vatikan "Kent ve Devleti"ne giriş ise Bronz Kapı'nın yaklaşık 300 metre kadar sağında yer alan Saint Anne Kapısı'ndan yapılır. Araçlar ve halk Vatikan'a ancak buradan giriş yapabilirler. Kapılarda İsviçreli Muhafızlar beklerler. Dilerlerse kimlik denetimi yapabilirler, içeriye sokup sokmamakta serbesttirler. Bronz Kapı ise sadece önemli törenlerde açılır. Bu kapıdan içeriye girildikten yaklaşık 150 metre kadar ileride genişçe bir avlu ile buna bakan mahzeniyle birlikte beş katlı bir saray bulunur. Papalar işte burada otururlar. Pencereleri Vatikan'ın ve dünyanın en ünlü ve görkemli binasına bakar. Bu bina St. Peter Kilisesi'dir. 70.000 metre-

karelik bir alanı kaplayan bu Kilise, Vatikan **"Tanrı-Kent"**in en yüksek binasıdır.

Bronz Kapı'nın tam karşı sınırında, Papa'nın helikopteri için yapılmış olan küçük iniş pisti vardır. Onun sağında Vatikan Radyosu, onun yanında da yabancı öğrencilerin kaldıkları yurt binası yer almaktadır. Bu iki binanın arasında park bulunur.

Parkın ucunda **"Curia"** sarayı vardır. Devlet olarak Vatikan buradan yönetilir. Parkın diğer alt yanına doğru İlahiyat Akademisi (Kardinaller Koleji) bulunur. Burası bir bakıma Papalığın Senatosu gibidir. Kolejin önünde Vatikan Müzesi, yanında paha biçilmez arşiviyle Vatikan Kütüphanesi yer alır. Bunlara bitişik binada Vatikan'ın **"Laik Konsey"** binası vardır. Vatikan'da bir de işçi sendikası vardır ve o da bu binadadır. Papa'nın sarayının uzantısında ise Vatikan Bankası bulunur. Az ilerisinde de Vatikan'ın resmi yayını olan **"Osservatore Romano"** gazetesinin yönetildiği bina vardır.

Hitler Almanyası ile Vatikan arasındaki ilişkiler Hitler'in Führer olduğu yıl, 1933'de iki taraf arasında imzalanan **"Concordat"** ile belirlenmiş ve sınırlanmıştır. İlginçtir ki Hitler imzaladığı hemen hiçbir anlaşmaya tam sadakat göstermediği halde bu antlaşmaya bağlı kalmayı siyasetine uygun görmüştür. Vatikan bu antlaşma ile Bismarck döneminde yaşanmış olan **"Kulturkampf"** savaşları sırasında yitirdiği bazı ayrıcalıkları geri alabilmişti. Bunlara göre okullarda devletin müdahalesi dışında eğitim yaptırabilme hakkı Bismarck döneminde ağır koşullara bağlanmışken Hitler bu koşulları aşağıya çekmiş ve böylelikle Vatikan'a Almanya'da yeniden etkili olabilmesi için bazı kanal-

lar açmıştı. Hitler, doğaldır ki, bu hakları Kilise'ye duyduğu saygıdan dolayı vermemişti. İktidara geldiği zaman Almanya'da Komünist ve Sosyalistler çoğunluktaydılar ve her an için bir darbe ya da ihtilal ile Nazi Partisi'ni devirebilir ve Hitler'i asabilirlerdi. Vatikan da aynı şekilde Komünistler'den korkuyordu. Bolşevikler her an Kilise'yi de ortadan kaldırabilirlerdi, Rusya'da yaptıkları gibi. İkincisi Hitler Yahudi düşmanıydı. Kilise ise Yahudiler'in başına gelecek olanları bilse bile ses çıkarmamaya kararlıydı. Nitekim 1934'de Hitler'in çıkarttığı ve sonucunun nasıl olacağı başından belli olan Nuremberg-Yahudi Yasası'na gözlerini kapadı. [17] Bu yasa ünlü Holocost'u hazırladı.

Hitler Komünizm tehlikesi ve tehdidine karşı Stalin ile bir antlaşma yaptı ama bilindiği üzere kendini yeterince güçlü görünce bu antlaşmayı tek taraflı olarak bozdu ve Sovyetler'e saldırdı. Aynı şekilde kendini güçlü görünce Katolik Kilisesi'ne karşı da harekete geçti. Verdiği hakların tamamını değil ama bir kısmını geri aldı ve işte ancak o zaman Kilise feryat etmeye başladı. **"Mit Brennender Sorge"** (Yakıcı Bir Kaygıyla) başlıklı bir encyclical yayınlayan Papa, tüm dünyaya Hitler'i şikayet etti. Gerekçesi de Katolik Gençlik Örgütlerinin sınırlandırılması idi. Oysa o sırada Almanya'da sadece Yahudi Almanlar değil Protestan, Katolik ve Çingene Alman Vatandaşı yüzbinlerce insan Naziler tarafından öldürülmüşler ya da sürülmüşlerdi. Vatikan bunların hiçbirini görmedi. Gördüyse de görmezlikten geldi.

Ama Katolik Kilisesi'ni de Protestan Kilisesi'ni de en çok kaygılandıran Hitler'in Hıristiyanlığa karşı savaş açarak bunların yerine **"Eski Alman"** dini olan **"Wotanizm"** ve Paganizm'i koymak istemesiydi. Büyü, sihir, ve gizemli sembollerle anlatılan bu dinsel yapılanma Katolik Kilisesi'nin sonunu getirebilirdi. Gerçekten de Hitler ve onu iktidara taşımış olan gizli Occult

Örgütü Thule'nin Occultist yöneticileri için Katoliklik baş düşmandı. Onlara göre İsa Mesih diye bir **"Yahudi"** hiç yaşamamıştı... Bu Pagan inancına bağlı olan Hitler ilkin **"Alman Hıristiyanları"** adıyla yeni bir kilise kurdurdu ve yeni bir İncil bastırdı. Bu İncil'de tek sözcük halinde bile Yahudilikten söz edilmiyordu. İsa Mesih ise korkusuz bir Tötön Şövalyesi yapılmıştı ve yüzyıllar önce Yahudiler tarafından gasp edilmiş olan Alman Krallığı'nı yeniden kurtarmak için savaşmış bir Alman Prensi'ydi. Karga burunlu, keçi sakallı ve koyu renk tenli bir adam değil, tersine Ari Irkın en güzel örneği olabilecek kadar yakışıklı sarışın, mavi gözlü bir Alman'dı! Mezarı da Prusya/Polonya'da gizli bir mahzendeydi...

Öte yandan Vatikan'ın başı sadece Hitler ile dertte değildi. Fransa'da Mareşal Petain'in Vichy Hükümeti de Hitler gibi girişimlerde bulunmuştu. Doğrudur, Vichy Hükümeti ve Fransa Alman Paganizmi'ni benimsememişti ama 1789'dan beri Katolik Kilisesi'nden bağımsız hareket etmeye alışmıştı. Kilise'ye karşı tavır koyması Naziler'in baskısıyla değil, doğrudan doğruya kendi içinden gelmişti. (18)

Hitler döneminin Pagan yönetimi inanılır gibi değil ama gerçektir ki Almanya'nın yetiştirdiği en ünlü Katolik ve Protestan ilahiyatçılardan bazılarını da etkileyebilmiş ve onların tam, açık ve heyecan dolu desteklerini Hitler'in arkasına koyabilmişti. Örneğin Gerhard Kittel o dönemde Avrupa'daki en ünlü Yahudilik Dini (Judaizm) uzmanıydı ve Kittel Yahudiler'in kendi dinlerine ihanet ettikleri için cezalandırılmaları gerektiğini açıkça yazmış ve söylemişti. Paul Althaus da Luteran (Protestan) Kilisesi'nin önde geleniydi ve o da benzer çizgideydi. Emanuel Hirsch Din felsefecisiydi ve o da Hitler hayranı kesilmişti. (19)

İşte günümüzün Papası XVI. Benedikt doğduğu zaman Adolf Hitler 38 yaşında Almanya'nın başına geçmeye hazırlanan bir serüvenciydi. İlginçtir ki Adolf Hitler o yıllarda henüz Alman Vatandaşlığına bile geçmemiş, anayurdu Avusturya'da ise asker kaçağı olarak aranan **"Esrarengiz"** bir adamdı!

2.II. XVI . Benedikt, Hayatı ve Eserleri

1923 yılında Adolf Hitler ve yandaşları başarısızlıkla sonuçlanan bir darbenin sanıkları olarak yargılandılar ve Hitler Cezaevine konuldu. İşte ünlü Mein Kampf = Kavgam bu dönemde yazıldı. Darbe yapmaktan suçlu bulunan Avusturya vatandaşı Hitler'in Almanya'dan atılması gerekiyordu ama öyle olmadı. Tam tersine Hitler'in ünü cezaevindeyken dışarıda kalan Thule örgütünün güçlü ve soylu üyeleri tarafından iyice parlatıldı. Nasyonal-Sosyalist Parti ise Führer'ini yitirmesine rağmen dağılmadı ve yine tehditler savurmaya ve Anti --Semitik çıkışlar yapmaya devam etti. Bazı safdiller artık Hitler'den kurtulduklarını düşünürken garip bir iş oldu ve Adolf Hitler darbenin baş sorumlusu olmasına rağmen **"Bağımsız"** olduğu varsayılan Alman Mahkemelerince af edildi! Böylece yaklaşık bir buçuk yıl hapiste kalan Hitler yeniden işbaşı yaptı...

Hitler'in hapisteyken yayınlanan kitabı başlangıçta sadece parti üyeleri ve sempatizanları tarafından satın alınırken onun hapisten çıkmasından sonra satışlar hızla yükselişe geçti ve Kavgam baskı üstüne baskı yapmaya başladı. Ömrü boyunca ağır yoksulluk koşulları çekmiş olduğunu her fırsatta söyleyen Hitler nihayet bol paralı bir yaşam sürdürmeye koyuldu. Önce oturduğu üç odalı evden çıktı ve dokuz odalı bir daireye yerleşti. Sonra da Bavyera'nın belki de en güzel ve manzaralı bölgesi sayılan Obersalzberg'de Kartal Tepesi gibi bir dağ tepesine ya-

pılmış ama yıkılmak üzere olan bir binayı kiraladı. Burası daha sonra Hitler tarafından neredeyse yeniden inşa edildi ve tarihe Hitler'in **"Kartal Yuvası"** adıyla geçen muhteşem bina oldu. Günümüzde bu bina Turistik amaçlarla yeniden restore edilerek meraklıların ilgisine açılmış bulunmaktadır.

Hitler'in tek amacı sanıldığının tersine ressam olmak değil mimar olmaktı. Nitekim yüzlerce plan çizmiş ve bunlardan bazılarının hayata geçirilmesine bizzat katkıda bulunmuştu. **"Kartal Yuvasını"** da Hitler kendisinin çizdiği planlarla yaptırdı. Kısaca **"Berghof"** dağ evi diye bilinen bu yapı Güneybatı Bavyera'daki Berchtesgaden kasabasının çok yakınındaydı ve Münih'e uzaklığı da sadece 110 km kadardı. Hitler bu araziyi 1927'de kiraladı ama daha sonra geliri arttığı için taksitler halinde ödemeler yaparak satın alabildi. Bina 13 katlıydı ama 12 katı dağın içindeydi. En üst kat ise çok geniş yatak odaları ve teraslarla bezenmişti. Hitler zaman buldukça buraya gelir ve tüm dostlarını da burada toplardı. Bazen başka devletlerin başkanlarını da kendi deyimiyle bu **"Mütevazı"** bina'da karşılar ve ağırlardı. Hitler'in mütevazı dediği binanın alt katları dev bir kışla gibiydi ve yaklaşık 20.000 SS burada kalıyor ve biricik Führer'lerini koruyorlardı. Dahası, Hitler binayı satın aldığı zaman başlatılan genişletilme çalışmaları sırasında insan eline benzeyen bir taş bulunmuştu. Hitler buna eski Alman Tanrıları'ndan Wotan'm adını verdi ve **"Wotan'ın Eli"**nin kendisini her türden kötülükten koruyacağını söyledi. (1) Hitler'in muhteşem dağ köşkünün yüz metre ilersinde Hermann Goering'in, Josepf Göebbels'in ve Hitler'in en esrarengiz yardımcısı ve sırdaşı --ki sadece o yakalanamadı-- Martin Borman'ın villaları vardı.(2)

Hitler'in Berghof'a geliş gidişleri bölge halkı için en önemli atraksiyonlardan biriydi. Çocuklar yol kenarına diziliyorlar ve

coşkuyla ellerindeki küçük flamaları sallayarak Fürer'lerini selamlıyorlardı. Ayrıca Hitler çevredeki kasabaları ve oralardaki okulları ziyaret ediyor, halkla da ikili görüşmeler yapıp onlarla sohbet ediyordu. Berghof'a yapılan en önemli dış ziyaret İngiliz Başbakanı Neville Chamberlain tarafından gerçekleştirilmişti. İngiliz Başbakanı'nın otomobili yol boyunca Hitler'e yapıldığı gibi küçük öğrenciler tarafından selamlanmıştı. 15 Eylül 1938'de yapılan bu ziyarette Almanya ile İngiltere arasında Çekoslovakya'nın kaderi kararlaştırılmış ve Hitler kelimenin tam anlamıyla şaşkına çevirdiği Chamberlain'den aldığı tarafsızlık sözünü kullanarak bir yıl sonra bu küçük ülkeyi işgal edivermişti.

2. Dünya Savaşı sırasında Almanya'nın üstünlüğünün sürdüğü sıralarda Hitler sık sık Berghof'a gelmişti ama 1945'de Almanya işgale uğrayınca Müttefikler büyük bir hırsla Berghof'u bombaladılar ve epeyce hasar verdiler. Berghof'un bulunduğu Berchtesgaden kasabası 1933'lerde 3.919 nüfusa sahipken günümüzde yaklaşık 29.000'e yükselmiştir.[3]

Birahane Darbesi ile sonrasındaki hapis ve affı sırasında Hitler artık eskisi gibi saldırgan değil daha sevecen pozlarla dolaşmıştı. Hapishaneden şartlı olarak af edilmiş ve beş yıl süreyle siyasi konuşma yapmaması istenmişti. Nedir ki 10 Mart 1927'de bu yasak Hitler'in göze görünmeyen gizli dostları tarafından kaldırılıverdi. Hitler bu mutlu haberi Bergdof'daki gezisi sırasında öğrendi ve hızla Münih'e döndü.

Hitler'in konuşma yasağının kaldırılışından 37 gün sonra 16 Nisan 1927'de Berghof'un Banliyölerinden Marktl Am Inn kasabasındaki mütevazı bir evde bir erkek çocuk dünyaya geldi. Ay-

nı gün kasabanın Kilisesi'ne götürülerek vaftizi yapılan çocuğa ailesi Joseph Alois Ratzinger adını koydu. İlginçtir ki küçük Ratzinger, Paskalya Yortusu öncesinin en önemli Kutsal Günü sayılan **"Kutsal Cumartesi"**de dünyaya gelmiş ve bu günün önemine binaen de aynı gün içinde vaftiz edilmişti. Katolik inancına göre böyle bir günde doğan çocuklar olağanüstü görevlere gelirlerdi çünkü Kiliselere o gün hiç kullanılmamış taze vaftiz suyu konurdu. Geleceğin Papası Joseph Alois Ratzinger de işte böyle tertemiz bir (beklememiş) suyla vaftiz edilmişti. Katolik inancına göre 16 Nisan Aziz Benedikt Joseph Labre'nin **"Kutsal Günü"** idi. Her yıl Katolik Kilisesi **"Dilenciler'in"** koruyucu Aziz'i olan Labre'yi 16 Nisan'da kutlardı. Aziz Benedikt Joseph Labre, ömrünü dilenerek ve dua ederek geçirmiş ve ilginçtir ki, tüm Avrupa'yı baştan aşağıya dilenerek dolaşmıştı. 1748'de Amettes'de doğan Joseph Labre 1783'de Roma'da ölmüş ve 1883'de Aziz ilan edilmişti. Labre işte Ratzinger'in doğduğu bu kutsal Cumartesi günü ölmüştü.[4] Rastlantıya bakın ki küçük Ratzinger'e de Joseph adı verilmiş o da ölüm gününde doğduğu Aziz Benedikt Joseph'in adını alarak papa olmuştur...

Küçük Ratzinger'in babasının adı da Joseph'dir. (NOT: Türkçe'de Yusuf diye bilinen bu kişi İsa'nın annesi Meryem'in kocası idi.) İlk gençlik yıllarında Hitler Gençlik Örgütüne katılan küçük Ratzinger'in orta adı Alois de Hitler'in babasının adıydı. Yine ilginçtir ki, 16 Nisan'da Aziz Benedikt Joseph Labre'nin Kutsal gününde dünyaya gelen Joseph Ratzinger 16. Benedikt adını alarak Papa olmuştur. Rastlantı olsa gerek, Hitler, Avusturya – Almanya sınırındaki Brunau Am Inn'de, Ratzinger ise Marktl Am Inn'de yani Inn nehrinin biri bir tarafında öbürü diğer tarafında dünyaya gelmişlerdir. Ratzinger'in kasabası Marktl da Almanya-Avusturya sınırındaki bir geçiş bölgesiydi

ve Marktl'dan geçen tren Brunau Gümrüğüne gelir ve burada Hitler'in babası Alois tarafından denetlenirdi. İki sınır kasabasının arasındaki mesafe o dönemde bir saat kadardı.

Yine bir rastlantı sonucu Hitler'in babası da Ratzinger'in babası da devlet memurları idiler. Biri Gümrük Müfettişi, öbürü Marktl kasabasının kıdemli Polis memuru idi. İkisinin görevi de **"Güvenlik"** idi.

Ratzinger doğduğu zaman Papa XI. Pius Tahtı'nda oturuyordu ve 19 Mart 1937 --Ratzinger 10 yaşındayken-- çok tartışılan bir Encyclical yayınlamış ve **"Komünizm İnsanlığın Baş Düşmanıdır"** diyerek tüm Katoliklerden kendilerine Aziz Joseph'i örnek almalarını istemişti. (5)

Ratzinger'in annesi Maria'nın kızlık soyadı Peintner'di. Maria Peintner, Ratzinger'in babasıyla tanıştığı sırada bir barda çalışıyordu ve **"Barmaid"**di. Ratzinger'i dünyaya getirdiği sırada aile Marktl Am Inn'de Schullstrase II numarada oturuyordu. Joseph Ratzinger ailenin en küçük çocuğuydu ve kendinden büyük bir ağabeyi ve ablası vardı. O dönemin tipik Bavyera geleneği gereği ablasının adı da annesininki gibi Maria idi. Abla Maria hiç evlenmedi ve küçük kardeşi Joseph'in ev işlerini düzenledi. Ratzinger ablasını 1991 yılında toprağa verdi. Ratzinger annesi tarafından şimdi İtalya'ya ait olan Güney Tyrol ile bağlantılıdır. O yıllarda bu bölge Almanya ve Avusturya arasında paylaşılmıştı.

Ratzinger'in babası Bavyera Devlet Güvenlik (Polis) örgütünde görevli kıdemli bir memurdu. Geleceğin papası henüz on yaşındayken ve Papa XI. Pius'un ünlü bildirisi yayınlandığı sırada, 1937 yılında ani bir kararla emekliye sevkedildi ve ailesini de alarak Traunstein kasabasına göç etti. Bu sırada baba Joseph Ratzinger, bir üst görev olan **"Ordnung-polizei"** kadrosunday-

dı ve doğrudan doğruya **"Landespolizei"** statüsündeki Bavyera Emniyet Örgütü'nde değil tüm Almanya için kurulmuş olan üst Polis örgütünde görevliydi. Baba Ratzinger sofu bir Katolik ve güçlü **"Anti-Nazi"** eğilimleri olan bir devlet memuru olarak tanınmıştı. Emekliye sevkedilişinde bu siyasal görüşlerinin etkili olduğu bilinmektedir. Baba Ratzinger'e göre, mutlaka papanın açıklaması da etkili olduğu için **"Komünizm Katolikliğe esastan aykırı"** idi. (6)

Daha önce de değindiğim gibi Marktl Am Inn'deki evleri Ratzinger ailesini, ister istemez Adolf Hitler'in Berghof'u ile komşu yapmıştı. Bu nedenle küçük kasabaya yüzlerce **"Kahverengi Gömlekli"** (Sturmabteilung) Nazi gelmekte ve olur olmaz nedenlerle etrafa sataşarak kavga çıkarmakta ve huzuru bozmaktaydılar. İşte baba Ratzinger bu sokak kabadayılarıyla mücadele etmek ve onları dizginlemekle görevliydi ve birkaç kez tüm şimşekleri üzerine çekmişti ve şikayet edilmişti. Zaten Marktl Am Inn'den ayrılarak Traunstein'a göç etmek zorunda kalışı da bu şikayetlerin ve Nazi kabadayılarının bastırmasıyla olmuştu.(7)

Küçük Ratzinger çocukluğunun ilk on yılını işte bu kavgacı Nazilerin nerdeyse hemen her gün bir kavga çıkardıkları ve huzursuzluk yarattıkları bir ortamda babasının başına kötü bir şeyler gelip gelmediğinin merak ederek kaygılı bir şekilde geçirmişti. Belki de küçük yaşında hissetmeye başladığı bu kaygılar sonucunda beş yaşındayken Münih Başpiskoposu'nun Marktl Am Inn'i ziyareti sırasında kendisine çiçek sunmak için çok ısrarcı olmuş ve bu ısrarı kabul edilmişti. Beş yaşındayken Piskopos'a çiçek sunan Ratzinger daha o zaman Kilise'ye katılarak Piskopos olmak istediğini ailesine ve çevresindekilere açıklamıştı. Nitekim 12 yaşına geldiğinde Traunstein'deki İlahiyat Se-

mineri'ne kaydını yaptırmıştı (1939). Kuzeni Erika Kopp'un anımsadığına göre 15 yaşındayken **"Ben göreceksin Piskopos olacağım"** demiş ve kuzeni de ona takılmak amacıyla **"Olacaksan bari Papa ol!"** demişti.

Baba Ratzinger Naziler'den nefret ediyordu ama ailesinden bir papaz Naziler'in yönlendirdiği Millet Meclisi'nde üyeydi. Georg Ratzinger adlı büyük amca **"Reichstag"**da önemli biriydi ve genç Ratzingerler'in gözünde saygın bir yere sahipti. İlginçtir ki, ailesi Hitler'den ve Naziler'den nefret etmesine rağmen genç Ratzinger, 1936'da 14 yaşındayken **"Hitler Gençlik Örgütüne"** üye olmuştu. Bu örgüte üye olmak zorunluydu ama örneğin Nazi Partisi üyesi olmayanlar ve diğerleri çocuklarını buraya kaydettirmiyorlardı. Diğer bir deyişle yasal olarak buna katılmak zorunluluğu var idiyse de katılmamaya kararlı olanlar katılmamanın yasal boşluklarını bulmuşlardı. Ratzinger'in Biyografisi'ni yazan John Allen'in belirttiğine göre, genç Joseph bu örgütün heyecanlı bir taraftarı değil zorunlu bir üyesi olmuş ve bazı toplantılara katılmamıştı. Toplantılara katılmamak eğitimi etkilediği için hakkında olumsuz raporlar yazılmış ve üstün gençler için düşünülmüş olan matematik kurslarına katılması engellenmişti. Bu sorun ise genç Ratzinger'e çok sıcak ilgi duyan bir Nazi öğretmen tarafından çözümlenmiş ve toplantılara katılmadığı halde kendisini seven Nazi öğretmeni tarafından hazırlanan **"Sahte"** belgelerle sadece üstün yetenekli gençlerin öğrenim gördükleri kurslara katılabilmesi sağlanmıştı. (8)

Genç Joseph Ratzinger'in Traunstein'daki ilahiyat seminerine girdiği 1939 yılında Papa XI. Pius ölmüş ve yerine Pacelli XII. Pius adıyla yeni Papa seçilmişti. Genç Ratzinger'in yaşamındaki belki de en önemli etkileşim işte bu papanın uzun süren Ruhani ve Dünyevi yönetimine ve kararlarına uyarak şekillenmiş-

ti. Buna rağmen çok ilginçtir ki Ratzinger Papa seçildiğinde kendisine Pius adını değil Benedikt adını almayı uygun görmüştü. Ratzinger bunu 27 Nisan 2005 tarihinde Sen Peter Meydanı'nı dolduran onbinlerce Katolik için yaptığı ilk genel konuşmasında şu sözlerle açıklamıştır.

"Duygu ve şükranla dolu olduğum şu sırada sizlere niçin Benedikt adını seçtiğimi açıklayayım. Öncelikle Kilise'yi çok çalkantılı bir dönemde yöneterek ayakta tutan cesur Barış Peygamberi XV. Benedikt'i anımsıyorum. Ben de hizmetimi onun adımları doğrultusunda insanlığa hizmet etmek için atacağım. Ek olarak Nursia'lı Aziz Benedikt'i anımsıyorum, tüm Avrupa'nın Koruyucu Aziz'i olan bu kutsal kişinin yaşamı Avrupa'nın Hıristiyan köklerini canlandıracaktır. Ondan İsa Mesih'i Hıristiyan yaşamımızda tam merkezinde tutabilmemiz için yardım diliyorum. Dilerim İsa Mesih tüm düşüncelerimizin ve eylemlerimizin ilk sırasında yer alır!"

Joseph Ratzinger, Hitler'in savaş talihinin yavaş yavaş tersine dönmeye başladığı 1943 yılında askere alınmıştı. Henüz 16 yaşındaydı ve kendi sınıfındaki diğer birçok öğrenciyle birlikte kısaca FLA-K diye bilinen Hava Savunma Birliği'ne katıldı. Bu birlik gerçekte çok önemli bir birimdi çünkü ünlü BMW'nin Münih yakınlarındaki savaş uçağı motoru üretim fabrikalarını hava saldırılarına karşı korumakla görevlendirilmişti. Bu BMW fabrikası Hitler'in gözbebeği idi çünkü burada geliştirilen teknoloji sayesinde Hitler üstün silahlara kavuşmayı düşlüyordu. Ratzinger daha sonra Gilching'deki Ana Jet Savaş Üssü'ne atandı ve burada Muhabere bölüğünde telefon "Dinleme" ve haberleşme biriminde görev yaptı.

Bir yıl sonra Ratzinger'i bu kez Avusturya'nın Macaristan sınırındaki Tanksavar Bölüğünde görüyoruz. Bu bölük Hitler'in

en önemli taarruz ve savunma birliklerinden biriydi çünkü yakında yoğun bir saldırıya geçeceği beklenen Kızıl Ordu'nun tanklarını durdurmak ve püskürtmekle görevlendirilmişti. Ama Ratzinger, bölüğü başka bir bölgeye nakledilince cepheye katılamadan Kasım 1944'de üç haftalığına ailesinin oturduğu Traunstein'a gitti. Daha sonra buradaki piyade bölüğüne gönderildi ve savaşı cepheye gitmeden tamamladı.

Savaş sona erdiğinde tüm Alman askerleri gibi Ratzinger de bir süre bir Amerikan Esir Kampı'na konuldu. İlginçtir ki Amerikalılar Traunstein'a geldiklerinde kasabayı teslim alan ABD'li teğmen yerleşmek için Ratzinger'in Polis babasının evini seçti ve uzunca bir dönem ABD'li subaylar, bazı erler ve istihbaratçılar Ratzingerler'in evinde konakladılar...

Ulm kentindeki esirliği sona eren (19 Haziran 1945) Ratzinger ve İtalya'daki bir esir kampından serbest bırakılan ağabeyi Georg, Traunstein'a dönerek aileyle bütünleştiler. Ratzinger'in ağabeyi de Joseph gibi ilahiyat okumaktaydı ve iki kardeş yeniden din eğitimi görebilmek için olanaklar aramaya başladılar. İlginçtir ki Georg Ratzinger, kardeşinin Papa seçilmesinden sonra kendisine ne düşündüğünü soran bir gazeteciye **"Vatikan'ın çekeceği var..."** demişti!

Ratzinger kardeşler 1945 yılının Kasım ayında yeniden din eğitimi veren bir seminere kabul edildiler. 1947'de Joseph Ratzinger Münih'deki Herzogliches Georgianum adlı ilahiyat akademisine geçti ve 1951'de 29 Haziran günü **"Papaz"** cübbesini taşımaya hak kazandı. Katolik Kilisesi için bu da çok anlamlı bir gündü çünkü Kilise'nin ortak kurucuları sayılan Aziz Peter ve Aziz Paul'un anıldığı çok özel bir Yortu idi. Ratzinger'in hayatında, özel günler, gerçekten de **"Özel"** roller oynamışlardır!

Bu tarihten sonra Ratzinger'in tüm gayreti ilahiyatta doktora yapmaya yönelikti. Nitekim 1953'de başarıyla okuduğu tezi geçerli bulundu ve Temmuz'da İlahiyat Doktoru unvanını taşımaya hak kazandı. 1959 yılı ise Ratzinger'e bir iyi bir de kötü haber getirdi. İyi haber Bonn Üniversitesi'nde İlahiyat dersleri vermeye başlayacak olmasıydı. Kötü haber ise onları bugünlere getiren cesur ve fedakar babasının ölümüydü.

Joseph Ratzinger'in yıldızı gerçekte 1962-1965 yılları arasında toplanan ve 20.yy.a damgasını vuran İkinci Vatikan Konsili sırasında parlamıştır. Ratzinger'in bu Konsil sırasında gösterdiği başarılara geçmeden onun ilahiyat eğitimiyle ilgili bazı notları aktarmakta yarar vardır çünkü Ratzinger, beğenmeyenleri çok da olsa Katolik İlahiyatı konusunda bileğinin hakkıyla en üst sıralarda yer alabilecek çapta iyi yetişmiş, bilgili ve kültürlü bir dinadamıdır.

Münih'deki Ludwig-Maximilian Üniversitesi'nin öğrencisi iken en çok okuduğu ve etkilendiği kişiler Katolik İlahiyatına yön vermiş olan adlardı. Kendisiyle yapılan bir röportajda saydığı adlar arasında Ernst Wiechert, Theodor Steinbüchel ile çok ilginç iki filozof vardır: Martin Heidegger ve Karl Jaspers. Ayrıca Dostoyevski'den etkilendiğini ve Neo-Kantianizm'den kopuşunu sağlayan Elisabeth Langgasser'e --o dönemde-- hayranlık duyduğunu belirtmiştir. Eğitiminin son dönemlerinde Aziz Augustin ve Thomas Aquinas'a yönelmiş ve 1953'de doktora çalışması için Augustin'i seçmişti. (**"Augustin'in Doktrini'nde Tanrı'nın Evi ve İnsanlar"** adını verdiği çalışması geçer not almıştı). Ratzinger'in İlahiyat'ta profesör olabilmek için yazdığı (Habilitationsschrift denilir) tezin konusu ise Aziz Boneventura idi.

Aziz Boneventura (Talihli demektir) 1221'de doğmuş ve 1274'de ölmüştür. Çocukken ünlü Aziz Francis Assisi tarafından

tedavi edilmiş ve kendisine bu ad onun tarafından verilmiştir. Boneventura daha sonra Fransiskan Tarikatına girmiş ve ilerki yıllarda Albino Kardinalliği'ne yükseltilmiştir. Boneventura Papa V. Sixtus tarafından **"Kilise Doktoru"** yapılmıştır. (NOT: Bu ünvanı Türkçe'ye çevirebilmek zordur. Kilise için önce Havariler, Apolojistler ve Martirler sonra da Kilise'nin Şeriat Yasalarını düzenleyen ve Hıristiyanlığın esaslarını Kutsal Metinlere adapte eden ve/veya geliştiren Doktorlar vardır. Bunlar Ruhani Hiyerarşide Papalar'm eşit düzeyinde hatta bazen de üstlerinde yer alırlar. Tıb Doktorları değil İlahiyat Doktorlarıdır ama İlahiyatta doktorası olan her birey bu anlamda Doktor yapılmaz. Çok ender yaşanan bir olaydır.)

Joseph Ratzinger'in tez konusu olarak Aziz Boniface'ı değil de Aziz Boneventura'yı seçmesi dikkat çekicidir. Şöyle ki Almanya'nın Ren bölgesinden başlayarak yayılan Hıristiyanlığı ve misyoner faaliyetlerini Aziz Boniface örgütlemiş ve yönetmişti. Bu nedenle kendisine Almanya'nın **"Koruyucu Azizi"** (Patron Saint) unvanı verilmişti. Boniface aslen Alman değil Anglo-Saxon'du ve asıl adı da Winfrid'di ve 680 yılında Devon'da doğmuştu. Alman Tötön-Barbar Kabilelerini Hıristiyanlaştırmak görevi ona verilmişti ve o da bu çok tehlikeli serüvene atılmış ve başarılı olmuştu. **"Almanya'nın Havarisi"** diye tanınan Aziz Boniface beraberindeki 52 kişiyle birlikte Hıristiyanlaşmak istemeyen ve kendi dinlerini korumak arzusundaki bir Alman Kabilesi tarafından 754 yılında vahşice katledilmişlerdir. [9] Aziz Boniface Hıristiyan aleminde Aziz Paul ve Aziz Francis Xavier ile aynı düzeyde kutsal kabul edilen bir dinadamıdır. Aziz Boniface Benedikten Tarikatı'na mensuptu ve Tarikat'm kurucusu Nursia'h Aziz Benedikt'in ünlü **"Nizamnamesini"** harfi harfine uygulayarak yaşamış bir dinadamıydı, Ratzinger'in de en çok

etkilendiği ve adını aldığı Benedikten Tarikatı'nm en tanınmış keşişlerinden biri olan Boniface yerine, Fransiskan Tarikatı'ndan yetişmiş olan Boneventura'yı seçişi, belki de onun Kilise yönetimiyle ilgili çalışmalarından ve getirdiği yeni uygulamalar ve adaptasyonlardan **"Yeni"** bir bakış açısı edinebilmiş olmasındandır. Yine ilginç bir rastlantıdır ki, 265 Papa arasından en az seçilen adlar Boniface ve Boneventura olmuştur, daha önce de değindiğim gibi 8-10 Boniface ve Boneventura'ya karşı 23 (+1) John ile 16 (+1) Benedikt vardır.

Ratzinger 1959 yılında Bonn Üniversitesi'nde Profesör olarak eğitim vermeye başladı. İlk kürsü çalışması **"İmanın Tanrısı ile Felsefe'nin Tanrısı"** karşılaştırmasıdır. Bu konu 19. yy m sonlarından başlayarak-özellikle Nietzsche ile 20. yy.a sarkmış bir konudur. Ünlü Yahudi düşünür ve ilahiyatçısı Martin Buber bu konuda birçok yazı ve kitap yazmış (1930'larda) ve Katolikler'in İman edinmek için zorunlu olarak kendilerini **"Din"**e sokmaları gerektiğini oysa Yahudiler'in **"kendilerinin"** doğrudan doğruya (Seçilmiş Kullar Oldukları İçin) böyle bir zorunluluk altında olmadıklarını vurgulamıştı. Buber'e göre her Yahudi **"İmanın Ta Kendisi İdi"**, İmansızlıktan İman'a sıçrama yapamazdı bir Hıristiyan gibi...

Ratzinger işte bu tip görüşlere ve özellikle de **"Öldü"** denilen Tanrı'nın gerçekte Hıristiyan Monoteizmi'nin Tanrısı değil Dercartes'tan bu yana Din'e sokulmuş olan Felsefenin Tanrısı olduğuna dikkat çekmişti. Gerçekten de Nietzsche'nin öldüğünü ilan ettiği Tanrı'nm Monoteistik Tanrı ile hiçbir bağlantısı yoktur çünkü tamamen felsefi spekülasyonların ürettiği Kartezyen Tanrı'dır bu.

1963'de Ratzinger'i Münster Üniversitesinde görüyoruz. Artık adı duyulmuş ve 2. Vatikan Konsili'nde yer alan bir **"Otori-**

te" statüsündedir. 1962 yılında Papa 23. John tarafından **"Peritus"** (Kardinal yardımcısı akil adam) olarak atanan Ratzinger, Konsil'de Köln Kardinali Joseph Frings'in yardımcısı olmuştur. (Yine ad benzerliği yaşamıştır). 1966 yılında Tübingen Üniversitesi'nde İlahiyat Kürsünü'nün başına getirilmiş ve daha sonra **"Bozuştuğu"** ve Katolik Kilisesi'nin yetkili öğretim üyesi olmak görevinden uzaklaştırdığı ünlü İlahiyatçı İsviçreli Prof. Hans Küng ile dost olmuştur. [10] Kilise içinde reformlar yapılmasını savunan Küng ve Eugen Drewermann[11] gibi ilahiyatçılarla başlangıçta aynı şekilde düşünen ve davranan Ratzinger 1981'de kısaca **"Congregation Of Faith"** (Eski Engizisyonun Yeni Adı)in başına (Prefect=Müfettiş Gibi) getirilince bu iki eski arkadaşını -- ve daha başkalarını da örneğin Yves Congar'ı vd.-- Kilise'den uzaklaştırdı...

Ratzinger'in ilk kitap çalışması -- tezleri dışında-- **"Hıristiyanlığa Giriş"** adını taşımaktadır ve 1968'de basılmıştır. Bu kitabında Papaların merkezî konumlarını eleştirmiştir. Ne var ki, kitabın daha sonraki baskılarında bu bölümleri çıkarttırmış ve tam tersi görüşler koydurmuştur!

İkinci Vatikan Konsili dört büyük toplantı yaptı ve hem yeni bir Kateşizm [12] metni hazırladı hem de Kilise Dogmatik'i [13] ile ilgili bazı hususları yeniden belirledi. Konsil Papa 23. John tarafından başlatılmıştı ama o ölünce Papa VI. Paul tarafından tamamlanmıştı. Ratzinger bu dört büyük ve önemli toplantıya da Kardinal Frings'in baş danışmanı olarak katılmıştı. Konsil'in sürdüğü 1963 yılında Ratzinger annesini toprağa verdi (16 Aralık). Artık ablası ve ağabeyinden başka yakını kalma-

mıştı. Onların da çocukları ve eşleri yoktu. Dahası ağabeyi ile de arası iyi değildi. Ağabey Georg sıradan bir dinadamı kalarak mütevazı bir hayatı sürdürmek arzusundaydı ve ne Kilise'nin iç ve dış siyasetiyle ilgileniyordu ne de siyasi partilerin tutum ve davranışlarıyla. Kendi kabuğuna çekilmiş ve günlerini dininin öngördüğü tarzda geçiriyordu; Ratzinger gibi hırslı ve **"Tırmanıcı"** değildi!

1968 yılı ise tüm Avrupa'da ve kısmen de Amerika'da gençlik hareketlerinin en yoğun olduğu dönemdi. Genç akademisyenler ve öğrenciler Avrupa'nın neredeyse tüm üniversitelerinde ayaklanmalar yaparak başta Katolik Kilisesi olmak üzere Devleti ve Bürokrasiyi eleştiriyorlardı. Ratzinger 1968'e kadar sürdürdüğü Liberal bakış-açısını işte bu olaylardan sonra değiştirmeye ve geçmişteki görüşlerinin tam tersi Ortodoks görüşler benimsemeye başladı. Öğrenci hareketleriyle ilgili isteklere bakıldığında Ratzinger'in niçin bu görüş değişikliğine gittiğini anlayabilmek mümkündür. Örneğin Homoseksüellerin (gay ve lesbien) hakları, Kadın Özgürlüğü ve Feminizm Ratzinger için Katolik Dini ile bağdaşabilecek istekler ve gelişimler değildi. 1969'da Sofu Katolik Bavaria'ya döndü ve Regensburg Üniversitesi'nde Kürsü Başkanı oldu.

1972'ye gelindiğinde Ratzinger artık 1968 Olaylarının ne denli tahripkar olduğunu ve Marksist İdeolojinin ne denli din aleyhtarı olduğuna ikna olmuş durumdaydı. Devir **"Çiçek Çocukları"**nın Hippy, Beatnik ve Peacenic denilen kılık kıyafetleri geleneklere uymayan gençlerin ve **"Özgür Aşk"** isteyen Barış Havarilerinin günüydü. O dönemin Pop Müziğinin en güçlü topluluğu Beatles'ın **"Biz şu anda İsa Mesih'den bile daha ünlü ve önemliyiz"** şeklinde verdikleri demeç belki de Ratzinger tarafından da okunmuş ve onu dehşete düşürmüştür. 1972'de

Ratzinger arkadaşları Hans von Balthasar ve Walter Kasper ile **"Communio"** adlı bir yayını başlattı ve tam 17 dilde yayınlattı.

Bu çok tartışılan yayınların başında Ratzinger ve daha sonra Kardinal olan Walter Kasper vardı ve bu ikili diğer Katolik ilahiyatçılarla birlikte çok yoğun bir **"Anti-Komünizm"** ve **"Sekülarizm"** kampanyası başlattılar. (NOT: Kardinal Kasper 30 Kasım 2005'de Fener Rum Kilisesi'nde Aziz Andreas Yortusuna katılmak için İstanbul'a geldi. Ekümenizm hareketini destekleyen bu dirayetli Kardinal günümüzde Vatikan'daki en güçlü kişilerden biridir.)

1990'ın başlarında Ratzinger İkinci Vatikan Konsili tarafından alınan kararlar gereği Ekümenizm, Tolerans=Hoşgörü Toplantıları ile Dinlerarası Dialog ve İbrahimi Dinler'in Birliği Projelerini hayata geçirmek için var gücüyle çalışmaya başladı. Bu dört Projeyi hazırlayan Vatikan'ın hedefi, hem Hıristiyanlığın diğer mezheplerine ait olan Kiliseleri bir araya getirebilmek hem de tüm dinlerin ortak düşmanı olduğunu öne sürdüğü **"Allahsız Komünizm"**e karşı Katolik Kilisesi'nin bayrağı altında ortak bir cephe savaşı yapmak hem de en önemlisi Hıristiyan olmayan ülkelere *Dinler Arası Diyalog adı altında* Hıristiyanlaştırma (Evangelization) girişimlerini taşımaktı. Bu amaçla başta Polonya ve Yugoslavya olmak üzere 1990'lı yılların başlarında tek elden yürütülen yoğun bir Anti-Propaganda ve Misyonerlik çalışmaları başlatıldı. Vatikan tüm amacının Avrupa'yı yeniden **"Evangelize Etmek"** olduğunu, bu kitabın yazarının da katıldığı ve Almanya'da yapılan bir konferansla tüm dünyaya ilan etti. Bu konferansı düzenleyenlerden biri de Ratzinger'di. Konferans üç gün sürdü ve çok tartışmaya sahne oldu. (14)

Katolik Kilisesi kendisi için önemli olan bazı kavramları, Hıristiyanlaştırılması düşünülen ülkelerde yaygınlaştırabilmek için 1940'lardan beri faaliyet gösteren bazı **"Seküler"** örgütleri, örneğin Focolare (Meryem'in İşleri), Communion and Liberation ve Katolik Karizmatik Hareketi ile Neocatechumenate gibi kuruluşları harekete geçirdi. Bunlardan Focolare, özellikle Gençlik Festivalleri düzenleyerek başka dinlere mensup gençleri **"Dialog"** ve **"Hoşgörü=Tolerans"** kavramlarıyla tanıştırmakla görevlendirilmişti. [15] Neocataechumenate hareketinin önderleri 1986 yılında Engizisyon'un başı Kardinal Ratzinger tarafından sorguya çekildiler ve kendilerine Papalık adına hareket etme yetkisi Ratzinger'in girişimiyle 1990'da Papa II. Jean Paul tarafından verildi. [16]

1994 yılında Ratzinger Papa II. Jean Paul tarafından Velletri-Segni Kardinal Piskoposluğu'na, 1998'de Kardinaller Koleji Baş Yardımcılığına ve 2002'de de Başkanlığına atandı.

Ratzinger Papa II. Jean Paul'un en güvendiği sırdaşı ve Ruhani-Biraderi sayılıyordu. 1979'da Karol Vojtyla'nın Papa seçilmesine yardımcı olan Ratzinger 1980'lerin başından itibaren Papa ile çok sıkı temas halinde kalmıştı. Birlikte Vatikan'ın en önemli meselelerini çözmüşler, zorluklara karşı birlikte mücadele etmişler ve bazı TOP SECRET bilgileri birlikte paylaşmışlardı. Bunlardan biri de şu ünlü Fatima'nm Sırları idi.

Portekiz'in Fatima köyünde üç çoban çocuğa görünen Meryem'in onlara ilettiği üç sırrın sonuncusunun Papa II. Jean Paul tarafından Ratzinger ile paylaşıldığı bilinmektedir. Nitekim 11 Kasım 1984 yılında kendisiyle yapılan bir röportajda Ratzinger, 1960'dan beri hiçbir şekilde açıklanmayan bu sırla ilgili olarak şöyle konuşmuştu. **"Bizler bu olayı dini bir kehanetin sansasyonlar yaratacağını bildiğimiz için açıklanmasından kaçını-**

yoruz. Gerçekte bu üçüncü sır Kutsal Metinler'de anlatılmış olanlara uymaktadır." (Jesus Magazine).

Vatikan'daki belki de en esrarengiz **"Sır"** Fatima değil de Vatikan'ın insanın içini ürperten gizli labirentlerinden birinde saklanmış olandı ve Ratzinger'in bu sırrı 1994 yılında Papa II. Jean Paul, Monsenyör Cassini ve Peder --sır bekçisi-- V.N. ile birlikte okuduğu iddiası vardır.[17] Buna göre söz konusu yılda Papa'nm isteğiyle Vatikan'ın en gizli arşiv bölümüne gidilmiş ve burada 14. Benedikt adını alarak kendini Papa ilan etmiş olan Jean Carrier'e ait belgelere bakılmıştı. (NOT: Kitabın birinci bölümünde kendisinden söz etmiştim. Esrarengiz Papa 13. Benedikt'in Kardinali.) Carrier, oysa, ne Papalar listesinde vardır ne de Anti-Papalar listesine alınmıştır. Kısacası Vatikan tarafından aforoz edilmiş ve hiçbir şekilde adından söz edilmemiştir. 1423 yılında yaşamış ve aforoz edilmiş bir kişi neden ve niçin 1994 yılında birdenbire Papa'nm ve Ratzinger'in ilgisine mahzar olmuştur diye sorulabilir. Buna verilen yanıt ise günümüzün Papası XVI. Benedikt'in bundan sonra neler yapacağını ve ne gibi açıklanmamış planları olduğunu anlayabilmemizde yardımcı olacaktır kanısındayım. (Sonsöz bölümünde anlattım.)

Bu iddiayı ortaya atanların hipotezlerine göre Ratzinger daha 1994'de eğer gelecekte Papa olursa Benedikt adını alması gerektiğini anlamıştı ya da bizzat Papa Jean Paul tarafından kendisinden bu istenmişti. İddia sahiplerine göre 15. yy.ın ortalarından beri süregelen ve işte bu 14. Benedikt tarafından başlatılmış olan gizli bir **"Muhalefet"** bugünkü papalığı iyiden iyiye sarsar duruma gelmişti. Bu gizli Muhalefet, Malachi'nin Kehaneti'ne göre de sonuncu olduğuna inanılan Vatikan papalarının saltanatına son verebilecek planlar yapmıştı. Kehanete göre 265. Papa son Vatikan Papası olacaktı. Ve XVI. Benedikt adıyla Papa se-

çilen Kardinal Ratzinger Vatikan'daki son Papa olmaya adaydı!!! İşte, Kardinal Ratzinger başka türlü açıklasa da, gerçekte XIII. Benedikt ile başlayan **"Occultist"** papalar çizgisini yeniden değiştirebilecek bilgi ve beceriye sahip tek Kardinal olarak tanınmış ve bu gizli görevi nedeniyle XVI. Benedikt adıyla Papa seçilmişti. Diğer bir deyişle XVI. Benedikt'in gizli misyonu kimselere duyurmadan ve Vatikan'ı dünyaya rezil etmeden bu 500 yıllık hesabı ödemesi ya da bunu bir şekilde **"Reconcile"** (Teselli yoluyla barışmak) etmesiydi.

Yeni Papa'nın gizli görevi bu mudur değil midir ilerde anlaşılacaktır ama bilinen görevleri arasında en önemlileri, Homoseksüel Evlilikler, Doğum Kontrolü, Gay Papazlar, Cinsel Taciz, Doğmamış Hıristiyan Çocukların Vaftiz Edilmeden Ölmeleri Halinde Cennet'e Gidip Gidemeyecekleri, Ekümenizm, Dinler arası Dialog, Hoşgörü Toplantıları, İbrahimi Dinler'in Birliği gibi konular sayılabilir. Bunlardan **"Küçük Erkek Çocuklara Yönelik Cinsel Tacizler"** konusunun üzerinde biraz durmak gerekir. Çünkü bu konu doğrudan doğruya Ratzinger'in başında olduğu (CDF)nin yani Modern Engizisyon'un yetkisi içindedir.

Katolik Kilisesi'nin resmi açıklamalarına göre – ki bu açıklamalar bizzat Ratzinger tarafından imzalanmıştı – 1950-2002 yılları arasında 4450 papaz dinen **"Delicta Graviora"** denilen cinsel taciz suçunu işlemişlerdi. 2001 yılında ise Amerika'da büyük bir skandal patlak vermiş ve en az altı papaz bu suçlamaların sonucunda Kilise'nin onurunu kurtarmak için intihar etmişler bazıları da beklenmedik şekilde hayata veda etmişlerdi. Bunun üzerine Ratzinger 18 Mayıs 2001'de Latince bir mektup yollayarak tüm Kilise önderlerini uyarmak zorunda kalmış ve **"Seküler"** mahkemelere intikal eden bu tip suçlarla ilgili açıklamalar yapılmasını yasaklamıştı. Onun bu girişimi tacize uğramış olan

çocukların ailelerini savunan avukatlar tarafından davaya müdahale ve bilgi gizlemeye teşvik olarak değerlendirilmişti. ABD'deki skandal taraflar arasında uzlaşma sağlanarak ve on milyonlarca dolar tazminat ödenerek hasır altı edildi. Ancak Katolik Kilisesi'ndeki bu pis **"Düşkünlük"** ile ilgili her an her yerde yeni bir skandal patlak verebilir.

Yeni Papa'nm uğraşmak zorunda kalacağı Kilise-İçi konulardan biri de Kardinal Karl Lehmann ile olacağa benzemektedir. Mayence Kardinali Lehmann, ilerici fikirleriyle muhafazakar ve Ratzinger-Jean Paul çizgisine bağlı olan Alman Kardinallerini ve Piskoposlarını bir hayli kızdırmaktadır. Bu yıl içinde Piskoposlar başkanlığına yeniden seçilen 69 yaşındaki Lehmann, Papa'nın ilk dış gezisi olarak gittiği Köln'de kendisine eşlik etmiş ve yeni papayı yakından tanıyor olmaktan büyük mutluluk duyduğunu belirtmiştir. Vatikan'ın içindekiler tarafından yapılan bu tip **"Büyük Mutluluk Duymak"** sözleri henüz ufukta görünmeyen kavgaların ve açık ya da gizli tartışmaların başlangıcı olmuştur daima. Onun için bir süre sonra Karl Lehmann ile önce Alman Kardinaller arasında sonra da üç taraflı bir çekişmenin başlayacağı kesindir.

XVI. Benedikt kendine göre görüşleri olan güçlü bir kişidir. Onun Yahudilere ve İslam'a bakışı da bizleri yakından ilgilendirmektedir. Yahudiler genellikle Kardinal Ratzinger'in Papa seçilmesinden hoşnutturlar. Hatta göze görünmeden ona bazı destekler de sağlamış olabilirler. Çünkü XVI. Benedikt tüm misyonerlik faaliyetlerini tıpkı XV. Benedikt gibi başta Türkiye olmak üzere tüm İslam alemine yöneltecek ve Yahudiler'le pek uğraşmayacaktır. Filistin konusunda bazı göstermelik çıkışlar yapacak ve adet yerini bulsun kabilinden birkaç hoş ve boş cümleyi tekrarlayacaktır o kadar. Yahudiler'in de bildikleri gibi

yeni Papa özellikle Irak'ın Kuzeyindeki Kürtler'i ve Barzani Aşireti'ni koruma altına almıştır. (Buna Son Söz Bölümünde değineceğim.)

Kardinal Ratzinger 19 Nisan Tarihinde Papa seçildi ve 24 Nisan'da resmen Tahta oturdu. Onun yıllar önce söylediği şu sözler nasıl bir yeni Papa ile karşı karşıya bulunduğumuzu bize açıklar sanıyorum: **"Kilise'nin tüm günahlarını biliyoruz. Umarız başkaları/diğerleri duyulmaz"** [18]. Duyulup duyulmayacağını göreceğiz...

XVI. Benedikt'in yoğun bir yazın hayatı olmuştur. Son derece çalışkan ve disiplinli bir din adamı olan yeni Papa'nın geçmişten günümüze kadar gelen yayıncılık hayatında Dinsel Metinlerin yorumlanışı ile ilgili yazılarının dışında daha çok kendi görüşlerini açıklayan makale ve kitapları onun duyuş, düşünüş ve davranışlarını açıklayan belgeler arasında sayılmaktadır. Bu nedenle onun yazılarından yapılmış bir seçkiyi eserlerinin tanınması amacıyla aşağıya aktarıyorum. Şu da ilginç bir husustur ki, daha önce de belirttiğim gibi Ratzinger'in şu anda hayatta olan sadece bir ağabeyi vardır o da kendi halinde bir papazdır ve hiçbir şekilde dünya nimetlerine meraklı değildir. Ratzinger'in yıllık geliri Papa olmasından önce kitaplarından, yazılarından ve konferanslarından kazandığı gelirlerle ve hemen hemen sıfır olan giderleriyle orantılı olarak artmıştır. Papa olduktan sonra daha önce 50.000 kadar satan kitapları birdenbire 500.000 baskıya çıkmış ve yeni Papa'ya hissedilir bir servet getirmeye başlamıştır. XVI. Benedikt hiçbir varisi olmadığı için ya bu gelirlerinden bir kısmını kuzeni Erika Kopp'un ailesine ya da

bir vakfa devredecektir muhtemelen. Yasal varisleri olmayan papaların tüm şahsi yazıları ve eşyaları Kilise tarafından arşivlere kaldırılacağı için ölümünden sonra Benedikt'in özel yazışmalarının dışında pek bir mirası kalmayacaktır.

Papa II. Jean Paul bilindiği üzere hem kendisini hem de Vatikan'ı sevimli ve insancıl (Humane) göstermek için bazı **"Hoş ama Boş"** sözler eder, gençlerle şakalaşır, şarkı söyler, kısacası kendisinden istenilen **"PR"** (Kamuoyu oluşturma) ve **"Image"** tazeleme görevini hakkıyla yerine getirirdi. Oysa bu boş lafların ve gösterilerin gerisinde Vatikan'ın sayısız suistimalleri, küçük erkek çocuklara musallat olan Papazlar, kürtaj sorunu, hatta dolandırıcılık ve irtikap dosyaları yığılı dururdu. İşte bu nedenle olacak yeni Papa XVI. Benedikt de ilk konuşmalarında aynı misyonu yüklendi ve bazı espriler yaparak **"Image"** tazeleme ataklarında bulundu. Bunlardan iki tanesini yeni papanın psikolojik yapısını tanımak amacıyla aktarıyorum. Papalık seçimi bittikten sonra gazetecilere yaptığı ilk açıklamada **"Seçimi"** giyotine benzetmişti ve aynen şöyle konuşmuştu:

"Conclave'da (gizli oturum) Papalığın bana verileceğini anladığım anda Giyotin'in kafama inmekte olduğunu hissettim. Tanrım bunu bana yapma dedim. Ama bu kez o beni dinlemedi! Giyotin başıma düştü." Buyurun... Yorum yapmıyorum.

Bu basın toplantısında bir gazetecinin sorusu üzerine de şu veciz sözleri söyledi:

"Bilirsiniz Almanlar çok dakiktirler, randevularına sadıktırlar ama ben çoktan İtalyanlaştım bu konuda."

Siyasal açıdan yeni papanın Başkan Bush ile aynı paralelde olduğunu söylemek - - oysa Bush Evangelist yani Protestan - - kehanet değildir. İkisi de Kürtaj Hakkı'na karşıdırlar, ikisi de Homoseksüelliğe karşıdırlar, ikisi de **"Haçlı Seferlerinden"** söz etmektedirler vd. Örneğin son başkanlık seçiminde Bush'un karşısına Katolik aday olarak çıkan John Kerry, Kürtaj konusunda açık kapı siyaseti izleyeceğini söyleyince o sırada Kardinal olan Ratzinger, gerçekte can düşmanı olan Evangelist Bush'a destek verilmesi için ABD'li Katoliklere çağrı yapmıştı. Özetle söylersem, XVI. Benedikt'in **"Saltanatı"** siyasal açıdan **"Teokrasinin ve Gericiliğin"** (Ultra-Klerikalizm) egemen olacağı bir dönem şeklinde tarihe geçmeye adaydır.

XVI. Benedikt, Vatikan'ı içini dışını herkesten iyi bilen bir dinadamıdır. Dolayısıyla Vatikan tarafından açık veya üstü örtülü olarak desteklenen ve/veya yönlendirilen tüm Seküler ve Dinsel birimleri, kişileri ve kuruluşları çok rahatlıkla yönetecektir. Ünlü OPUS DEI zaten onun desteğini çok önceden almış ve papalık seçiminde desteklemişti. Dolayısıyla bu kuruluşla bir sorun yaşamayacaktır. Papalık için her zaman sorun olan Cizvitler ise bu dönemde Vatikan içinde kendilerine bir güç odağı oluşturabilmeye çalışacaklardır. Bu grup daha çok Ratzinger'in Papa seçilmesinden hoşnut olmayanlara kanca atacaktır. Dolayısıyla Papa'nm muhtemelen bu **"Saray İçi Entrikalarla"** bir süre uğraşması gerekecektir. Öte yandan Cizvitler de yabana atılmayacak bir güçtürler. OPUS DEI ne denli gizli ve Masonik ise Cizvitler de o denli bilgili, deneyimli ve entrikacıdırlar. Özellikle İskoçyalı Cizvitler'in Papalık için önümüzdeki yıldan itibaren **"Sorun"** olma ihtimali vardır. Bu Cizvitler OPUS DEI'nin gizli ticari ilişkilerini ve tasavvurlarını el altından Papa'dan hoşnut olmayan Protestan Alman Basını'na sızdırabilirler ve **"Saray'dan Papa Kaçırma Operası"** sahneye konulabilir.

Ancak şu anda Vatikan'daki en güçlü kuruluş ne OPUS DEI ne de Cizvitler ya da diğerleridir. Vatikan'daki en güçlü kuruluş kısaca "CEI" adıyla bilinen İtalyan Episkopal Konferansı (Conference Episcopale Italien)dır. Bu kuruluşun başında siyasetten ekonomiye, kültürden sanata kadar ne varsa her alanda fikir ve görüş beyan etmeden duramayan **Monsenyör Camillo Ruini** adlı bir Kardinal vardır. Ünlü Economist Dergisi'ne göre **"Avrupa'nın Gerçek Hasta Adamı"** (The Economist/The Real Sick Man of Europe-ITALY 21 Mayıs, 2005) olan İtalya'daki CEI'nin rolü çok önemlidir ve İtalya'nın nabzını gerçekte **"Ben Alman'dan çok İtalyan oldum"** diyen Ratzinger değil işte bu grup tutmaktadır.

Yeni Papa ile **"Kişisel"** sorunları olan ve TOP SECRET konuları bilen bazı kişiler de vardır. Bunların arasında ilerde yeni papanın başını ağrıtacak olan en önemli kişi, Polonyalı Kardinal Stanislav Dziwisz'dir. Bu Kardinal ölen papanın 34 yıllık okul ve gençlik arkadaşıdır. Papanın birinci dereceden **"Sırdaşı"** idi. II. Jean Paul vurulduğunda, Ağca'yı teşhis eden ve Papayı arabayla hastaneye yetiştirerek hayatını kurtaran da odur. Bu Kardinal yeni Papa tarafından **"Hoşnut"** edilmezse bazı açıklamalar yapabilir ve XVI. Benedikt bunların altından kalkamaz. Kardinal Dziwisz ve CEI birlikte diledikleri zaman Papa'ya zorluk çıkartabilirler, bu skandalı da ne OPUS DEI ne de diğerleri önleyebilirler. Bu ikiliye **"Taktik"** gereği bizzat Ratzinger tarafından Vatikan'dan ve Katolik İlahiyatı'ndan uzaklaştırılmış olan Fransız Peder Jacques Pohier'in, Alman Bernard Haring'in, Perulu Gustave Guierrez'in ve diğerlerinin taraftarları da katılırsa, Papa, üzerine yıkılacak olan duvardan kendisini kurtaramaz kanısındayım.[19]

Sonsöz'ü ilginç bir hususa değinerek bitireyim.

Edouard Balladur, 1986-88 yılları arasında Chirac Hükümeti'nde Maliye Bakanı olarak görev yapmıştı. Eski Başkanlar'dan Pompidou tarafından yetiştirilmiş olan bu siyasetçi 2 Mayıs 1929'da Türkiye'nin İzmir şehrinde doğmuş ve burada büyümüş bir Levanten'di. 1993'de Fransa'da Başbakan oldu. Ve işte Balladur'un döneminde çok ilginç bir olay yaşandı. Fransız araştırmacı Jean Raspail tarafından ortaya atılan bir Vatikan "Sırrı" tüm Kilise'yi sarstı. Yazarın iddiasına göre **"Benedikt"** adını alan papaların gizli bir geçmişi ve halen de devam eden bir **"Diğer"** papası vardı. Bu iddia bizzat Balladur'un da bulunduğu Matignon Oteli'ndeki basma ve kamuya gizli bir özel toplantıda dile getirildi. (1995) İddiaya göre 1437 yılında **Pierre Tifane** adlı bir Kardinal bu gizli çizginin papası seçilmiş ve kendisine XV. Benedikt adını almıştı. Ondan sonra ise **Jean Langlade** 1470'de XVI. Benedikt adını almıştı. (Birinci bölümde anlattığım Pedro de Luna, XIII. Benedikt'in devamı olanlar) Bu durumda da ortaya ilginç bir görüntü çıkmıştır. Buna göre Papalar tarihinde ya iki tane XVI. Benedikt vardır ya da Ratzinger özellikle bu adı alarak geçmişten günümüze kadar gelmiş olan bu iki Papalığı -- biri gizli diğeri açık-- birleştirmek görevini üstlenmiştir. Her ne halse daha ilginci 1470'den sonra bu gizli Papalık Portekiz'den ayrılmış (1492'de Yahudi ve Müslüman göçüyle birlikte) ve bir dönem Kudüs'te ve Kıbrıs'ta varlıklarını sürdüren bu papalar daha sonra 18. yüzyılın sonlarından itibaren İzmir'e göç etmişler ve özellikle de **"Avdeti"** denilen (Dönme) Sebataycılarla birlikte iş ve dostluk ilişkileri kurmuşlardı. Konuyla ilgili verilere göre İzmir'in Levanten Aileleri bu gizli koldan gelen papalara bağlılık duyuyorlardı ama göstermiyorlardı. (NOT: Efes-

Selçuk bölgesindeki bazı küçük kiliseleri ve hatta günümüzde Meryem Ana'nın evi diye tanıtılan Turistik mekanı tarih sahnesine bu gizli kolun rahiplerinin çıkartmış olduğu da bana anlatılmıştır. Bu bilgileri belgelendiremedim.) Dolayısıyla bu iddianın Fransa'nın İzmirli Başbakanı Balladur'un izniyle ve onun huzurunda dile getirilmiş olması çok manidardır. Dileseydi Balladur bu konuşmayı yaptırmaz ve iddia sahibinin gösterdiği belgeleri de çevresindekilere açıklamaz ve onaylatmazdı. Her halde İzmirli Balladur'un bir bildiği vardı. Ama bu olay ona pahalıya mal oldu çünkü bu açıklamalardan kısa bir süre sonra Fransa'nın Masonik Basınında hakkında **"Suistimal"** yaptığı haberleri yayınlanmaya başlandı ve Balladur alaşağı ediliverdi ve siyaset arenasından silinip gitti.

Papaların adları ve sıfatları gerçekte çok uzun bir liste oluşturur. Bu unvanların her biri Papa'nın bir görevini ve sorumluluğunu simgeler. Günümüzde dünyada kullanılan PAPA adı (POPE) gerçekte bu kişilerin resmi adı değildir. Papalar'ın RESMİ adı "ROMA KİLİSESİ BAŞPİSKOPOSU"dur. Papa adı kamuoyuna yapılan açıklamalarda ve halkın dilinde kullanılan sıfattır. Papalar'ın ayrıca aşağıda saydığım şu unvanları ve resmi sorumlulukları vardır:

The Vicar of Jesus Christ.
The Successor of St Peter.
Prince of Apostles.
Supreme Pontiff.

The Patriarch of the West.

The Primate of Italy.

The Archbishop and The Metropolitan of The Roman Province.

The Sovereing of The State of Vatican City.

Servant of The Servants of God.

Papalar'a hitap edilirken ise ya **"Kutsal Peder"** (Holy Father) ya da **"His Holiness The Pope"** denilir başka bir sıfat kullanılamaz. Yukardaki listede yer alan sıfatlar ise resmi yazışmalarda kullanılırlar.

Aralık 2005 tarihine göre Papalığı en çok meşgul eden konu hangisidir diye sorulursa buna da kısaca değinerek bitireyim. Bu kitabın yazıldığı Kasım-Aralık döneminde Vatikan **"Vaftiz olmadan ölen çocukların cennete gidip gidemeyeceklerini tartışıyordu."** Papa XVI. Benedikt'in kendi eski görevinin yani kibar adıyla **"Papalık Dinsel Öğretiler Kurulu"nun (Namı diğer Engizisyon)** başına atadığı Amerikalı Kardinal William Joseph Levada harıl harıl bu işle meşgul. Ama bir açmaz var! O da bu çocukların Araf'ta kalıp kalamayacakları. Vatikan'ın klasik öğretisine ve 6. yüzyılda Aziz Augustin'in yaptığı formülasyona göre bu çocuklar **"Limbus"** denilen ayrı bir yerde kalıyorlardı. XVI. Benedikt henüz Kardinal olduğu 1984 yılında bu **"Limbus"** meselesinde "Bunu artık bir kenara bırakabiliriz" demişti. Bakalım şimdi Papa olduğuna göre, eski açıklamalarına sadık mı kalacak yoksa bütün hayatı boyunca yaptığı gibi gene **"İkiyüzlülük"** mü yapacak? Bu da Papa'nın **"Litmus"** testi olacaktır!

Papa XVI. Benedikt'in eserlerinden bazıları şunlardır:

- *Called to Communion: Understanding the Church Today 1996.*
- Church Ecumenism, and Politics, 1986.
- *Eschatology: Death and Eternael Life. Dogmatic Thecology series. Michael Waldstein, Trans1988.*
- *God and the World: A Conversation with Peter Seewald.2002.*
- *God Is Near Us: The Eucharist, the Heart of Life. 2003*
- *In the Beginning... A Catholic Understanding of the Story of Creation and the Fall 1995.*
- *Introduction to Christianity.1968, New edition 2000.*
- *Journey to Easter 2004*
- *Many Religions, One Covenant: Israel, The Church, and the World 1999.*
- *Milestones:Memoirs 1927-1977.1998.*
- *Ratzinger Report:An Exclusive Interwiew on the State of the Church 1985*
- *Salt of the Earth: The Church at the End of the Millennium, An Interview With Peter Seewald,1997.*
- *Spirit of the Liturgy. 2000.*
- *Truth and Tolerance: Christian Belief and World Religions 2004.*
- *Values in a Time of Upheaval. 2005*

2.3. Sonsöz ve Vatikan ile Kürtler

II. Jean Paul ile belki de en sık görüşebilen kişi Kardinal Ratzinger'di. Her Salı günü birkaç yardımcısıyla birlikte Papa ile öğle yemeği yerdi. Ayrıca her Cuma günü en az iki saat süreyle Papa ile başbaşa bir görüşme gerçekleştirirdi. Dolayısıyladır ki Ratzinger Vatikan'da tüm olup bitenleri – - ve bitecekleri- - önceden bilen ya da haberdar edilen tek kişiydi, tabii Papa'dan sonra. Benedikten Tarikatı'na özgü çok güçlü bir disiplini vardı. 19 Nisan günü Kardinaller dördüncü kez oy kullandıklarında Ratzinger'in Papa seçildiği belli olmuştu. Rastlantı bu ya Katolik Kilisesi için 19 Nisan ünlü Alman Papa IX. Leo'nun Aziz yapıldığı gündü. IX. Leo çok ilginç bir Papaydı (1002-1054). Onun döneminde İstanbul'daki Patrik Michael Cerularius ile yoğun bir çatışma yaşanmış ve Patrik Katolik Kilisesi tarafından Aforoz edilmişti![1]

XVI. Benedikt 7 Mayıs 2005 tarihinde Sen John Lateran Bazilikasında düzenlenen büyük bir törenle Tahta oturdu. Töreni izleyenler o güne kadar tanık olmadıkları bir olayla karşılaştılar. Papanın ayaklarında Kırmızı Ayakkabılar vardı. Vatikan'ın geleneklerini bilmeyenler için garip görünen bu durum gerçekte yeni Papa'nm ne denli eski geleneklere ve uygulamalara bağlı olduğunu gösteriyordu, çünkü Orta Çağ Papaları ve özelde de Benedikt adını taşıyan papalar daima kırmızı ayakkabılar giymişlerdi. Ayrıca üzerindeki uzun giysideki düğmelerin de önemi vardı. Papa'nın boynundan ayaklarına kadar uzanan bu giy-

side tam 30 düğme vardı ve bu da eski bir geleneğin sürdürüldüğünü gösteriyordu. (NOT: Hıristiyan Ezoterizmi'nde 30 sayısı Tanrı'yı simgeler.) Ayrıca alışılmadık büyüklükte bir yüzük de aksesuarını tamamlıyordu. Söylemeye gerek yok anlamışsınızdır bu iri yüzük de Orta Çağ Papaları'nm alameti farikalarındandı.

Yeni Papa, eski Papanın tersine kendisinin düşmanlarının olmadığını düşündüğü için üstü açık bir otomobille halkın arasına gireceğini ve geçit törenlerinde yanında yoğun muhafız bulundurmayacağını da açıkladı. Böylelikle kendine ne denli güvendiğini de göstermiş oluyordu. Ne var ki tüm Benedikt Papaları genel istatistiklere göre 3-5 yıl süreyle Papalık yapmışlardır. XVI. Benedikt bir istisna olmayacaktır sanırım...

XVI. Benedikt Papa olduktan sonra hızlı bir atamalar dönemi başladı. Vatikan'ın beyni Curia'da görevler daima ölen papayla birlikte biter. Yeni Papa isterse üyelerin görevlerini sürdürtür istemezse yerlerine başkalarını atar, ama papa ölünce hepsi müstafi sayılırlar otomatikman. Bu dönemde de aynısı oldu. Curia üyesi Kardinaller istifa etmiş değil, görevleri bitmiş kişiler sayıldılar ve yeni papa bunlardan bazılarını tutarken bazılarını kadro dışı bıraktı ve yerlerine yenilerini atadı. Yerlerini koruyan Kardinaller arasında İtalyan Angelo Kardinal Sodano ile Vatikan Valisi ABD'li Edmund Kardinal Szoka vardı.

XVI. Benedikt'in ilerde en çok tartışılacak atama kararı kanımca kendisinin yıllarca başında görev yaptığı eski makamına, yani, CDF'nin başına Kardinal olmayan bir Piskoposu atamasıdır. San Fransisco Baş Piskoposu olan William Joseph Levada bu

üstün göreve atanan ilk Amerikalı ve ilk Kardinal-olmayan kişiydi. Papa diğer kardinalleri kızdırmamak için bu Amerikalı piskoposu Kardinalliğe yükseltmek zorunda kalacaktır çünkü hiçbir Kardinal kendinden daha aşağıda olan bir din adamından emir almaz veya kendisine muhatap kabul etmez. Bu atamayla ABD, Vatikan içinde olabilecek - -şimdilik- - en güçlü makama ulaşmış olmaktadır. Bu Papa'nın ölümünden veya bir şekilde devre dışında kalmasından sonra yapılacak olan seçimde ABD'li Levada hiç kuşkusuz Papa adayları arasında adından en çok söz edilecek kişilerden biri olacaktır. (Not: Kısa süre önce Levada Kardinal oldu)

Papa, kendisinden önceki II. Jean Paul gibi yeni Azizler ve Azizeler yaratmaya pek meraklı olduğunu 14 Mayıs 2005 tarihinde Hawai'li Rahibe Marianne Cope'u Azize yapmak için gerekli olan ilk mevkiye yükseltti. (Buna **Beatificaion** denir; sonra **Canonization** yapılarak Aziz veya Azize olunur.). XVI. Benedikt, önceki Papa için de aynı adımı 13 Mayıs günü attı. İlginçtir ki II. Jean Paul 13 Mayıs günü Türk tetikçi Mehmet Ali Ağca tarafından vurulmuştu. Eğer eski Papa bir süre sonra Canonize edilir de Aziz yapılırsa 13 Mayıs tarihi onun Azizlik günü sayılacaktır böylelikle Ağca da sonsuza dek onunla birlikte anılacaktır.

Papa XVI. Benedikt Avrupa Birliği ile ilişkilerinde son derece dikkatli bir dil kullanacağa benzemektedir. Ona göre Avrupa'da ve Dünya'da çok tehlikeli bir akım egemenlik kurmak üzeredir. Bu akım **"Rölativizm"**dir. Papa, 6 Haziran 2005'de yaptığı konuşmasında **"Rölativizmin Diktatörlüğü"** diye bir tanımlama yaptı. Rölativizm, Papaların dilinde **"Laiklik ve Sekülerlik"** demektir. Vatikan'a göre işte tüm dünya bu büyük tehlike ile karşı karşıyaydı. XVI. Benedikt benzer tezleri 1987 yılında yayınlanan kitabında da işlemişti. [2] Aynı kitapta Ratzin-

ger şunları da yazmıştı: **"Hıristiyan imanı kadınları ve erkekleri siyasal mitlerin (efsanelerin) irrasyonalitesinden kurtarır."** Diğer bir anlatımla yani Papa için siyasal davranışlar ve siyaset sadece insanları mitlerle ve efsanelerle aldatır ama Hıristiyan imanı işte **"Bu Zavallıları"** efsanelerin irrasyonalitesinden kurtarır...[3] Bu tür düşüncelerin 21. yy.da Papa'dan gelmesi hayra alamet değildir. Çünkü gerçekte Katolik Dini başından sonuna kadar yalanlarla ve Tanrı tarafından değil kişiler tarafından uydurulmuş **"Efsanelerden"** oluşmuştur. Papa tüm dünyada ve bizzat Hıristiyan aleminde bile bilinerek kabul edilen bu gerçeği baş aşağıya etmekten kaçınmamıştır.

Papa'nın Avrupa Birliği'ne bakışı da işte bu Röletivizm ve Efsaneler çerçevesindedir. Bilindiği gibi AB Anayasası'na Katolik dini ve onun vaaz ettiği Tanrı konulmamıştır ama Hıristiyanlığı koruyacak bazı maddeler eklenmiştir. Papalığın Avrupa'yı yeniden **"Evangelize"** etmeyi umması kaçınılmazdır. Bakalım bu Papa'nın gücü **"Masonik ve Deist"** prensiplere göre şekillendirilmiş olan AB'yi yeniden Katolik değerler sistemine gerisin geri çekebilecek mi?

Papa'nın Türkiye'ye ve Türkiye'nin umarsız Avrupa Birliği serüvenine bakışı ise hiç de olumlu değildir. Şöyle ki yeni Papaya göre Türkiye başka bir uygarlığa aittir ama o uygarlığı da temsil etmez... Bunun anlamı şudur: **Türkler Hiçtirler...** Kaldı ki Papa Türkler'in AB müktesebatını da hazmedemeyeceklerini öne sürmektedir. Kardinal Ratzinger'in Papa olmadan önce de sonra da görüşü budur ve bunu da papa olmasından sonra yayınlanan kitabında, ilginçtir ki, henüz Önsözünde dile getirmeden duramamıştır. [4]

Türkiye'yi ne pahasına olursa olsun Avrupa Birliği'ne sokmaya uğraşanlar gerçekte Türkiye'yi AB'nin açık pazarı haline

getirmeye çalışmaktadırlar. Öte yandan Türkiye yüzyıllardır kendi manevi değerleriyle yoğrulmuş bir ülkedir. Tüm değerleri **"Seküler ve Deist"** olan AB'nin müktesebatını, Anayasa Hazırlama Konvansiyonu Başkanı, eski Fransa Cumhurbaşkanı Valerie Giscard d'Estaing'in de dediği gibi **"Hazmedemez"**. Türkiye'nin AB'ye girmesi veya girmemesi meselesi hiç kuşkusuz Vatikan için de birinci dereceden önemli rol oynayan bir konudur. 2006 yılında Cumhurbaşkanı tarafından Türkiye'ye davet edilmiş olan XVI. Benedikt'in Türkiye'de yapacağı temaslar sadece Türkiye'den yeni ve yerine getirilmesi zor hatta imkansız olan isteklerden oluşacaktır. Yeni **"Tavizler"** bizleri bekliyor! Bundan ötesi lafı güzaftır! (5)

Aytunç Altındal ile Görüşme

Ya Papa Apo'nun posterini takdis ederse?..

Vatikan deyince aklınıza ne gelir? Kutsal, minicik bir ülke... Mor, sarı çizgili üniformalarıyla İsviçreli askerler... Yine eflatun, pembe, cart kırmızı giysileriyle piskoposlar, kardinaller... Bakirelik yemini etmiş rahibeler... Mehmet Ali Ağca!.. Milyonların her sözcüğünü bir vahiymiş gibi ezberlediği papa... Ve tabii ki 2 bin yıllık entrikalar... Şimdi son papa ülkemizi ziyaret etmeye hazırlanıyor. Özel bir papa kendileri... Uzun yıllardır ilk kez bir Alman, Vatikan'ın en üst mevkiinde... Joseph Ratzinger, halefi II. Jean-Paul'e göre çok daha muhafazakar. Biraz da Türkiye karşıtı... Aslında Müslümanlardan da, Protestanlardan da, ortodokslardan da pek haz etmiyor. Türkiye'nin AB'ye girmesine her ne sebeple olursa olsun karşı. "Ne işi var müslüman bir ülkenin Avrupa'da" demeye getiren sözler söylemiş zamanında. Şimdi söylemiyor mu? Söylemek ne kelime, 16. Benedictus, bırakın laf arasında sıkıştırmayı, papa olduktan üç ay sonra yayınladığı 'Kriz Dönemi İçin Değerler' (Valeurs Pour Un Temp de Crise) adlı kitabının önsözünde, Türkiye ile AB'nin ne moral değerler, ne kültür, ne de sosyal açıdan bir ilişkisi olmasının mümkün olmadığını yazıyor. Hatta işi abartıp, Türkiye'nin AB'ye girişini topluluk için en büyük tehdit olarak nitelendiriyor.

Peki bizden pek haz etmediği ortada olan bir papa bayram değil seyran değil neden ülkemizi ziyaret ediyor? Gerek Vatikan gerekse patrikhane hakkında bayağı bir kafa patlatmış, her sözü tepki çeken, ama her fırsatta dobra dobra konuşan araştırmacı-yazar Aytunç Altındal'a bu soruyu sorduk... Altındal öyle şeyler anlattı ki, bir yandan "Adam inşallah abartıyordur" derken, bir yandan da "İnşallah bu söyledikleri olmaz" demek zorunda kaldık. Çünkü Altındal'a göre, bu 16. Benedictus, şöyle bir ülkemizi gezerse, Türkiye bölünecek, Apo da cumhurbaşkanı olacak!.. Yok bunlar fikir jimnastiği, ama papanın ziyareti bayağı bir başımızı ağrıtacak... Niye mi? Söz Aytunç Altındal'da ve ilk konumuz bizzat bu papa...

Önce papanın adından başlayalım. Joseph Ratzinger'in kendine seçtiği isim Benedictus... Ne zaman ki Vatikan'a bir Benedictus gelmiş, ortalık hep karışmış. I. Benedictus, tarihe adını Türkler'i Avrupa'ya sokmayan papa olarak yazdırmış. 575-579 yıllarında hüküm süren I. Benedictus, o dönemde Avar Türkleri tarafından kuşatılan Roma'yı kurtarmış. Altındal' a göre, Ratzinger'in 16. Benedictus olarak kendine biçtiği görevlerden biri de Türkiye'yi AB'ye sokmamak. Bir de hatırlatma yapıyor Altındal: "Benedictuslar'ın birincisi Roma'yı kurtarmış. Şimdiki de bir diğer adı Roma Kulübü olan AB'yi kurtaracak!"

Gelecek, görecek, karıştıracak!

Altındal bu papayı sevmiyor. Aslında patrikleri de sevmiyor. Peki ama neden bu denli kötümser? Bir kere Vatikan'ı tanıyor ondan... Bu konuda yazdığı pek çok kitabı var. Patrikhane bugünkü meselemiz değil, ama o konuda da pek çok araştırma yapmış. Araştırdıkça, daha da az sever olmuş. "Vatikan, 2 bin

yıllık dünyanın en eski kurumu... Onunla başa çıkmak çok zor. Üstelik 1 milyara yakın insana Tanrı'nın adıyla hükmediyor" diyen Altındal'a, "16. Benedictus Türkiye'de ne yapacak?" diye soruyorum. Başlıyor sıralamaya... "Bu adam ülkemizi cumhurbaşkanının davetiyle Vatikan devlet başkanı olarak ziyaret edecek. Demek ki kutsal bir kimliği yok. Buraya kadar sorun yok." diyor. Peki sorun nerede? Sorun, ziyaret sırasında başka kimlerle, nasıl, nerede görüşeceğinde... Nereleri ziyaret edeceğinde... Diyelim ki, Ayasofya'yı ziyaret etti...Ve orada dua etmeye kalktı... Ne olacağını Altındal anlatıyor: "Ayasofya müze olmasına rağmen kiliseye dönüşecek. Çünkü Papanın ziyaret ederek kutsadığı bir mekan haline gelecek. Orada dua etmeye kalktığı takdirde kim engelleyecek? Böyle bir durum daha önce de yaşandı. Papa 6. Paul İstanbul'a geldi ve Ayasofya'da diz çökerek dua etmek istedi. Dışişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil, 'Burası bir müzedir, burada dua edilemez' diye engelledi. Bu vartayı böylece atlattık. Ama o sırada arkamızda Sovyetler Birliği vardı. Ağızlarını açamadılar. Şu anda Sovyetler Birliği yok, Büyük Ortadoğu Projesi var. Ve bu adam Ayasofya'da dua etmeye kalkarsa kimse engelleyemez. Türkiye için yeni bir sorun yaratır bu. Çünkü Avrupa Parlamentosu'na verilmiş bir önerge var. 'Ayasofya yeniden Hıristiyan ibadetine açılmalıdır. Bu da AB'ne girişte sizin için bir şart değil ama jesttir, girişiniz kolaylaşır' diyor." Yani Altındal'a göre, papa Ayasofya'yı ziyaret edebilir, ancak dua etmesine asla izin verilemez. Zira orası bir müze ve papanın dua etmesi Ayasofya'nın tekrar kilise yapılması baskılarını gündeme getirebilir. "Kilise olursa ne olur?" demeyin, bunun sonu gelmeyebilir... Çünkü papa dua ederse, öbür gün 100 bin Müslüman da gidip orada namaz kılar. Olan laik devlete olur. Demek ki papaya Ayasofya'da dua ettirmeyeceğiz bu bir... 16.

Benedictus'a Dış İşlerini'nin tam saha markaj uygulaması gerek... Bu uyarımız unutulmasın. Hele ki yolu Balat ya da Adalar'a düşerse! Oralar tehlikeli bölge, çünkü onun kadar zeki ve politikadan anlayan biri onu bekliyor olacak. Aslında bin yıllık iki can düşmanı, ama iş politika oldu mu kabak bizim başımıza patlayabilir... Nasıl mı? Yine söz Altındal'da... "Dış İşleri Bakanlığının verdiği bilgi edindirme metninde, 'Fener Rum Ortodoks Patriği Bartholomeus'un Papa 16. Benedict'i İstanbul'da Kasım ayı sonunda yapılacak dinî nitelikli Aziz Andrea Bayramı etkinliklerine Katolik aleminin ruhani lideri sıfatıyla da davet ettiği bilinmektedir' deniyor. Şimdi dikkat, devlet başkanı olarak Cumhurbaşkanı davet ediyor. Ama ruhani lider olarak davet eden Bartholomeus. Bu Türkiye'deki laikliğe aykırıdır. Papa, patrikhaneyi ziyaret edecek. Peki ne sıfatla? Ruhani lider olarak. Peki onu konuk edecek kim? Fener Rum Ortodoks Patriği Bartholomeus... Peki onun sıfatı nedir? Ortodoksların ruhani lideri. İyi de bu adam Vatikan devlet başkanı olarak, laik Türkiye Cumhuriyeti'nin Cumhurbaşkanı tarafmdan resmen davet edilmedi mi? Bu nasıl bir ziyaret olur ve bu ülke nasıl laik kalır?"

Papa Kürdistan'ı kurar mı?

Papa geldi laiklik gitti...Sadece laiklik mi, bölünmez bütünlük de tarihte kaldı. Altındal ile fikir cimnastiğini Güneydoğu'ya kaydırıverdik. 16. Benedictus İstanbul'da yapacağını yaptıktan sonra, tüm Avrupa heyetlerinin takıntısıyla bir de Diyarbakır'a uçtu. Burada bir geriye dönelim, Abdullah Öcalan var ya, İmralı'ya girdikten sonra can sıkıntısından, kalemi kağıdı eline almış, Papa II. Jean Paul'e "Aziz Peder, Hıristiyanlığa çok yakınım. Sizin şahsınıza ve dininize duyduğum saygı benim sa-

vaşımın ve düşüncelerimin merkezindedir" diye yazmış. Bu Apo nasıl bir adam çözmek zor. Zira yakalandıktan sonra uçakta da ayılır ayılmaz "Aziz Türk milleti için çalışırım" demişti. Artık Vatikan'a da çalışıyor! Aslında bakmayın görüntüsüne, bayağı kurnaz. Aynı mektuba devam edelim: "Suriye'de bulunduğum sırada Suriye Ortodoks Kilisesi'nin Başpiskoposu Yohanna İbrahim Mar Gregorius ile birçok kez görüştüm. Türkiye'de rejim sadece Kürtler'i değil, Ermeniler'i, Süryaniler'i ve Rumlar'ı da imha etmiştir. Ben, Kürdistan'da yaşayan Hıristiyan azınlıkları da Türk vahşetinden korumak için de savaşıyorum. Beni bu savaşta yalnız bırakmayacağınıza eminim." II. Jean Paul, İsa'nın şiddete ilişkin sözlerini unutup, bir destek attı. Papalığın Doğu Kiliseleri Birliği Komisyonu Başı Achille Silvestrini, bu mektuptan iki gün sonra Vatikan'ın PKK'yı ve onun başını desteklediğini açıkladı.

İşte bu yüzden papayı, İstanbul'da zapturapt altına alamazsak, soluğu Diyarbakır'da alması muhtemel. Gerisini bir trajikomik tiyatro gibi anlatan Aytunç Altmdal'dan dinleyelim: "Papa, uçaktan iniyor. DEHAP, PKK ve daha ne varsa meydana 30-40 bin kişi yığmış... Ellerinde Apo'nun dev posterleri... 'Serok Apo', 'Biji Kürdistan' sloganları çınlıyor. Papa bu, zaten önüne geleni takdis eder. Hadi kalabalığı etti, iyi de bir uyanık Apo'nun posterini uzatırsa ne olacak? 16. Benedictus posteri takdis ederse vay halimize... Üstüne bir de 'insanlar özgür olmalı' gibi bir iki vecize yumurtlarsa bittik. Artık Apo'nun cumhurbaşkanı olma zamanı gelmiştir. Bunu da Mandela gibi Türkiye'ye yuttururlar. Seyreyle cümbüşü..." Papa deyip geçmeyin... Bu adama 1 milyar Katolik inanıyor. Vatikan küçük ülke deyip geçmeyin. AB politikalarında sözleri geçiyor. Altmdal'a göre, bir tek bizim hükümet bunun farkında değil. "Tayyip Er-

doğan, papayı çağırırız, AB'ye gireriz... Boğaz'da balık yedirir, bir de kolumu omzuna atarsam iş tamam diye düşünüyor. Adam kardinalken Türkler'i sevmezmiş, ama şimdi papa oldu değişmiştir diyorsa çok yanılıyor. Papa, 40 yıldır aynı görüşleri savunuyor" diyor Altındal. Ona göre papanın Türkiye ziyaretindeki tek amacı ekümenizm hareketini hızlandırmak ve BOP'ta patrikhaneye destek olmak. "Peki bizimkiler bu kadar saf mı?" diye soruyorum. Cevabı çok açık: "Başbakanın yanındaki bir fındık-fıstıkçı, bir motosikletçi ve bir de Amerikalı danışman, başbakana gaz verip 'Başbakanım sen papayı da doğru yola sokarsın' diyorlar. Ama çok yanılıyorlar. Karşılarında 2 bin yıllık kurumun kurnaz mı kurnaz bir papası var. Onlar her türlü politik entrikanın uzmanı olmuş. Sen üç yıllık başbakan olarak onla aşık atabilir misin?" Hep beraber soralım şimdi... Uzun yıllardır ilk kez Alman bir papa seçildi. Bu papa ilk ziyaretini Almanya'ya yaptı. Alman olduğu için değil, bazı konularda icazet almak için... Türkiye dünyanın en önemli ülkesi mi ki ikinci ziyareti bize yapıyor? Peki Almanya'nın Türkiye politikası nedir? Hele hele Kürt politikası? Çok mu komplocuyuz? Vallahi değil? Komplonun allahı Vatikan'da...

Mine Şenocaklı
24 Ağustos 2005 / Vatan Gazetesi
(Röportaj)